

Marija Reljan

NEPLANIRANI MUŽ

www.ljubavusiframa.com

Instagram ljubavusiframa

www.issuu.com/ljubavusiframa

*Šta se desi kad odlučiš da se nećeš udavati,
da ti je dosta i tebe i da ti je pun kufer svega?*

Ali imaš meko srce,

žao ti kad vidiš da se ljudi pate,

pa pomogneš...

Pa se uvališ u još veće probleme...

I kakav je to muž koji se aktivira komandama kao kompjuter?

Turn on, Stand by, Restart, Turn off...

.....

Šta čovjek može da poželi više od zdravlja, mira i dobre porodice? Od dobre djece, bračnog partnera, roditelja, rodbine...

Uz neki pristojan posao (da se ima za osnovno), smijeh i slogu, shvatite da je život neke kraljice vrlo težak prema Vašem. Ako su vam djeca solidna, ako se kasnije fino udaju i ožene i imate unuke, zahvalite Bogu na tom neprocjenjivom daru.

I to tako da pomognete nekom, ili da budete milostivi, ili da zaboravite želju da vam "baš" treba deseti par novih cipele ove godine. Osvrnite se oko sebe, darujte onog kome su to prve nove cipele u četiri godine. Nema cijene, nema tog osjećaja kojim se može iskazati ono što doživite kad vam onaj gore ubilježi plus. Možda sada vama taj plus ne znači mnogo, ali jednog dana možda zatreba nekom vašem.

A onaj gore će da kaže:

“Aha. Da vidimo. Ti si u nevolji, treba ti pomoć, dobićeš je jer su tvoji preci kod mene zaradili nekoliko pluseva.

Svakij plus znači jedan kredit. Evo ti jedan plus pa ga iskoristi da pomogneš sebi. Ne trebaš ga vraćati, nego kad budeš u prilici zaradi ga i ti, i ostavi svojim nasljednicima.”

I zato pametni ljudi rade dobra djela, pomažu, ne štedeći sebe, daju, umjesto da otimaju što im ne pripada, vole i kad nema odgovora na tu ljubav. Znaju da se to sve negdje bilježi...

POGLAVLJE 1.

Telefon je uporno zvonio. Baš je bila na najboljem putu da završi napokon program koji joj je prošla tri mjeseca iskidao sve živce. Kad bi radila isključila bi sve samo je sestra mogla da je zove.

Morala je odustati i javiti se.

- Alo - reče nimalo ljubazno, juče su razgovarale, bilo je sve u redu, ali je Sanja znala ponekad za svaku sitnicu da je zivka.

- Pa gdje si ti? - ljutito se izdera na nju.

- Tu sam - nevoljko odgovori zavrćući očima.

- Muž ti je u bolnici!

- Koji muž, jesi li prolupala? Odakle meni muž?

Čula je da sestra ljutito otpuhuje kroz nos.

- Leno... - reče glasom kao da govori nestašnom djetetu.

- Šta te je spopalo opet Sanjo? O čemu sad bulazniš?

- Leno, imaš muža, u bolnici je, pakuj se i polazi! - eksplozira nestrpljivija i eksplozivnija sestra.

Lena je pokušala da uključi vijuge i shvati šta se dešava. “Muž? Koji muž? A onda... kroz tamu poče da se probija jedna informacija.

- Juuu Bože!!! Pa ti misliš na “oonog” muža! Pa nije valjda da mi je stvarno još muž... Pa jel' mi još muž? Ja sam mislila da smo razvedeni.

- Jesi li ti normalna? Jeste li oboje normalni? Šokirali smo se i ja i Vlado kad smo shvatili da ste još u braku.

- Pa ja sam mislila da nas je Vlado razveo prije nekoliko godina.

- E pa nije! Nije! Nijedno se do sada nije sjetilo da podnese zahtjev za razvod braka! Gospođo Hadžihasanbegović – Konstantinović!

- Prestani me zvati tako! Nisam nikakva gospođa Hadži... i to još nešto! – nije mogla u tom momentu da izgovori cijelo prezime jer je bila uzrujana. Nisam nikakva gospođa ta i ta!

- Nisi gospođa ta i ta nego si gospođa Hadžihasanbegović

- Konstantinović! Ne znaš ni kako se prezivaš!

- Ne prezivam se ja tako glupačo mala!

- Prezivaš! Preziva ti se tako muž Leno! Ne znaš muževo prezime!

- Pa zar do sada nije nabavio još neku ženu?! Nije moguće da sam mu ja jedina! Baš je smotan! A ja se plašila da ću završiti u haremu. A vidiš ti to, on jadnik nije sposoban da sam nabavi ni jednu...

- Leno! Pakuj se smjesta! Ti si mu zakonita žena, navedena si u njegovim papirima kao kontakt!

- Ma je... ma nosite se zajedno i ti i on! Neću da idem!

-Nego šta ćeš! Ideš iz ovih stopa! Ne mogu da te shvatim! Viđaš Vladu bar pet puta godišnje, i nisi se sjetila da pitaš jesi li još udata! A on? Bio je kod Vlade zadnji put prije dvije godine! Ja se s njim čujem bar deset puta godišnje i ništa mi nije ni zucnuo! Samo uvijek pita za tebe! Ne mislite glavom ni jedno!

- Ja ne mislim?! Ja ne mislim? Ma mrš u... u... i ti, i tvoje blesave kombinacije!!! Bezobraznice jedna bezobrazna! Učinila sam ti uslugu, sad sam još i kriva! – Lena totalno pošizi i tresne slušalicom.

Sanja zaključila da joj je sestra možda treći put u životu spustila slušalicu.

Možda je bila u pravu. Pomogla je, a ona joj nije rekla ni hvala.

Mučila se sama za nju i majku. Otišla je prije petnaest godina. Čuvala je djecu u Njemačkoj, pa je brinula za jedan stariji bračni par dok nije sredila papire i počela napokon raditi kao programer.

POGLAVLJE 2.

Muž...

Lena sjede zamišljeno na sofu. Stvarno kako li je zaboravila na to? A muž... Muž je bio dijete iznureno i satraveno teškim životom. Sanja ga je dovela u njen stan. Razumjela je ipak sestru. Sanja je čuvala odano sve prijatelje, poznanike, rođake koji su im ikad učinili neku uslugu. Jako je pazila svakog ko im se u mukama i problemima našao da pomogne. Čuvala je takve ljude kao suvo zlato. Tako je čuvala i Elmira. Postao je njen brat. Život ga nije nimalo mazio kao ni njih dvije.

Upalih obraza, skoro plave blago kovrdžave kose, velikih, plavih, okruglih očiju, umornih, ali toplih, prosto su grijale koliko su bile tople i nježne, gledao ju je s nadom i nekom stidljivošću, pogledom joj govoreći da on dalje nema kud. Odjeća je visila na njemu koliko je bio mršav. Bio je visok, oko stodevedeset santimetara, a zaključila je kad se izuo da nosi skoro pedeset broj cipela. Ovaj mladić, ma dijete a ne muškarac je bio duša od čovjeka.

Kad ga je Lena vidjela, smilovala se. Bilo joj ga žao. Znala je šta je muka i kad ni na trenutak nemaš vremena da se opustiš bojeći se šta će ti donijeti sutrašnji dan.

Sjetila se njihova prva dva zajednička dana. Kad ga je vidjela, i kad joj se predstavio ona je zinula, upitno gledajući u Sanju. Bio je mnogo mlađi od nje! Kao da to nije bilo dosta da se šokira rekao joj je da je iz okoline Novog Pazara, izgleda musliman, kao da to već nije bilo previše, imao je prezime koje Nijemci neće moći lako “svariti”, ni lako napisati, a bogami, ni izgovoriti. A na bankarsku karticu će stati samo pola prezimena.

Došlo joj je da pukne u histeričan smijeh kad je pomislila kako bi izgledalo da uzme njegovo prezime i još doda svoje. Ispala bi jedna malo tanja knjiga. Sjetila se svekrve jedne od svojih njemačkih prijateljica. Žena se udavala tri puta i imala je četiri prezimena. Zaključila je da bi njih dvije valjda bile rekorderke u broju i dužini prezimena. Srećom da se ona nije namjeravala ponovo udavati. Da ona doda još jedno na sve ovo...

Sanja joj naravno to nije ni rekla, tako da nije imala pojma. I nije imala pojma da je osam godina mlađi od nje! Pitala se tada kako će proći kao bračni par?

Gledala je sestru polako shvatajući da je to vjerovatno namjerno sakrila od nje. Ne bi bilo šanse da pristrane da je to ranije znala.

“ Je li uopšte punoljetan” - pitala je Sanju tiho i ironično dok se on raspakivao. Nije bio baš toliko mlad, ali je bila iznervirana i bjesna zbog sestrih manipulacija. Čak je bila svjesna da ni on jadnik nije znao sve šta je ova smislila, nego se i on čudio nekim njenim manevrima.

“ Ma jeste, isto smo godište. Radio je i studirao pa je iscrpljen. Napokon se iščupao i ima dvije godine dolazi na turističku vizu i radi na crno s ujakom. Sad će morati opet kući ako ne uspije ništa srediti. A tamo je završio fakultet, ovdje mu ne mogu priznati diplomu, zaradi samo kao fizikalac na građevini a to mu nije dosta ni da ima poslati majci i da žive dok opet ne dođe ovamo. Sirotinja, nema oca kao ni mi. U Beogradu je bio kod rođaka, prodavao na njegovoj tezgi. Prošli mjesec se izvukao za dlaku da ga ne uhvati inspekcija u Hamburgu. Treba mu hitno žena.”

“Pa si se ti sjetila mene? Ti stvarno nisi normalna. Nisi mi rekla da je osam godina mlađi od mene, da je izgleda musliman... Šta si još zaboravila? Hoćeš da završim u njegovom haremu kao prva od pet ravnopravnih žena! Šta ti meni radiš! Boli te uvo za mene!

Ja se nisam htjela udati ni za onog kome bi bila “jedina” žena a ovome mogu biti jedna od pet! Ja izbjeglica iz Hrvatske on musliman! Pa služi li tebi ta glava izašta osim da ideš s njom kroza zid?

“Jesi li rekla da se nećeš udavati? Pa šta ti onda smeta da se udaš da bi nekome pomogla? Pomogao bi mu ujak ali ne zna gdje da mu nabavi ženu u tako kratkom roku. A traže minimum deset hiljada evra. Odakle tako brzo da ih sakupi. Nema jadnik prebijene pare. A ti imaš sjajnu reputaciju kod Nijemaca.“

Nije imala namjeru reći sestri da je Elmirov ujak sakupio pet hiljada evra i rekao mu da to daju njoj (nisu mu rekli da je to njena rođena sestra) ako pristane da se uda za njega. Ona je pare dala Elmiru nazad kad su predali papire za vjenčanje i rekla mu da ih vrati ujaku.

Gledala je tada Lenu vjerovatno svjesna da hoda po tankom ledu, pitajući se šta će ako je ne uspije nagovoriti.

“Sjećaš se kad su me opljačkali? Gad me udario po leđima, otkinuo mi tatin lančić i oteo torbu. Pala sam na ulicu, vikala lopov, lopov, drž’te ga, ali svi se ukipili. A Elmir je stao ispred njega, ovaj je natrčao i obojica su pali na pod. Udario ga je ali je usput ispustio torbu i lanac. Elmir nije mogao ni da ustane kad sam mu prišla.

On je jedva imao sedamdeset i koje kilo a ovaj gad biće sto dvadeset. Stajala sam tu s njim dvadeset minuta. Nije htio da zovem hitnu niti policiju, rekao je da stanuje kod rođaka i da će sam kući. Nisam ga mogla pustiti imali smo sto metara do našeg stana. Zvala sam Milicu, onu medicinsku sestru u našoj zgradi da ga pregleda. Rekla je da joj se čini da mu je napuklo rebro. Onda nas je Miličin muž odvezao s njom u bolnicu pa ga je snimila. Rekla je da mora mirovati da je dobro prošao, nije bilo napuklo. Imao je i hematom na glavi. On je rekao da mora ići raditi.”

Srećom, priča koju je Sanja malo “nakitila”, o tome kako joj je Elmir pomogao je upalila. Lena je nakon konsultovanja s Vladom, koji je rekao da se to može srediti, pristala na udaju.

Stvarno kako li je zaboravila na to? Pa mogao je svu njenu imovinu naslijediti. Ko zna kakve još posljedice može imati što je u braku?

Je li se jadnik oporavio? Nadala se da mu je krenulo. Željela mu je sve najbolje. Zabranila mu je da joj se javlja i zahvaljuje i Sanji da ga spominje. Samo bi joj ponekad, u razgovoru pobjeglo ponešto, spomenula bi ga a onda bi brzo prebacila na drugu temu da ne iznervira nju.

POGLAVLJE 3.

Kad je došao sa Sanjom imao je jedan kofer, kompjuter i psa. U čudu je gledala psa. Nije bila sigurna da je u njenoj zgradi dozvoljeno držati životinje. Objasnio je da ga je našao na ulici. Lena je vrtjela glavom.

Radio je na gradilištu kao fizikalac. Diploma sa fakulteta mu naravno nije vrijedila u Njemačkoj. Trebala mu je nostrifikacija, a za to je bilo potrebno vrijeme i legalni papiri. Naredila mu je da jede, da se okupa i da ide spavati. Sve je slušao kao kuće, bespogovorno.

Trebalo je prekosutra da idu po dozvolu za vjenčanje. Srećom, imala su prijatelja iz djetinjstva koji je rođen u Njemačkoj, ali je svako ljeta i praznike dolazio u njihov rodni kraj kod babe. Bio je dobar čovjek i odličan advokat.

Pola klijenata su mu bili ljudi iz bivše države. I njoj je pomogao oko papira, ali kod nje je to bilo lako, jer je čuvala djecu jednog uglednog poslovnog čovjeka kojeg je firma poslala na četiri godine u Beograd.

Elmir je sve mirno slušao što bi mu naredila, odgovaralo mu je da neko umjesto njega odlučuje, neko ko zna šta radi. A ona je govorila sve jednosložnim rečenicama, skoro sve su bile u vidu naredbi. Ko da je radila u vojsci.

Okupao se, jeo, legao u krevet ispred televizora i od silnog umora i stresa zaspao. Nije tako mirno spavao godinama. Kad se probudio imao je osjećaj da se probudio u drugom životu, da je onaj stari, mučenički, zauvijek nestao.

A probudio se tek ujutro čuvši nju da posluje po kuhinji i priča sa Sanjom. Kao da je spavao dvadeset dana a ne skoro dvadeset sati. Oporavio se, da ni sam nije vjerovao da je to moguće.

Vidio je koliko se iznenadila kad ga je vidjela. Znao je da joj Sanja nije rekla “sporne” detalje. On je znao da je starija od njega. Malo se otkrivila kad je vidjela kako se on i njena sestra dobro slažu.

Sanja ju je ta dva dana polako obrađivala, rekavši njemu da oboje hodaju po klizavom terenu i da dobro paze da je ne naljute. Ipak, njemu je djelovala pametno, bila je racionalna, realna, smirena, nasuprot emocionalnoj i plašljivoj sestri. Sanja je se izgleda malo bojala.

Žučo se izgleda navikao na nju kao na gazdaricu. Svuda je išao za njom.

Stanovala je u potkrovlju. Pogled sa terase je bio fantastičan. Dio je zauzimao stan a ostatak je bila ogromna terasa djelomično natkrivena. Čuo je od Sanje da namjerava da ga kupi a da je tek nedavno preselila zbog posla iz Minhena u Štuttgart.

POGLAVLJE 4.

Lena...

Ona je bila valjda najćutljivija žena koju je ikad upoznao. Ni njegova majka nije puno govorila ali ova je ćutala satima. Prošlo bi po pet, šest časova dok ne bi progovorila. Plašio se i on da progovori.

Imala je četiri kompjutera u radnoj sobi. Jedan radni sto koji je ličio na potkovicu a bio je sastavljen ustvari od tri spojena stola koja su se imala ovalni oblik. Na prednjem, najvećem stolu bila su dva kompjutera i još jedan na stolu s lijeve a jedan na stolu s desne strane.

Ta soba, koja je imala stakleni zid do terase, bila je puna raznih mašina. Štampači, skeneri, knjige, svuda po policama sobe. U sobi je još bilo samo nekoliko velikih biljaka. Objasnila im je da te biljke čiste vazduh od elektronskog zagađenja sve te silne mašinerije.

Sanja ga je pripremala za nju, objasnila mu da je ćutljiva, pouzdana, mirna. Da ne pokušava s njom puno pričati jer ne voli ćaskati bezveze niti dangubiti.

Da je dobrodušna i nikad ne odbija pomoći.

Kad je pitao zašto neće da se udaje, još je mlada, ona mu reče da joj se smučio život i da sada želi mir i da se odmori, oporavi od svega šta su pregurale. A pregurale su izbjeglištvo, očevu smrt, podstanarstvo, besparicu, majčinu bolest. Ona nije imala snage da se više bori, nije imala snage ni da govori ako nije bila preka potreba.

Spavao je u njenoj sobi, u njenom krevetu. Zaključio je kasnije da je, vidjevši ga iscrpljenog, odlučila da mu prepusti svoj krevet. Elmir nikad nije spavao u ljepšoj sobi i ljepšem krevetu. Držala je kore pečene narandže u posudi sa nekom tekućinom na noćnom ormariću.

Fino su mirisale i opuštale.

Poslije je, puno puta razmišljajući o njoj, shvatio da ju je ustvari upoznao vidjevši joj sobu. Činilo mu se da zna mnogo više o njoj nego što i Sanja zna o sestri. Imala je veliki ormar koji je bio napola otvoren kad je on ušao da se okupa i raspakuje. Vidio je lijepu garderobu, ženstvenu, mirisnu. Soba je prosto odisala ženstvenošću. Odavala je jako senzualnu i prefinjenu ženu. Potpuno suprotnu njenoj ćutljivosti i Sanjinom opisu.

Poslije se pitao može li se muškarcu svidjeti žena preko ormara? Valjda je on jedini na planeti kome se desilo da upozna ženu gledajući joj ormar.

Na dnu ormara vidio je nekoliko pari prekrasnih, svečanih cipela, na visoku petu. Imala je i policu za nakit i mjesto za marame.

Soba je izgledala kao da pripada emotivnoj i strastvenoj ženi. Nije to mogao da poveže sa njom. Dočekala ga je u džins pantalonama i običnoj majici kratkih rukava. Bila je fino građena, drugačija od Sanje.

Imala je skoro idealne mjere, ocjenio je. Možda nije bila baš 90-60-90, ali je bila blizu. Sanja je bila sitnija, a Lena viša bar deset santimetara od sestre. Kratka crna kosa ošišana na asimetričnu bob frizuru, s jedne strane kraće a sa druge joj je padala skoro do brade. Ličila mu je na pankericu ili bajkericu. U hodniku je video da visi kožna jakna pa ga je i to asociralo na bajkere.

Imala je crne, krupne, sjajne oči, kojim ga je skenirala i "obavještavala" šta želi od njega. Bez puno riječi dobro su se razumjeli. A koža joj je bila alabastreno bijela, nije vidio do tada takav kontrast crne kose i bijele kože. Sanja mu je rekla da su dolje, kod njih, žene tako svjetlopute i crnokose.

Odmarao je dva dana kod nje, oporavio se, kupili su garderobu i to takvu da ga je činila starijim i ozbiljnijim, vježbali šta treba reći ako ih pitaju.

Odvezli su se autom do Vlade, u dvjesto dvadeset kilometara udaljeni Minhenu gdje je ona još uvijek imala adresu.

U Minhenu je bilo lakše obaviti vjenčanje nego u nekim drugim gradovima. Bili su manje strogi, a ona je imala jako dobru reputaciju. Za devet godina provedenih u Njemačkoj imala je sve sjajne preporuke. Vrijedna, uredna, poštena. Govori njemački kao Njemica. Volontira i pomaže humanitarne organizacije. U uređenim zemljama to je otvaralo mnoga vrata.

Uz Vladinu pomoć i njenu reputaciju nadao se da će uspjeti. Mada mu se činilo već kod upoznavanja da je odlučila da mu pomogne i da kad nešto odluči to i ostvari. Pristala je i da se finansijski stara o njemu.

Još jednom im je pomogla sreća. Kad su otišli na razgovor u hodniku zgrade naišli su na službenicu koju ona poznaje. Radila je i njoj papire.

Lena je priznala gospođi da je tu zbog muža i udaje. Ova ju je zafrkavala da se ipak predomislila, iako je njoj ranije tvrdila da nema šanse da se uda.

Ponudila joj je pomoć u slučaju da im zatreba.

Dok su oni pričali na hodniku vrata sobe u kojoj su imali zakazan razgovor su se otvorila.

Vidio je nekog čovjeka za stolom. Drugi je izišao da ih pozove. Bili su na redu. Pozdravili su se sa ženom. On je mislio da će se onesvjestiti dok je ona mirno ušla i pozdravila se sa službenicima.

Krenulo je s pitanjima. Na pitanje o razlici u godina prvi put od kad je poznaje nasmijala se šeretski. Saopštila im je, smijući se, da ona nikad ne kaže da ima toliko godina. I da se dame ne pitaju za godine. A da ona svima prizna da je samo četiri godine starija od njega. I službenik se osmjehnuo na to.

Kad se osmjehnula nije ličila na ženu koju je upoznao. Kao da je to bila neka druga fina i šarmantna djevojka.

Nije se uopšte puno trudila da ih ubjeđuje. Rekla je da je on dolazio nekoliko puta kod ujaka, da se znaju preko njene sestre jer su zajedno studirali i da kad je već tako “sladak” i “piletina”, a zagrijan za nju, odlučila je da mu pruži šansu. Isto je rekla da je jako miran i dobar, vrijedan. I da je “mamin sin”, vrlo poslušan. Izgledalo mu je da to znači “potpuno nesposoban”.

Službenik je pitao za kolegicu koju su sreli na hodniku. Rekla je da se poznaju od kad je ona njoj sređivala papire. Možda im je i to bila jedna preporuka više.

Nakon dva ipo mjeseca Sanja ga je zvala sva usplahirena i rekla da im je vjenčanje odobreno. Opet je došao kod nje, ali ovaj put sa većim koferom. Trebao je bar tri mjeseca provesti kod nje. Nije smio odmah ni raditi.

Za vjenčanje obukla je jako lijepu, svijetlu, poludugu i usku haljinu. Izabrala ju je u svom ormaru. Obula je i cipele koje su išle uz haljinu.

Gledajući kako se sredila on je bio zatečen. Bila je žena ipo. Imali su čak i sliku sa vjenčanja. Ni sam nije znao zašto je stalno nosio tu sliku sa sobom. I zašto je dao da mu naprave duplikat kad je vidio da se uslijed stalnog nošenja počinje oštećivati.

Za slikanje se pobrinula Sanja koja je došla opet da im pomogne. Nju je iznenadila donijevši joj buket kod matičara. Vidio je kako je ona zbunjeno gledala u buket. Nije to očekivala.

Njega je to skoro nasmijalo, nikad je nije vidio tako zatečenu. Sanja je rekla da je vjenčanje ipak vjenčanje, pa makar bilo i fiktivno, i da ona želi da se uda, pa neka njoj baci buket.

Međutim, Lenu je to izgleda naljutilo pa je „zafrljčila“ buket tako da je on završio u rukama neke mlađe gošće sa druge svadbe, koja je ispred čekala na red da njeni mladenci uđu.

Smijali su se svi toj situaciji. I oni i ova djevojka. Čak je prišla i čestitala im pogledavajući njega pa nju.

Vjerovatno se pitajući je li mladoženja punoljetan.

To nije bilo jedino iznenađenje te čudne svadbe. Kad su došli do dijela da mladoženja poljubi mladu on se, ni sam nije znao kako i zašto, nagnuo prema njoj i spustio poljubac na njene usne.

Sekundu prije poljupca oči su im se srele. Kao da se uplašila kad je vidjela kud je krenuo. Možda se zato nije izmakla. Mirno je prihvatila njegove usne. Čuo je da se ovi oko njih smiju i nakašljavaju.

Kasnije kad su bili u stanu, on se izvinio, rekavši da je to uradio mahinalno. Samo je rekla da je u redu, da zaboravi.

Priznala mu je tek nedavno da je imala osjećaj da je ljubi četrdesetogodišnji zreli muškarac a ne dijete. A on njoj nije mogao reći da mu je to treći poljubac u životu. Nije imao vremena za ljubav i djevojke.

Zajedničko im je bilo da su se oboje rijetko smijali. Nisu imali razloga ni prilike. Pogotovu on.

Ona je zadnjih godina živjela miran i radom ispunjen život. Radila je, držala do sebe, sređivala se, ponekad izašla sa prijateljima, imala lijepa primanja i lijep stan.

Nije pila, nije pušila nije imala momka i nije ga željela ali voljela je da se dotjera i lijepo obuče.

POGLAVLJE 5.

Spakovala se i krenula. Razgovarala je s Vladom, Elmir je bio u bolnici u Minhenu. Imali su neku nezgodu na gradilištu. Nije znao sve detalje. Pošto je bio u nesvjesti nisu znali koga da zovu. U papirima firme je bila ona navedena kao kontakt. Pokušali su je zvati, ali je bila nedostupna. Onda su našli da je on njegov advokat pa su zvali njega.

Postojala je mogućnost da mora ići na operaciju. Za to im je trebala njena saglasnost. Nije znala da je tako blizu. Ujak mu je živio u Hamburgu pa je mislila da je gore. Nije htjela da misli ni o čemu unaprijed. Kad dođe vidjeće šta se dešava.

Oklijevala je da pita Vladu kako se ovo desilo...

“Vlado... kako to da smo mi još u braku? Ja sam mislila da si nas ti automatski razveo?”

“Pa, mislio sam da ste se vas dvoje tako dogovorili. On je radio papire dvije godine nakon vašeg vjenčanja i rekao je da mu se ne žuri za razvod ako ti nemaš ništa protiv. Ja sam mislio da ti znaš za to.

Bio je prije dvije godine kod mene, ništa nije spominjao oko toga, pa sam mislio da ste oboje tako odlučili. Možda je mislio da ćeš ti tražiti razvod. Ipak sam ja tvoj prijatelj. Ti me nikad ništa nisi pitala niti si nešto govorila o tome.”

Tek kad je prošla vrata bolnice postade svjesna šta se dešava. Šta će ona tu? Vjerovatno ima djevojku. A teško da ona zna da je on oženjen. Pitanje zna li i on da je još oženjen. Mora biti pažljiva da ne nastane džumbus.

Prvo je pitala za njega, gdje je smješten, a onda za njegovog ljekara. Medicinska sestra joj je ljubazno odmah pokazala ljekara koji je baš prolazio pored prijavnice. On joj je pružio ruku, umirujući je da joj je muž mlad i jak, i da srećom neće biti potrebna operacija jer je hematom spao i on se sinoć osvjestio i komunicirao s njima. Rekao je da je sad pod lijekovima, ali dao joj je dozvolu da ga kratko posjeti pošto je došla s puta.

Pokucala je tiho i kad nije bilo nikakvog odgovora ušla je u sobu. Manja soba samo za jednog pacijenta bila je djelomično zamračena. Muškarac je ležao ravnomjerno dišući, obavijene glave zavojem, dok mu je lijeva ruka bila u gipsu.

Približila se na prstima krevetu. Da to je bio on.

Sad je imao bar deset, možda i koje kilo više nego prije sedam godina. Kosu mu nije vidjela od zavoja. Isto četvrtasto nježno lice. Vidjela je da je fizički rad napravio od njega muškarca. Izgledao joj je stariji od svojih godina. Možda zbog cijele situacije. I nekako joj se učinio viši nego što je pamtila, valjda zato što je ležao.

Začulo se kucanje na vratima. Lena zabrinuto pogleda prema njima. Odahnula je kad je vidjela da je to medicinska sestra sa prijavnice. Ohrabrila je da ga pozove, jer sad samo spava, pa kad je vidi biće mu lakše. Razmakla je zavjese na prozorima. Lena nije znala šta bi, bilo joj je neprijatno pred sestrom. Ova joj opet priđe smješeći se i pruži neku kesicu.

- Burma vašeg muža - šapnu joj osmjehujući se.

- Haa?! - zapanji se Lena.

Žena joj pruži paketić.

"Pa on ima ženu! Čovječe koja će to tarapana nastati kad se u bolnici pojavi još jedna njegova žena! Čovjek je bigamista! Završiće u zatvoru! Aaaa... crni Elmire šta uradi!" Lena nije mogla doći sebi od šoka. Vrtila je kesicu ne znajući šta bi s njom.

- Ooo... pa naš se bolesnik probudio - skoro podvrisnu medicinka odjednom.

Lena se skoro prepade okrećući se prema njemu. Gledao ju je poluotvorenih očiju blago se smješeći. Oči im se sretnu.

- Vidite li ko je stigao! Vaša zabrinuta ženica! Sad će vam odmah biti bolje kad se ona pobrine za vas - nagnula se nad njega namještajući mu jastuk i pregledavajući aparate pored njega.

- Čim je vidim, odmah mi je mnogo bolje... - odgovori on šeretski, još slabo i polako govoreći.

Lena mu nije vidjela lice jer je bio zaklonjeno medicinkinim korpulentnim tijelom. Kad je završila okrenu se njoj.

- Sad mu dajte da pije, može i neko voće ako želi. Poslije ćete mu dati supicu. Potapša ja po ruci i ode.

Lena ostade stajati i gledati za njom.

- Pa zdravo ženo. Kako si mi? – reče on prebacivši se sa njemačkog na njihov jezik.

Gledala ga je bez riječi. Oči su mu i dalje bile tople i blage.

- Pa zdravo i tebi Elmire, mužu, ili šta li si mi već...

On se osmjehnu na to.

- Ako imaš još jednu ženu završićeš u zatvoru. Vlado mi je rekao da nismo razvedeni.

- Imam samo tebe.

- Zezaš me?

- Majke mi moje rođene.

- Pa ti nisi normalan. Zašto se nisi razveo?

- Pa što da se razvodim? Ja rekoh zadovoljan sam sa ženom, pa zašto se razvoditi. Šalim se, nisam znao da smo još u braku. Zašto se ti nisi razvela?

- Pa nisam znala, mislila sam da ćete ti i Vlado to automatski uraditi kad prođe potrebno vrijeme.

- Nažalost, udata si i dalje za mene. Imaš li nekoga? Možda si ti počinila bigamiju?

- Ne budali, nemam nikog.

- E, pa sad znamo bar da smo u legalnom braku. Ako se dobro sjećam uskoro će nam godišnjica. Da je meni nešto bilo ti bi postala bogata udovica.

- Daleko bilo, ne pričaj svašta. A imamo i predbračni ugovor to sam i ja tek juče saznala.
- Imamo predbračni ugovor? Nisam znao...
- Kako si se povrijedio? Šta se desilo?
- Otkočio se dio sa sajle i udario u mene s lijeve strane. Spasila me kaciga... Kako si ti saznala? Otkud to da si došla?
- Ja sam navedena u tvojim papirima kao kontakt. Zvali su, ali ja kad radim isključim telefon. Onda su zvali Vladu kao tvog advokata, on Sanju, ona mene...
- I Sanja zna?
- Zna.
- Zna li mi majka?
- Ne znam, i ja sam se to pitala. Gdje ti je majka?
- Trenutno je kod mene. Tu mi je i ujna s njom. Ujak mi je umro prije dvije godine.
- Umro je? - iznenadi se ona.
- Ne znam šta sad da radimo? Šta ja da radim? Koga da zovemo?

- Zvaću brata od ujaka da dođe iz Hamburga ako može. Da odvede obje kod njih dok ja ne iziđem.

- Hoće li ti majka htjeti da ide i da te ostavi? Doktor mi je rekao da ćeš, ako sve bude u redu, za nekoliko dana kući. Trebaće ti neko da brine o tebi.

Ćutao je na to. Uvijek je razmišljala razumno i praktično. "Pa imam ja i ženu, mogla bi i ona da se pobrine za mene" pomisli u sebi, valjda pod dejstvom lijekova.

- Vlado mi je rekao da ga zovemo čim se probudiš. Oni će sad istraživati šta se desilo, da nisi možda ti kriv za nezgodu.

- Mislim da neće biti problema, jednostavno se u zraku otkočio dio i kliznuo niz sajlju. Pri kraju se potpuno otkočio i udario u mene i jednog radnika.

Nije joj htio reći da se on bacio pred čovjeka da bi ga spasio. Čovjek je imao troje male djece, da je poginuo ostali bi sirotinja.

- Ipak ti preko Vlade daj tu izjavu ili šta već. Bolje da ti on pomogne sročiti. Ti nisi vičan tome.

- Hvala ti, stvarno si posebna. Uvijek spremna pomoći.

- Dužnost supruge - reče mirno rugajući se s oboma.

- Ona sestra je spominjala neku vodu...

- A joj oprost! Žedan si.

- Ulila je vodu i nagnula mu čašu. Međutim on nije mogao pomjeriti glavu, a čaša je bila uska. Slamke nije bilo.

- Čekaj, sjetila sam se. Imam u torbi flašicu od pola litre. Uzela sam sebi mineralnu i običnu da imam za put.

Kopala je po velikoj torbi.

- A imamo i banane! - poradova se. Za prvu ruku smo snadbjeveni.

- Da nema možda malo i rakije? Za dezinfekciju?

- Mnogo si rječitiji nego što te pamtim - osmjehnu se okrznuvši ga pogledom dok je slagala "ponude" na ormarić.

- Lijekovi - reče kratko.

- Evo, šta ćeš, biraj. Im mineralna, obična voda, Fanta, keksići i banane.

- Daj malo mineralne.

Ona mu pažljivo nagne bocu. Teško je gutao pa bi ona nakon svakog gutljaja odmakla flašicu. Dala mu je i malo obične vode. To ga je već izmorilo.

Stala je da se malo odmori. Nije mu bilo dobro, probljedio je.

Ćutali su ništa ne govoreći, ona je privukla stolicu do kreveta, skinula jaknu, otišla u kupatilo oprati ruke, izvadila telefon i tablet iz torbe da ako bude htio nekog zove i da joj kaže svoj broj.

Ponekad bi otvorio oči i gledao šta radi a onda bi ih opet sklopio.

Nakon desetak minuta učinilo joj se da se povratio pa mu je lomeći je na komadiće dala bananu. Pojeo je dvije trećine, više nije mogao.

- Dobro, ti se sad odmori, za sat ipo je ručak, ja ću onda doći. Rezervisala sam hotel tu blizu pa idem ostaviti stvari.

- Ostaćeš?

- Dok ne rješimo kako ćemo i šta, bar dva - tri dana.

Blage i tople oči su je gledale nježno. Nije imao nikog i ona nije imala nikog da im pruži ljubav, nježnost, toplinu. Sami su se u bijelom svijetu snalazili boreći se za goli opstanak.

Otkad je sreo nju sve mu je u životu krenulo. Kao da je bila zaštitni omotač koji nije dao bolu da ga dotakne.

I sad ga je opet spašavala. Čudna žena, sve što ima reći govorila je djelima, malo riječima. Razmišlja kao njeni kompjuteri precizno, jasno, a opet ima milostivo srce. Za ovih sedam godina nije još sreo ženu sličnu njoj.

Kad su se vjenčali ostao mu je na prstu vjenčani prsten. Kupili su prstenje usput, u tržnom centru, dozvolila je njemu da ga odabere. Tu je dobio i odijelo za vjenčanje.

Ni sam nije znao zašto, nije ga odmah skinuo. Izgledalo je da nekom pripada, da i on nekog ima. Sredio je papire i opet je počeo raditi. Nije imao prebijene pare. Najviše se brinuo zbog majke. Ujak joj je slao dok on nešto ne zaradi.

Saopštio je ujaku da se oženio i da sad može legalno raditi, a ovaj nije mogao vjerovati da nije morao ništa platiti nego da je ona još snosila skoro sve troškove.

Objasnio je da je to rođaka od njegove drugarice, da je izbjeglica iz Hrvatske, i da radi na kompjuterima. Sanja je ujaku već rekla da je starija od njega. Kad su se vjenčali on je imao dvadeset i tri a ona trideset i jednu.

Tek nekoliko godina kasnije, kad ga je ujak pitao misli li se ženiti, i je li još u braku, priznao mu je da ona “nije puno starija od njega”, da mu je dobro ovako, da se još ne planira ponovo ženiti.

Tad je već znao da je voli i pripremao teren da je nekako upozna s rodbinom.

Čudno da je ona i sad izgledala kao prije sedam godina. Kao da je vrijeme stalo za nju...

A on je ostario, dobio je nekoliko bora oko očiju od boravka na suncu, počele su i sijede da mu se pojavljuju. Umor od napornog i nesređenog života ga je polako stizao.

Žudio je da ga neko dočeka ručkom kad dođe u prazan stan, da ima sa nekim da progovori, da ga neko razumije. Ali nije imao vremena da polako sebi traži ženu, mjesec bi bio kući a onda nekoliko na terenu.

Mogao je naći ženu samo preko prijatelja i rodbine, ali se nekako oladio od toga kad ujak ni jednu od njih nije uspio nagovoriti da ga uzme za muža i pomogne mu.

Jedino što je u životu imao slično porodičnom životu bila su tri mjeseca provedena kod nje. I začudo, to mu se svidjelo. Pitao se poslije je li mu se svidio njen način života i ona ili samo mir i red koji je vladao kod nje.

Maštajući o porodici i ženi, zamišljao je da bi živjeli životom sličnim kao Lena, mirno, uredno, ona bi brinula o porodici dok ga nema, čekala ga. A gdje to naći? Gdje naći tako sposobnu i samostalnu ženu?

Koja bi mu možda prihvatila i majku, da ne mora siroticu staviti u neki dom ili platiti nepoznatim ljudima da se brinu o njoj. Želio je da bude uz svoju unučad. Nijedna nije željela toliku odgovornost.

Boraveći kod ujaka upoznao je nekoliko djevojaka za koje je ujak smatrao da bi mogle da se udaju za njega. I počele su da pokazuju interes za mladog inženjera, ali kad je upao u problem ujak nije mogao da nađe ni jednu spremnu da mu brzo pomogne. Nije imao para, niko nije stajao iza njega, i zato se niko nije usudio da mu daa kćer.

Kad su njegove muke došle do vrhunca, ni sam nije znao kako mu je to palo na pamet, sjetio se da Sanja ima sestru u Njemačkoj. Čim joj je rekao da je u problemu, rekla mu je da ona odmah dolazi i da on bude spreman, da će se njena sestra udati za njega ako nikoga ne nađu ili će mu bar dati pare za ženidbu.

Nije vjerovao da je to moguće, pomirio se sa sudbinom. Nije imao više snage za borbu. Činilo mu se da je došao do kraja. Dosta mu je bilo borbe u životu, nije mogao više.

Poslije su te iste cure opet obigravale oko njega ali on se potpuno ohladio.

Naravno, rekli su da je uspio srediti boravak ali je morao otići iz firme jer su ga poznavali i vidjeli bi da je ženidbom došao do papira. Bojao se da bi ga neko mogao “otkucati”.

U stvari, taj odlazak, bio je isto pozitivna stvar. Zaposlio se legalno, u manjoj firmi, bilo je još sedam radnika iz bivše zemlje. Svi se se slagali i držali dobro. Da su samo takvi bili kod kuće... A ovdje se radilo, nije bilo vremena za prazne priče i politikanstvo.

Najviše mu se svidio jedan zreliji čovjek, Goran, izbjeglica kao i ona. Možda zato što ga je podsjećao na nju. I kad je prešao u bolju firmu ostali su dobri prijatelji. Burmu je zadržao na prstu. Provodeći vrijeme zajedno priznao je Goranu da mu je žena isto izbjeglica iz Hrvatske, da se odrekla njihovog državljanstva i da ima njemačko.

Upoznao je kasnije jednu Azru, rođak Enes mu namjestio to poznanstvo. Djevojka je bila fina, roditelji su joj bili iz Bosne a ona je rođena u Njemačkoj. Velika porodica, dosta složna, oni bi joj se sigurno našli kad bi on otišao na put, ali je imao osjećaj da bi se on udao a ne oženio. Oni bi ga prihvatili, djecu bi mu odgojili kao svoju.

Opet bi bio stranac, a vjerovatno bi mu se i majka osjećala usamljeno kad bi ova stalno išla kod svojih, kad je on na terenu ili bi oni dolazili u njihovu kuću.

Nekako posmatrajući je, zaključio je da bi ga prihvatila više kao dobru opciju nego što je bila zagrijana za njega. Bila je spremna pristati, dobivši garancije od svoje porodice da će joj pomagati i da ima podršku od njih za taj brak.

I kod još nekih je osjetio da je za njih više dobra prilika nego što su ludo zaljubljene u njega. Ni sa jednom nije doživio onu “hemiju” kao sa Lenom.

Mnogo mu je pomoglo što su se majka i ujna lijepe slagale cijeli život. Temperamentna i stroga ujna a s druge strane blaga i smirena majka. Ujak je sto puta rekao da je zahvaljujući sestri ostao u braku sa “zmajem”. Njegova majka je tvrdila da je Fadila jako dobra u duši samo da je opasna na jeziku. Zato bi on, od kada je ujak umro, odveo majku kod ujne u Hamburg ili ih obje dovezao k sebi, da se oduži Enesu i njegovoj ženi na brizi i strpljenju.

Jednom prilikom trebali su početi raditi jedan novi, ozbiljan posao na izgradnji mosta preko rijeke. Odlučivalo se ko ide, za šta će ko biti zadužen. Došao je lično gazda taj dan. Njihov šef je predložio njega za vođu grupe.

Gazda je malo ćutao, misleći da je mlad za to. Onda je pitao njihovog šefa je li oženjen. Valjda je mislio da on ni ne zna njemački. Šef mu je rekao da je oženjen, da je inače inženjer, i da po malo polaže njihove ispite da bi mogao raditi kao inženjer.

Čuvši to, složio se, rekavši da je važno da je oženjen, jer su takvi ljudi mnogo odgovorniji. Nije znao da je to bilo vezano za jednu situaciju od prije nekoliko mjeseci gdje su mlađi radnici jedno veče otišli u klub blizu gradilišta, zapili se i provodili sa ženama pa se u ponedjeljak njih pola nije pojavilo na poslu.

I tako je dobio svoj prvi odgovorniji i plaćeniji posao. Zahvaljujući burmi. A ta burma ga je još dosta puta sačuvala. Naučio je da neke žene ne prezaju ni pred tim što je oženjen, tad bi mu bilo jasno koliko je sati. Kad su prešli na jedno gradilište blizu Manhajma radili su sa još nekoliko građevinskih firmi.

Sjetio se odmah svoga prvog dolaska u ovaj univerzitetški grad. Išao je na poduku iz građevinarstva. Ona se plašila da se ne izgubi, pa mu je detaljno odštampala mapu sa pojedinim radnjama, da bi se mogao orijentisati. I zivkala ga svako malo da vidi gdje je. On i inženjer koji ga je podučavao, smijali su se njenom strahu.

Bili su stacionirani u kontejnerskom naselju. Upoznao je kolegicu, udatu, koja mu je predložila da se “tješe” tih nekoliko mjeseci dok su tu.

On je pomislio na nju. Bila je samo sto trideset kilometara udaljena od njega. Jako je želio da je posjeti. Šta bi ona rekla da se petlja sa udatom? Rekao je da on voli svoju ženu.

I onda nije mogao da izlazi, ni da sebi traži djevojku jer bi ga ova pročitala, i shvatila da je odbio nju a otišao s drugom. Dok je radio dvije godine s Goranom on je pazio na njega, učio ga, objašnjavao mu o ženama, o tome šta treba znati da se ne bi zaletio.

A znao je da su vjenčani... Danas joj je lagao kad je rekao da nije znao. Nije to nikome govorio. Svako nekoliko mjeseci provjeravao je “status”, odahnuvši kad bi vidio da još nije podnijela zahtjev za razvod.

Bilo ga je nekako sramota. Rođendan joj je bio u prvoj polovini maja, znao je to iz vjenčanog lista, i na svaki njen rođendan, kupio bi tortu, ili počastio društvo, poželjevši joj u sebi srećan rođendan i da slijedeći zajedno proslave.

POGLAVLJE 6.

Kad su trebali da krenu u “bračni život”, nakon vjenčanja, Sanja mu je dala papir na kojem je pisalo šta da izbjegava da je ne naljuti. Rekla je da je najbolje da svako živi svoj život, da je ona tek počela raditi u ovoj firmi pa će ići svaki dan na posao. Dok je on tu, manje će raditi kod kuće da mu ne bude neugodno.

Na papiru je pisalo nekoliko stvari. Da ne voli da jede, a posebno da je neko “nutka” i posjeća na jelo. Neka jede kad hoće. Da izbjegava pred njom gledati glasno televiziju a posebno da izbjegava vijesti a NAROČITO one koje se odnose na bivšu domovinu. Da je alergična na političare, lažove i kriminalce sa kravatama. Ne podnosi “pevaljke”, kič, Big brader, rijalitije razne vrste. Ako gleda televiziju najbolje da gleda sport ali ne preglasno jer je sposobna da baci TV preko balkona.

Treća navedena stvar je da nipošto ne pokuša da se ponaša kao muškarac, da se ne daj Bože, udvara ili “ofira” s njom. Da joj ne udovoljava i ne dočekuje je kao suprugu.

Da ne spominje muško – ženske odnose ni u kom kontekstu. Najbolje je da se dobro odmori, ako mu treba para ili nešto kupiti da joj slobodno kaže, a upisaće ga na tečaj njemačkog jezika i tečaj za integraciju. Još dodatno će mu obezbjediti poduku iz građevinarstva na njemačkom jeziku da bi mogao s vremenom da nostrifikuje diplomu.

I stvarno, od riječi do riječi se držala dogovora. Još bi ga dodatno iznenadila svojom pažljivošću, ali se smijala nije. Osmjeh na njoj ne bi video po dvije nedjelje. Ni kiseli, ni mali, nikakvi. Išla bi na posao ujutro oko 8, a vraćala se oko 18 – 19 časova. On bi u to doba bio na kursu za integraciju i kursu jezika.

Izabrao je taj termin da bi joj dao vremena da se na miru raspredi i odmori a da joj se on ne vrti oko nogu.

Imala je traku za hodanje na terasi. Kad nije imala vremena da izlazi onda bi hodala po toj traci da se razgiba.

Dva puta nedjeljno išao je u Manhajm, na repeticije iz građevinarstva. To mu je sredila preko nekog Bosanca, jer on još nije baš dobro znao njemačke stručne izraze iz građevine pa mu je ovaj čovjek izašao u susret. Izgleda da je i njemu bila nešto pomogla, ustvari, njegovoj ženi, pa joj je čovjek bio dužnik.

Vodila ga je da kupe knjige, pribor, a onda i u banku. Napravila mu je karticu da može dizati pare sa njenog računa. Vidio je da je na računu bilo tad 5600 eura. Izgleda da se nije bojala da će je opelješiti.

Inzistirala je da što mu god treba slobodno “ispegla” karticu. On je uredno bilježio sve šta je potrošio da joj može vratiti. Redovno ga je, subotom ujutro “preslišavala”. Kako napreduju kursevi, kako građevinska škola, treba li mu išta, je li se javio majci i ujaku.

Napravili bi spisak, i svake subote prijepodne išli bi u nabavku namirnica, garderobe, svega što im je trebalo. To mu se strahovito svidjelo. Pitala ga je za mišljenje, dozvoljavala da uzme šta želi od hrane, hrabrila ga da sebi kupi garderobu, cipele. Onda bi ga izvela usput na picu ili ručak.

Kad bi došli kući, ona se opet vraćala u svoje stanje. Otišla bi u svoju radnu sobu, znala bi tu ostati do ranih jutarnjih sati. On je spavao na razvučenoj sofī, a ona u sobi.

Ako bi neko došao provjeravati, njegovu pidžamu je uvijek držala ispod jastuka na svom krevetu. Ujutro bi ustao, sklopio sofū i tako je izgledalo da zajedno spavaju.

Prestala je izlaziti od kada je on bio tu. Jer su se bojali da bi bilo čudno da sama ide u pozorište ili na neke događaje a ima muža. Imala je nekoliko prijateljica i prijatelja, čuo bi je kad razgovara na telefon s njima i to je bilo sve.

Jednu noć, on je bio zaspao ali se probudio na neki zvuk. Čula se tiho neka španska muzika. Oslušnuo je i ustao iz kreveta. Svjetlo u njenoj radnoj sobi je bilo upaljeno.

Prišao je lagano kroz hodnik do vrata. Žena koja je pjevala neku jako tužnu, tešku pjesmu skoro je više jecala nego pjevala. Pitao se šta se dešava. Nije mogao više zaspati. Oko tri ujutro čuo je da se staklena vrata sobe otvaraju. Opet je ustao i prišuljao se da vidi šta se dešava.

Izašla je na terasu i upalila traku za trčanje. U tri ujutro! Znao je da od spavanja nema ništa. U pet ujutro opet se čula španska muzika a kad je došao do vrata razabrao je jecaje. Plakala je.

Bio je zbunjen, nije znao da li da uđe, da vidi šta se dešava. Valjda je poslije kratko zaspao, jer kad je ustao nije bilo u stanu. Taman je krenuo iz stana kad je nazvala Sanja. Pitala je gdje je ona i kako je. To mu je pitanje bilo čudno. Onda mu je rekla da je tog dana godišnjica smrti njihovog oca, i da je Lena bila jako vezana za njega. Tako je dobio objašnjenje za prošlu noć.

Čudio se kako ona ne traži razvod. Jedva je pristala da se uda. Ali nije smio čačkati da ne pokrene lavinu.

Nakon dvije godine opet je pravio papire, otišao je kod Vlade, sve je bilo u redu. Vladi je bilo drago što ga je vidio i što je uspio. Rekao je kad žele da se razvedu da mu kažu.

Tad je već bio na putu da dobije svoj posao. Posao inženjera mostogradnje. Nakon pet godina braka, kad je već radio svoj posao htio je da podigne kredit za auto. A oni su mu tražili papir o ženinim primanjima. Odmah je odustao, shvativši kakva opasnost vreba, ako bi to došlo do nje znala bi da nisu razvedeni.

I sad je napokon došla. Puno puta je htio otići do nje, vidjeti je, zahvaliti joj se. Da je znao ranije da je ovo način da je vidi, možda bi prije razbio glavu, samo da ona dođe...Ali kad su se rastajali ona mu je izričito rekla da se sad rastaju, da zaboravi nju, da se ne javlja i da je ne zanima ništa o njemu. Pare je htio da joj vrati obavezno, rekla mu je neka ih daa Sanji, ako želi, a može i da zaboravi i da ne vraća.

Samo je preko Sanje ponekad čuo nešto o njoj ali nije smio puno ni da zove ni da ispituje, bojao se da mu se ne omakne da su još u braku.

A htio je da češće čuje Sanju, svoju sestru koju nikad nije imao, da se češće čuju i vide. Sanja se prije tri godine udala za nekog momka fizičara, isto je bio iz Hrvatske, imali su curicu a sad su čekali i drugo dijete. Nije, nažalost, pravila svadbu.

Nadao se da će se na Sanjinoj svadbi sresti nju, ali ništa od toga. Poslala mu je slike sa vjenčanja, milion puta ih je pogledao jer je ona bila na njima, lijepa, sređena, ali i dalje bez osmijeha. On je Sanjinoj curici poslao do sada brdo stvari. Ona se smijala rekavši mu da je on izgleda odlučio da i dalje ostanu u rodu.

Čuo je od Sanje da im je ona kupila stan na kredit, i otplaćivala ga. I da joj je zabranila da radi dok joj djeca ne porastu. Zato im je slala petsto evra mjesečno, da im dopuni budžet. Rekla mu je i da je jako osjetljiva na djecu, da nikad ne bi dozvolila da neko drugi čuva njeno dijete, jedino bake i djede.

Jednu sliku koju mu je kasnije poslala čuvao je posebno. Na toj slici bile su Lena i Sanjina curica. Obje sretne i nasmješene. Gledao je taj osmjech danima i satima. Jedina slika gdje je ona imala nježni osmjech pun ljubavi. Bilo mu je jasno zašto nije dala Sanji da radi nego da se brine o mužu, djeci, njihovoj majci.

I on se ponudio ako im treba para ili bilo šta da samo traže.

Sad je bio u bolesničkom krevetu, nespreman da joj se sad krene udvarati i obrađivati je. Nije se ovome nadao, puno puta je razmišljao šta da uradi ako se vide, kako da joj priđe, šta da kaže... Opet je ona morala da interveniše i spašava ga. I sad je sebi ličio na potpuno nesposobnog kao i onda kad su tražili dozvolu za vjenčanje.

Bilo je vrijeme ručku, željno je čekao da dođe. Možda će sad kad je tu, ovo što osjeća prema njoj bolje razumjeti. Kad su se vjenčavali bile su drugačije okolnosti, duša mu je tražila nekog ko će ga razumjeti, pomoći mu, zaštititi ga. Pokušao je da se uvjeri da je samo živio u mašti da bi sebi olakšao teške dane.

Ono što je saznao vidjevši je, sad napokon priznavši sebi da je to nepobitna istina a ne njegova mašta, da je stvarno voli. Da ovih sedam godina nije ništa umislio. Srce mu je htjelo iskočiti iz grudi kad ju je ugledao.

Nimalo se nije kajao zbog toga, to je bila istina bliska njegovom srcu, istina koja mu je donijela olakšanje i koja ga je činila srećnim. Sad mu se činila još ljepša, još veća.

Tek sad je možda razumio veličinu njenog zatvorenog srca. Rijetko ga je otvarala... ali ko je imao sreću da ga to srce zavoli...

Začuo je kucanje na vratima. Znao je da je ona, uvijek je voljela tačnost u minut.

- Slobodno – veselo joj odgovori na kucanje.

- Ne spavaš? - lagano je ušla u sobu. Nosila je nešto u povećoj papirnatostj kesi.

- Ma jok, čekam ženu da me na'rani – šalio se.

- Sad će ženica da to sredi... – šalila se i ona ali bez osmjeha.

- Donijela sam ti neke stvari koje bi ti mogle zatrebati. Vidjećemo još šta treba pa ću otići nabaviti. Javila sam Sanji da si dobro, ali mi ne vjeruje. Misli da neću da joj kažem istinu zato što je trudna. Kad budeš mogao pozovi je ti kasnije.

Počela je da vadi pakete iz kese. Donijela je svoja dva oprana peškira, jer nije voljela hotelske, kad je boravila u hotelima obavezno je nosila svoju posteljinu i ručnike. Bila je vrlo uredna i prepedantna. Aparat za brijanje, gel za tuširanje, četkicu za zube još pola kese sitnih potreština.

Uz to donijela je voće, neke grickalice, vakumirane hrane, ako ogladni ili mu bude malo što mu daju.

- Poslije ručka mi sljeduje kupanje. Samo da mi ne zapadne ona bucfasta sestra da me kupa – šalio se. Nešto mi je napomenula kad me maloprije obišla.

- Mislim da muške pacijente uređuje muškarac. Nemoj se previše nadati nekoj zgodnoj sestri – ohladi ga ona.

- Ma ne nadam se sestri, možda više svojoj zgodnoj ženi...

- rekao je pa šta bude.

Nije se obazirala na to. I dalje je vadila, slagala, premještala. Rekla mu je da mora da mu kupi garderobu jer su ga dovezli u radnoj odjeći, pa da joj kaže broj i šta bi htio.

Stigao mu je ručak, vrlo fin. Malo je tražio još soli, pa mu je dosolila supu i polako ga hranila stavivši mu jedan peškir kao podmetač da se ne ufleka.

Imala je iskustva jer je tri godine provela sa starim ljudima. Skinuli su mu kateter kad je ona otišla, pa je mogao uz nečiju pomoć ići u kupatilo. Nije znao ima li snage za to i kako da joj to kaže. Bolje da sačeka dolazak sestre pa da mu zajedno pomognu da dođe do kupatila.

- O, pa to ženica hrani svog mužića! – oduševi se buckasta medicinka kad je upala unutra, ne sačekavši da joj kažu da je slobodno, i gledajući gomilu stvari koje je ona donijela.

- Kako imate pažljivu i brižnu ženu! Svaka čast! Blago vama! Ma vidi šta je sve donijela! – čudila se sestra. Vidjela je da je i sve sklonila od ručka, uredno poslagala, prebrisala.

- Vidite kakvu ja predivnu ženu imam – podbadao je on bucku.

- Aaa, biće joj se vi nekako “odužite”! Ne bi ona to radila da i vi njoj nekako niste dobri – značajno mu namignu.

- Ma nema šta ne bi učinio za nju. Samo da zatraži dao bi joj sve što poželi – mirno, smješćeći se reče on gledajući u nju.

Ona ga iznenađeno pogleda. Živjeli su tri mjeseca pod istim krovom, izgledao je skoro mutav, a vidi sada...

Sestra opet ode rekavši da će poslati pomoć za kupanje i obeća joj plastičnu stolicu koju je tražila, da on može sjediti dok se kupa. Kad je otišla ona ga pogleda zamišljeno.

- Bili smo tri mjeseca skupa, mislila sam da si skoro mutav a vidi te sada – čudila se.

- E, tada sam imao papir sa Sanjinim uputstvima šta smijem a šta ne smijem – objasni.

- Uputstvima? – iznenadi se ona.

- Imam i danas taj papir. Pisalo je da pazim šta gledam na TV-u, da te ne nudim hranom jer ne voliš da jedeš, da ti se slučajno ne udvaram i ne spominjem muško ženske odnose, da ne pričam previše jer ne podnosiš trućanje bez veze...

- To ti je Sanja napisala? A ja se čudila kako si nenormalno miran i fin! Pa ona je skroz luda! Jao, Bože, svašta! Pitala sam se kako si tako miran uspio da završiš fakultet, ja sam mislila da imaš, da oprostiš, malo niži nivo inteligencije! E pa stvarno! Čuće me kad je dovatim! – nije se naljutila ovako ko zna od kada. Kao da je ona neki namćor koji mrzi sebe do podne a od podne cijeli svijet!

On je gledao iznenađeno sa osmjehom. Kako se zapalila. Mirna i šutljiva žena je planula!

Stigao im je bolničar za kupanje. Debeli stariji čovjek ćelave glave. Oni se pogledaše. Da nije bila ljuta na Sanju teško da bi mu pomogla, ali sad je bila izbačena iz takta i on odluči da tu njenu slabost iskoristi.

- Molim Vas da nam samo pomognete da ja uđem u kadu, sješču na stolicu pa će me žena okupati – reče on ljubazno bolničaru.

Ona pogleda zblanuto u njega, još je bila dekoncentrisana i ljuta, zato nije reagovala kad je on iskoristio priliku i ovo saopštio bolničaru. Bolničar se složi, navuče mu kesu na slomljenu ruku da ne kvase zavoj i pomogne mu s jedne strane prvo da sjedne a onda da stane na noge. Još mu se ljuljalo ali polako su uspjeli doći do tuš kade. Omotala mu je ručnik oko struka dok ga je bolničar pridržavao. Polako su ga sjeli na stolicu.

- Uspjeli smo, sad vi malo sačekajte, imate u sobi finih stvari za jelo i piće pa se poslužite slobodno dok mi budemo gotovi.

Ode čovjek zadovoljan ponudom, upali TV, napravi sendvič, jedan pa drugi, i sit se nauživa dok su oni završili. Vidio je da su mladi, a da je on očito dugo bez žene pa je se zaželio. Izračunao je da će kupanje i uređivanje trajati bar pola sata, a možda padne i još šta... Nije znao je li on još sposoban za te “aktivnosti”. Ako jeste ostaće tamo bar sat vremena... Može on i da ode popušiti cigaretu na miru.

Nešto joj je govorilo “Pazi Leno, pazi! Na tankom si ledu! Pazi da se ne oklizneš! A onda će sve otići u propast!”

Trudila se iz petnih žila da uspostavi kontrolu i vrati smirenost. Sjetila se kako je kupala starce. Tuširala ga je prvo da mu se mišići pod tušom malo opuste, oprala mu je lice pazeći na zavoj, pa vrat, uši. Isključila tuš, obrisala ga, dok je on sklopljenih očiju uživao. Već je bio van sebe.

Trebala mu je opet kao i prije sedam godina, da osjeti njenu pažnju, njenu brigu, da mu povрати snagu. Kad mu je obrisala lice opet je upalila tuš, stavila kupke na spužvu i nježno ga prala po leđima i po grudima.

On u tom delirijumu desnom, zdravom rukom ščepa njenu i pritisnu je na sebe. Kad joj je video iznenađen pogled brzo se povрати i objasni da ne mora tako lagano da ga pere spužvom, neka pritisne jače. Onda ga je obrisala do pojasa.

Pustila je vodu da sam opere noge koliko može dajući mu spužvu. Polako je to radio, nije bio svjesan ni bola ni da se svaki čas može onesvijestiti, bio je samo svjesan nje. Pomogla mu je da ustane, da se pridrži za ručice uz kadu i spustila zavjesu da se on istušira do kraja, osluškajući da ne bi pao.

A on je stiskao ručke uz kadu dok mu zglobovi nisu pobijelili. Imao je sad drugu muku, muku koja mu je izmamila smješak na lice. “E Leno, Leno, šta ti meni radiš...” mislio je u sebi. Sad je morao ledenom vodom da završi kupanje...

Kad joj je rekao da je gotov, pružila mu je ručnik da ga stavi oko struka i pomogla mu da izađe iz kade. Već se bio jako umorio. Ona je donijela iz sobe stolicu sa naslonom, bolničara nije bilo u sobi, pa je odlučila ako može još da izdrži da ga obrije.

- Kako si? Možeš li još izdržati brijanje ili da zovem bolničara?

- Mogu, mogu, samo polako. Nisam baš u vrhunskoj formi ali možeš me obrijati. U sebi pomisli da bi izdržao ko zna šta samo da bude kraj njega. Udisao je njen miris, njenu blizinu dok je ona pažljivo radila aparatom. Ništa nisu govorili. Kad je sve završila, opet pogleda u sobu, bolničar se bio vratio, pa im je pomogao.

- Bogami vas žena sredila! Biće je sad odmah puno bolje nakon njenog tretmana – zezao ga je bolničar, a Elmir je bio svjesan na šta čovjek aludira.

- Sredila me kako samo to ona umije – osmjehnu se on potvrdno gledajući prema njoj dok je kupila peškire.

Kad se namjestio u krevetu, ona reče da sad ide, da će doći za večeru. Napunila mu je telefon, i rekla da se odmori, pa javi majci i Sanji. Dogovorili su se da majci ništa ne govori, nego samo bratu od ujaka da je u bolnici. Sad je htjela da mu kupi potrebnu odjeću i zajedno sa ostalim da odnese u perionicu da mu operu.

Nije htio da ide, ali je znao da je mora pustiti.

Vratila se za večeru, dala mu jesti, pomogla mu do kupatila, rekla da ne smije sam ustajati nego da zove nekoga. I da će ujutro opet doći. Želio je da je poljubi, da joj poljubi usne, da joj poljubi vrijedne ruke koje su ga nježno kupale... ali je morao još da se uzdrži. Nazvao je majku i rođaka iz Hamburga. Majci nije ništa rekao, a od rođaka je tražio da ako može dođe sutra ili prekosutra. Ovaj je rekao ako nije hitno da će doći prekosutra.

Onda je nazvao Sanju. Sirotica je plakala, jedva ju je smirio. Bila je osmom mjesecu trudnoće, inače bi odmah došla da ga vidi. Tražila je da joj upali Skajp da ga vidi, međutim znao je da nije baš najljepši prizor i da bi se ona mogla potresti pa joj je rekao kad dođe Lena da će ona to a da se on umorio od silnih razgovora pa će sad malo spavati. Složila se brzo, da ga dalje ne zamara.

POGLAVLJE 7.

Lena je sama sebi u hotelskoj sobi strogo naredila da izdrži još jedan dan. I da onda nema te sile koja će je zadržati. Vidjela je da joj se on nabacuje, da aludira da mu se sviđa već sedam godina i da je želi. Samo joj je to trebalo. Čim izađe iz bolnice tražiće razvod braka. Morala ga se nekako riješiti da ovo ne odvede u totalnu propast.

Nije dotakla muškarca već sedamnaest godina i nije to više nikad ni namjeravala. Bila je u vezi tri mjeseca sa jednim Njemcem koji je radio u Beogradu.

Svraćao je u njenu pekaru, slabo je razumio i govorio srpski pa se sa kolegicama sporazumijevao pokazujući u izlogu šta želi ili rukama da mu stave kolač na tanjir. Ona je dobro govorila njemački pa je odahnuo što ga neko razumije.

Pitao je svaki dan u kojoj je smjeni, pa je počeo da ispituje zašto radi u pekari, kakve kvalifikacije ima, šta bi željela da radi. Za Dan žena joj je donio bombonjeru i cvijeće, pozvao je da izađu na večeru. Večeru je odbila. Ali je bio uporan.

Jedan dan je došao i pitao da li bi čuvala djecu od jednog njemačkog biznismena. Dječaka i djevojčicu od tri i pet godina. Rekla je da u principu bi, ali treba da vidi.

Ionako je uskoro morala da napusti posao u pekari jer je gazdin sin jurio. Druge žene su joj rekle da tako i druge spopada. Otišla je s Gerhardom na razgovor. Gazda je bio pedesetogodišnjak sa ženom mlađom dvadeset godina.

Odahnula je. Bar je ovaj neće juriti. Valjda. Ali za svaku sigurnost je pazila da ne privlači pažnju i oblačila se neugledno i strogo. On je po cijeli dan radio, ona švrljala po šopingu, prijateljicama i kozmetičarima, tako da je ona u osnovi uživala sa djecom. Zavoljela ih je i oni nju. Nisu bili ni teški ni naporni.

Gazdarica joj je dozvoljavala da ih svuda vodi, i u zološki vrt, i kod svoje majke, i u šetnju gradom. Upisali su ih na bazen pa ih je i tu vodila. Djeca se nisu htjela odvojiti od nje.

Nakon godinu ipo dana kad je Anke trebala poći u školu oni su se namjeravali vratiti u Njemačku. Pitali su je da li bi pošla s njima.

Sredili su joj papire, za privremeni boravak i s njima je ostala još tri godine.

Djeca su navikla da spavaju s njom u krevetu, tek kad su malo odrasli i osamostalili se, ona je shvatila da im više nije potrebna, da može da nastavi da živi svoj život. Pitala ih je ako znaju nekog za čuvanje djece ili starijih ljudi.

Dva mjeseca kasnije pronašli su joj roditelje od njihovog prijatelja. Djed je bio sudac a žena mu nije radila. Bili su jako fini i obrazovani ljudi. Lijepo su se složili. On je bio slabog zdravlja i slabije pokretan.

Kad je nakon tri godine umro žena mu je otišla u dom a ona je napokon mogla da se bavi onim što je željela. U Beogradu je završila kurs od šest mjeseci za programera, u Njemačkoj je nastavila da se usavršava i prijavila se na Biro za zapošljavanje sa željom da radi kao programer.

Nakon sedam dana dobila je posao, u nekoj trgovačkoj firmi, da im održava sajt, ažurira i brine o prepisci s klijentima. Imali su posebne zahtjeve pa je izrađivala programe prema potrebi.

To joj je bila odskočna daska, em nije bilo zahtjevno, em je bilo postepeno, da od početka po malo nauči sve korake u praksi. Vidjela je kako funkcionišu trgovačke firme u Njemačkoj. To je bilo odlično iskustvo. Onda je godinu dana prije “udaje” naletjela na oglas jedne marketinške agencije.

Pravili su klijentima raznih profila reklame, vodili odnose s javnošću, vršili analize i poboljšavali uska grla u procesu rada. Plata je bila skoro upola veća nego u trgovačkoj firmi i još se moglo dodatno zaraditi ako bi klijent bio zadovoljan.

Dok je bila sa starijim bračnim parom, sudija joj je predložio da preda zahtjev za njemačko državljanstvo, kad već to želi, a da će je on podržati.

I tako je malo prije nego je on umro postala Njemica. Dok mu žena nije umrla ona ju je svaki mjesec posjećivala u domu. A djeca od prvog poslodavca su joj se javljala za sve praznike.

Jedino s kim je prekinula je bio Gerhard. Kad je dobila posao dadilje on ju je posjećivao svakodnevno. Nekako je shvatila da će se naljutiti i možda umješati prste da izgubi posao ako se ne odobrovolji.

I tu je pala zadnja kap njenih iluzija. Ništa od onog da će sresti nekog ko će je voljeti, štiti i čuvati, i koga će ona voljeti. Pristala je na vezu. I tada odlučila da je zauvijek završena priča o udaji.

Bili su tri mjeseca u vezi, srećom on je morao poslom u Rusiju pa ju je oslobodio muka da bude u vezi za koju nije bila spremna.

Prije četiri godine zvao ju je, pitao hoće li da nastave, da se vratio u Njemačku, da mu je “ostala u lijepom sjećanju”. Nudio joj je da pređe živjeti kod njega, ako želi dijete mogu da imaju jedno ili dvoje. On je tad bio navršio pedeset godina, a iz prvog braka je imao jednu kćerku. Zahvalila mu se, i rekla da je već udata.

I sad opet problem oko muškaraca. Nije znala kako se to prosto lijepi za nju, iako nije izašla ni sa jednim muškarcem od kad je raskinula s Gerhardom. Onda joj je Sanja nabavila novu “glavobolju”. Sad je i ovaj, kao i Gerhard htio da nastave, osjetila je to.

Smilovala se na njega kao na izmučeno dijete, bio je dosta mlađi od nje, pitala se šta ga je toliko privuklo njoj da misli na nju sedam godina. Kad god je mislila o njemu mislila bi kao o napuštenom slatkom kućetu, a ne kao o muškarcu.

A sad je bio muškarac. Muško. Od glave do pete. Izgledao je starije od svojih godina, ustvari zrelije. Fizički rad i terenski život su učinili svoje. Nije mogla da vjeruje koliko se promjenio. Baš je bio zreo muškarac. Vidjela je

kako uživa dok ga kupa, ramena, leđa, prsa, sve je bilo kao od betona, zategnuto, preplanulo... Mogao je slobodno da se slika kao maneken.

Kosa mu je bila skoro plava, grudi su mu bile mišićave, glatke bez malja, pazila je da ga ne dotakne prstima, nego samo spužvom, ruke su joj se tresle, stiskala je zube bojeći se u šta će se izroditi ovo kupanje. A najgore... ma ne smije i ne treba ni misliti o tome... Ali plašila se. Znala je da neće biti dovoljno da naredi sebi da ne misli o tome. Mora se odmaknuti daleko od njega.

Poseban problem joj je predstavljala osjetljiva sestra. Zvala ju je sva uplakana, rekla je da je Elmir zvao, da je tvrdio da je dobro, ali ona je tražila od nje čvrsto obećanje da ga Lena neće ostaviti dok sve ne bude u redu.

Leni je došlo da eksplodira, ali se suzdržala. Sanja je bila u visokoj trudnoći, na ultrazvuku su vidjeli da je dječak, radovali su se prinovi, i sad nije smjela da zucne da je ne bi uznemirila.

Ono o čemu nije htjela misliti mučilo ju je tu noć u snovima, okretala se, prevrtala, suze su joj krenule od nemoći.

Toliko godina muka, kontrole, gušenje svakog osjećaja koji bi joj pokušao reći da joj treba u životu još nešto osim posla i samoće... i sad je to zbog jednog trenutka nepažnje i slabosti moglo sve da padne u vodu.

Lena nije znala s emocijama, i toga je bila svjesna. Nije umjela da daje po malo, da voli po malo, da vjeruje po malo, kod nje je bilo sve ili ništa.

Bilo joj je jasno ako se nekom daa potpuno, da će najvjerojatnije to katastrofalno završiti po nju. Zato se odlučila za onu drugu varijantu – ništa. Emocije – nula. Držala se onoga u čemu je bila koliko toliko dobra. Rada, ozbiljnosti, odgovornosti.

I onda ovo... Prvi put u trideset i osam godina, Lena je reagovala kao žena. Rekao joj je to osjećaj u grudima, u stomaku. Da nije bila svjesna ko je on, da je bio neko drugi znala je da bi se nešto desilo između njih. I to ne zato što je to žarko želio on, nego zato što je to željela ona...

Znala je da se njoj ljubav na prvi pogled ne može nikad desiti. Ne bi nikad mogla da se odmah zaljubi u nepoznatog muškarca. Nije bila taj tip.

Da bi mogla da osjeća nešto prema nekome morala je da mu vjeruje, a da bi vjerovala morala je da ga poznaje.

I tako je Elmir uspjeo da se provuče kroz lavirint od njenih silnih obrambenih zidova. Znala ga je, vjerovala mu je, nije ga smatrala potencijalnom opasnošću za svoj mrtvi ljubavni život.

A on se jadnik zaljubio. Znala je da ga je osvojila njena dobrota i saosjećajnost, zaljubio se jer ga je razumjela, pružila mu pomoć i podršku. Pa možda bi se desilo slično i njoj da je bila u njegovoj situaciji. Možda bi i ona zavoljela takvu osobu.

POGLAVLJE 8.

Enes je požurio prema ulazu u bolnicu. Dogovorio se Elmirom da će ga u holu dočekati neka njegova prijateljica.

Možda mu je djevojka. Sad će da ispita. U razgovoru mu je rekao da je u bolnici, da je povrijeđen, da je najbolje da dođe do njega pa da ode do njihovih majki i saopšti im šta se dogodilo.

Elmir je juče zvao svoju majku ništa joj ne govoreći. Enes je trebalo da ih dovede u posjetu za dva tri dana. Kad je ušao, okrenuo se oko sebe tražeći tu ženu. Zastao je nesigurno.

Na prijavnici je bila jedna sestra a preko puta je samo sjedila neka mlađa žena zabavljena telefonom. Nešto je kucala. Pogleda na sat, zvao je Elmira prije petnaest minuta da je ušao u grad i da ima još malo do bolnice. On mu je rekao da će Lena sići pred njega.

Nije čuo do sada da spominje neku Lenu. Odjednom vidi žena koja se bavila telefonom pogleda u njega i ustade.

Zgodna, kratke crne kose, obučena valjda po posljednjopj modi, ali elegantno, u kožnu bordo jaknu, usku sivu suknju i bordo polučzmice na visoku petu. Priđe njemu. On je gledao zbunjeno.

- Dobar dan, jeste li vi Enes? – upita ga na njemačkom.

- Jesam. A Vas je onda Elmir poslao da me sačekate...

- Jeste, ja sam Lena – reče mirno ne objašnjavajući dalje.

“Ala je ženstvena” pomisli Enes u sebi dok su se vozili liftom i dok ga je pitala je li put prošao u redu. “Gdje li ju je Elmir samo našao! Ako mu je ovo cura... Svaka čast! Zvala se Lena. Je li Švabica?” Nije bio siguran.

Mjerio ju je krajem oka dok je ona opet gledala u telefon. Neko joj je nešto poslao. Visoka oko metar i sedamdeset, srednje, lijepe građe, imala je i gore i dolje sve kako treba. Dotjerana kao dama iz Pariza.

Nekako mu se činilo da je zrelija od Elmira. Možda imaju isto godina ali ona je bila nekako ozbiljnija. A kako je bila ženstvena, Enes nije mogao da dođe sebi, jedna od onih žena za kojom nisi mogao da se ne okreneš ali na fina ne na vulgaran način.

Kad su izašli iz lifta krenuli su dugačkim hodnikom do njegove sobe.

Ona ga je uvjerala da je on dobro i da će za nekoliko dana izaći iz bolnice na kućnu njegu.

Stala je ispred jednih vrata i pokucala. Čula je da se on javlja. Otvorila je vrata i pustila njega prvog u sobu.

Elmir ga je gledao smješeći se.

- Ajde, ne boj se, dobro sam.

Enes mu je prišao, zagrlili su se.

- Dobro te dovatilo. Srećom, izvukao si se. Kako je ovaj drugi? – pitao je Enes. Htio je prvo da pita ko je ona. Pao mu je teret sa srca kad je video da mu je rođak dobro.

- Dobro je. On je danas pušten kući.

- Koji drugi? – odjednom ona upade u razgovor fiksirajući Elmira strogo očima.

Enes podignu obrve. “Opa, opasna je. Nije joj izgleda rekao da je pokušao spasiti svog radnika. Biće kasnije po guzi, moj Elmire...”

- Još jedan radnik je povrijeđen sa mnom – mirno joj reče on, ne pridajući tome pažnju.

Enesu nešto nije dalo mira pa zakuva stvar da malo vidi u kakvim su njih dvoje odnosima.

- On je stao ispred ovog radnika, moja gospojice. Da nije, čovjek danas ne bi bio živ.

Vidje da ona zapanjeno i preplašeno gleda u rođu.

- Elmire! – skoro viknu na njega strogo.

Izgleda da joj to rođo nije rekao... Elmir ga je pogledao, opominjući ga očima da pazi šta priča.

Vidio je da se iznervirala. Nije htio to. Zato je ćutao i nije joj rekao šta se desilo.

- A gospojice, vi ste mu prijateljica? – ispipavao je Enes koristeći priliku što je ljuta na Elmira.

- Nisam... ja sam mu žena – odgovori posprdno, streljajući ga pogledom.

Elmir se na to nježno osmjehne. Kad bi bila iznervirana izgleda da nije mogla da kontroliše vatreni temperament.

A njega je taj trenutak diglo u nebesa kad je izlanula da mu je žena. Znao je da će se ona kajati, ali važno je da je uspio da je izvuče na čistinu. Znao je sad da neće moći da je operu ni Rajna ni Majna.

Vidio joj je na licu kako se pokajala. Za to vrijeme rođak Enes je gledao u nju razjapljenih usta. Moraće jadnik ručno da namješta vilicu natrag. Nije mogao reći ni riječi.

- Idem ja sad, da mi ljekar i sestra daju upute šta treba pripremiti kad izađeš iz bolnice. Vidjela sam da su sami, pa kad već nema gužve...

I ode.

Enes napokon svoj zaprepašteni pogled premjesti s nje na njega.

- Ž...žena? Imaš ženu? Ovo ti je žena? – poskočio bi na stolici uzrujano prilikom svakog pitanja.

- Jeste, to mi je žena – mirno reče Elmir uživajući. Koliko je samo puta poželio da to svima prizna, da to pred nekim izgovori naglas. Moja žena. Da je pokaže, da je svi vide i znaju da je njegova žena.

- Pa gdje si je nabavio? U katalogu? I kad? - buncao je zaprepašćeni Enes.

- Enese, to je “ona” žena. To je Sanjina sestra. Još nismo razvedeni, pa su nju zvali kad sam bio u nesvjesti. Ne bi ti onako posprdno rekla da mi je žena da ne zna da si ti upoznat sa mojom ženidbom.

- To je ona? Auuu!!! – Enesu su vijuge skroz stale.

Nije mogao da dođe sebi.

- Sad je meni jasno zašto ti nećeš da se razvedeš i zašto oni što su radili s tobom pričaju da nikako nećeš da skineš burmu. Mislio sam da ti to zbog sigurnosti, a ti trzaš na nju! Pa ti si se zaljubio u nju! Čovječe! Auuu...a izgleda ko avion, ko džambo džet. Auu – šokirano je jadni Enes bulaznio sve što mu padne na pamet.

Ona je danas morala da ode u Štuttgart hitno poslom, zato se onako sredila. Juče je došla u džinsu, elegantna ali sportski obučena. A danas je stvarno izgledala kao milion dolara. Ma šta milion dolara, nije bilo para kojima se mogla platiti.

Sad je trebalo da Enes bude s njim danas pa da prespava tu a onda ujutro ode kod njega u stan i objasni cijelu situaciju.

- Pa čekaj, stari je rekao da je starija od tebe... Mislio sam da si oženio neku babu. Ova izgleda kao prva dama Njemačke. Bezobrazniče jedan, cijelo vrijeme nisi rekao bratu kakvu si žensku našao! Ne mogu da vjerujem da je Sanjina rodica. Nimalo ne liče – Enes je dalje pokušao da povata konce... Sanju je znao dobro, Elmir bi ponekad poslao paket po njemu kad bi on išao sam ili s porodicom u zavičaj.

- Enese... ona je...Sanjina rođena sestra – napokon prizna Elmir.

- Ro...rođena sestra? – šokira se Enes.

- Ja tek sad kontam da te ne poznajem... Kad sam ti namještao ženske čudio sam se kako si onako smiren, ko da imaš ne znam kakvo iskustvo, nisi uopšte trzao na njih... A ti si se već zaljubio pa ti je bilo svejedno...

Uto se ona opet pojavi na vratima, Enes opet blenu u nju. Ona se malo osmjehnu kad je shvatila u kakvom mu je rođak stanju.

- Onda, je li jasno šta ko treba da radi? – upita strogo obojicu.

Elmir, osmjehujući se klimnu glavom, a Enes razgorači oči pokušavajući se sjetiti šta on to treba da radi.

- Enese, vi ćete biti danas s njim. Ja sam uzela sobu u hotelu, vi možete prespavati ako želite u njoj, bez veze da plaćate drugu. Je li vam to jasno?

- Mmm...aaa – mrmljao je on dok je pokušao da se koncentriše na svoje “zadatke”.

Pozdravila ih je i otišla.

- Jesi li je ...? Priznaj pošteno! Gade jedan! Kako si je cijelo vrijeme krio. I ja bi htio da se uda za mene. Meni više odgovara. Ja imam četrdeset i dvije.

- A vidi na šta ličiš! A vidi nju! Izgledaš petnaest godina stariji od nje, imaš dvadeset kila viška, ćelaviš a zaboravio si slučajno da imaš i ženu – podbode ga Elmir.

- Jesi li spavao s njom? Čuješ šta te pitam? Da mi je otac znao da ona ovako izgleda prisilio bi te da je dovedeš kući. On je jadan kao i ja mislio da je to neka baba.

- Ne zapitkuj previše i pazi šta pričaš. Ona ne voli udvaranje, odlučila je da nema muškaraca u njenom životu, ne voli prazne priče, stroga je, vrijedna, pedantna. Gledaj da što manje govoriš.

- Ma je li? Nema muškaraca? A udala se za tebe i još se nije razvela – nije Enes bio od juče da to proguta...

-To je bilo slučajno. Mislila je da sam ja to obavio s advokatom.

- Jesi li ti ono stanovao kod nje tri mjeseca? Auuu... nije čudo što si se zatreskao. Ako je i onda ovako izgledala... A ti još mlad, u problemima, a ona te uzela za muža, spasila, oporavila. Kako si mogao da izdržiš tri mjeseca s njom u stanu da je ne juriš? Ja bi, majke mi rođene,

poludio.

Izgleda da je trebalo staviti još jedan krevet u sobu da se Enes oporavi od šoka.

- Slušaj Enese, prestani da buljiš u moju ženu! Kako bi bilo da ja buljim u tvoju?!

- Ma bulji brate ko ti brani... Gledajući tvoju ženu ne bi rekao da voliš stokilašice! Jedino što moja opasno dobro kuva. Kad dođem kući pa sa vrata namirišem šta je skuvala... odmah sam gotov, ne bi me bolje upalila ni da obuče čipkasti veš. Ne znam kuva li ova tvoja. Djeluje kao da malo jede, a onda bi se ja i ona teško složili.

- E moj Enese ti se prodaš za jedan dobar ručak...

- A je li molim te, a na šta vaša malenkost pada? Šta je tebe zapalilo na njoj?

- U pravu si, i ja imam svoju slabost... Dobra je, izgleda strogo i ozbiljno a dobra je ko hljeb. Rekao bi na prvi pogled da je 'ladna ko frižider a kad je upoznaš... Vraća iz mrtvih, eto toliko je dobra.

- Eto vidiš svako ima svoje. Bogme vidi se po tebi da vraća iz mrtvih. Ja te takvog živahnog još nisam vidio.

Uto na vrata pokuca medicinska sestra, ona bucmasta.

- Kako naš bolesnik? Aaa... stigle su i nove posjete?

Elmir predstavi Enesa kao svog rođaka.

- A gdje vam je vaša lijepa ženica? Ko će danas da vas kupa?

Enesu se opet vilica razglavi do kraja. “Kupanje? Kupala ga je? O, čovječe!”

- Danas moram sam, ali ne treba mi pomoć, rođak je tu, ako bude trebalo. Ona je morala na posao. Brzo će se vratiti – odgovori mirno i ljubazno svjesan da sad slijedi nova navala pitanja od radoznalog Enesa.

Naravno, čim je ona otišla Enes se okrenu njemu streljajući ga pogledom.

- Govori! Govori sam, nemoj da te moram ispitivati. Ma je li te to ona stvarno kupala?

- Ne naduvavaj stvar. Pomogla mi je da dođem do kade, sjedio sam na stolici i kupao se sam. Nije želio da ono što je bilo između njih iko zna, želio je da to sačuva samo za sebe.

- Zna li Sanja za vas dvoje?

- Šta da zna? Nema ništa da zna...

- A je li? Nema? Zna li da si joj zaljubljen u sestru? - ovaj put ozbiljno upita Enes.

Elmir samo stisnu vilicu i spusti pogled ništa ne govoreći. Nije vrijedilo da mulja.

- Jesi li se ti sjetio da mi išta doneseš za jesti? Umrijeću od gladi? – upita rođaka.

- Šta da ti donesem? Vijagra ti očito ne treba. Pa vidiš da imaš svega kao da su te smjestili da ležiš u samoposluzi - gledao je oko sebe.

Ona je opet jutros popunila zalihe, donijela i bombonjeru, grickalice, sokove. Čak i slamčice i plastične čaše i tanjiriće. Punu jednu oveću kesu.

- Mora da si bio jako dobar kad te ovako tetoši.

- Ne lupaj, uvijek je tako pažljiva.

- Je li? Kako mene nije ni pogledala? A mogla me je držati za ruku i izmjeriti mi pritisak. Evo nešto sam zanemocio...

- Bolje idi u hotel da se malo odmoriš i dođeš sebi. Pusti i mene da se malo odmorim, već si me izmorio, treba mi malo spavanja. Poslije ćemo još pričati.

- O čemu ćemo pričati? Ako odapneš da se ja brinem za tvoju udovicu... E, to vala ne treba ni da me moliš, rado ću to uraditi...

- Kako nećeš! Nećeš joj prići na bliže od deset metara ako mene nema blizu! – eksploDIRA Elmir kad mu je već bilo dosta.

- Nisam ćorav, vidim ja dobro i na deset metara... - mirno mu odvratI rođo veselo odlazeći. Nije imao pojma da će se ovako dobro zabaviti dolazeći Elmiru u bolnicu. A bio se jako prepao kad su rekli da je dobio udarac u glavu.

Elmir je vrtio glavom iznervirano. Juče njegovi s posla, danas Enes. U suštini, on je bio kriv i za jedno i za drugo.

Juče, kad su mu došle kolege s posla u posjetu, nije mogao izdržati nego ju je bezveze zvao da mu treba. Bilo mu je čudno što je toliko dugo nema, poslije mu je rekla da je shvatila da idu k njemu pa nije htjela ulaziti dok ne odu.

A on je opet htio “da je pokaže”. Doduše, nije im rekao da mu je žena. Oni mu objasne da su je već sreli u liftu, ali ništa nisu smjeli pred njom da komentarišu, samo su se bečili na njega i dizali obrve da ona ne vidi, pitajući ko je ona.

A ona je opet bila stroga i poslovna, kad je zaključila da su ga dosta gnjavili rekla je da se mora odmoriti.

Poslije mu je jedan bezobraznik, koji mu je bio u posjeti, poslao poruku pitajući ko mu je ta “treba” i bi li je mogao namjestiti njemu.

Izgleda da je Sanja bila u pravu. Šta bi bilo kad bi počela pokazivati interes za muškarce... Trčali bi za njom. A to mu se nikako nije svidjelo. Morao je brzo da riješi ovo, druge prilike neće biti, to mu je bilo jasno.

POGLAVLJE 9.

Enes je ponovo došao predveče. Elmir je odlučio da mu izloži plan...

- Enese, sad kad sve znaš, bi li mi pomogao... Htio bi da je zadržim, a ona sad kad je saznala da smo još u braku, čim ozdravim tražiće razvod.

- Pa šta 'oćeš? Da ti slomim i tu drugu ruku? Ili da te mlatnem po glavi pa da se ona još mjesec dana vrti oko tebe. Počeće me boljeti glava od tebe i cijele ove situacije.

- Nešto sam mislio da dovedeš majku prekosutra a ne sutra, da je ona vidi. Znaš kako je mama dobra i mila, a Lena je slaba kad nekom treba pomoć. Kad me Sanja dovela prvi put kod nje na stanici sam našao onog mog psa Žuču. I poveo ga kod nje. Zamisli, nije ništa rekla, čak ga je okupala dok sam ja spavao. Žučo poslije nije htio od nje. A mislio sam da će nas obojicu izbaciti naglavačke. Sanja je bila sigurna da neće dozvoliti da uvedem psa u stan.

- Pa će nakon psa pasti na svekrvu? Pa ti si dobro udaren u glavu! Koja snajka se udala zato što je obožavala svekrvu?

- Enese znam je. Slutim da neće moći odbiti mamu ako joj ova zatraži pomoć?

- Reći ćeš majci da glumi da bi navukla snajku? Pa tebi treba cijeli tim profesionalnih glumaca za to što si ti smislio.

- Ja ću je večeras zvati i reći da je doktor tražio, ako misli da ne dođe prekosutra da je sprečim odmah.

Lena je razmišljala šta da radi, zvao ju je, pitao kako je stigla i rekao da je doktor zbog nečeg tražio, a da njemu nije htio reći zašto mu ona treba.

Zabrinula se šta je to doktor htio reći njoj a neće njemu. Htjela je da nazove doktora ali bi morala onda da objašnjava kud je otišla od povrijeđenog muža.

Uff... taman je mislila da ga se rješila. Nije namjeravala više da ide kod njega. Svaki dan se sve više širio krug ljudi koji su saznawali da su u braku. Još više je nerviralo to što je imala osjećaj da on želi da se to sazna i namjerno namješta takve situacije.

Juče, dok je prolazila ispred prijavnice, zatekla je nekoliko muškaraca, nekako je osjetila da su i oni neki majstori ili građevinci. Palo joj je na pamet da možda idu kod njega u posjetu.

Požurila je prema liftu, htjela je da izbjegne susret s njima ako idu k njemu. Međutim, jedan od njih doviknu za njom da zadrži lift. I ostala trojica požure da je stignu.

Nije imala kud. Pritisnula je jedan sprat više, izišla je gore pa se spustila dolje, namjeravala je ući u sobu ako ne bude opasnosti.

Dok se lagano spuštala stepenicama čula ih je kako pričaju, i kako spominju broj Elmirove sobe. Znači, dobro je zaključila da idu k njemu. Odlučila je da sačeka dok oni ne odu. Izvadila je tablet da odgovori na poštu dok čeka.

Nakon petnaestak minuta zazvonio joj je telefon. Zvao je on i pitao gdje je, trebala mu je pomoć. Lena nije vidjela ni čula da su ovi otišli, što je moglo značiti da će je u sobi sačekati buljuk radoznalih građevinaca. Osjećala se kao u klopci.

Normalno, kad je ušla u sobu, oni su blenuli u nju ko da žensko nikad vidjeli nisu... Krenulo je smješkanje, pogledavanje i zafrkavanje Elmira. On nije puno govorio, samo se blago smiješio i gledao u nju.

Nije srećom rekao da mu je žena. Njoj su živci skočila pa je morala popiti čašu vode da se smiri kad su otišli.

Srećom, ljudi su bili koliko-toliko pristojni, nisu znali ko je pa su se uzdržavali od komentara.

Nije imala dokaza da je sve smislio on, možda je samo bila osjetljiva i oprezna, pa joj se pričinilo. Ipak, vidjela mu je lice kad je Enesu rekla da mu je žena. Sijao je od sreće. To joj je govorilo da je osjećaj ne vara.

Kad joj je sestra dala njegovu burmu ostavila mu je u ladici ništa ne govoreći. Poslije je vidjela da je drži na lancu oko vrata. Ništa nije komentarisala, ni jednim gestom nije htjela da pokaže šta misli o tome.

Sad ju je nešto natjeralo da otvori kutiju skrivenu u starom kompjuteru u kojoj je držala nešto para i vrijedan nakit.

Dok su joj se ruke drhtale, stavila je burmu na prst, kao da je nešto tjeralo na to. Sva se stresla od tog osjećaja. Prvi put za sedam godina osjetila je da je udata, da ima muža. Gledala je hipnotizovano u burmu koja kao da joj je govorila "udata si, njegova si".

Kao da je stavila neki čarobni, svijetleći predmet na sebe. Cijelu noć, vrteći se u krevetu, osjećala je neku čudnu toplinu na ruci od njega.

“Pa on je mene izgleda začarao”, pomisli prije nego utonu u nemiran san.

Čim ga je ujutro skinula sa prsta, povrati se u realnost, imajući osjećaj da se probudila iz nevjerovatnog sna.

POGLAVLJE 10.

Lena je zastala ispred njegove sobe dok joj je srce lupalo kao ludo. Ruke su joj bile hladne kao led. Ništa se nije čulo. Možda spava. Pokucala je. Čula je odgovor na njemačkom. Znači budan je.

- O, pa to je stigla moja ženica – obraduje se on kad je vidje.

- Stigla, stigla – promrsi ona kroz zube nervozno.

Bilo mu je jasno da je vrlo neraspoložena. A da je znala šta je tek čeka... Slijedila je provedba plana nazvanog “Lena mora pasti”, skovanog preksinoć sa rođakom Enesom...

- Jesi li bio dobar? – upita ga poluljutito opet sa ironijom.

- Kao bubica. Nisam imao volje da radim gluposti kad mi nema žene u blizini. A ti? Je li ti bilo naporno? Jesi li se smjestila u sobi? Rekao sam Enesu, ako ostavi nered u sobi, da ću ga ja srediti.

- Smjestila sam se, sve je u redu. Gdje je Enes sada? – upita plašeći se odgovora.

Nadala se toplo da je otišao za Hamburg.

- Doći će za sat vremena, tako mi je javio. Bi li mogli sad da se javimo Sanji? Nisam htio da me vidi ovakvog preko Skajpa, rekao sam kad ti dođeš da ćemo se čuti.

Uzdahnula je. Ništa od njenih nadanja.

- Dobro, i meni popi krv, ne mogu joj ništa reći ali mi je do sad petsto puta digla pritisak od kad je trudna. Nije bila ovakva sa curicom. Od kad je trudna s ovim djetetom nemoguća je. Valjda što ždere onoliko meso. Jedva čekam da se rodi. Nekad me zove deset puta na dan, pa mi priča nebuloze.

Pregledala je sobu, zamjenila mu sok, vodu, sve pospremila. On ju je gledao pomalo tužno bez riječi. Trebala mu je, nije mogao da se bori protiv toga.

- Dobro trebamo li još šta obaviti prije nego je nazovemo? Ideš li sam u kupatilo?

- Mogla bi da me presvučeš, jutros mi je pomogao bolničar do kupatila, izgleda da mi je ujutro gore, pa sam slab, kako dan odmiče lakše mi je.

Izvadila je čistu majicu kratkih rukava, veš i pidžamu. Vrlo vješto mu je pomogla da se presvuče, nešto je sam obavio, a majicu mu je pažljivo navukla ona preko glave.

Juče mu je pomogao Enes. Dok mu je oblačila majicu sjedio je na krevetu držeći noge na papučama. Kad mu je namjestila majicu preko slomljene ruke i prebacila preko glave, saginjući se prema njemu da mu spusti majicu, on izgubi kontrolu i hitro je ščepa oko struka zdravom rukom.

- Elmire...

Osjetio je da ubrzano diše.

-Popusti mi Leno. Molim te. Popusti mi.

Zbunjeno je stajala tako ne znajući šta bi. Mlad je, zapaljiv.... “Šta mi je ovo trebalo...” pomisli panično. Nije je puštao, stajala je tako pripijena uz njega, privukao ju je do kreveta razmaknuvši noge i blago je uklještivši s njima da ne može mrdnuti... Zagrlio je oko struka, naslonivši glavu na nju. Stavila je pažljivo ruke na njegova ramena.

- Vidi Elmire... - zbunjeno je pokušala da se nekako izvuče. Zahvatila ju je panika i vrućina.

Vidjevši mu pogled pun strasti, potpuno zanesen, brzo okrene glavu u stranu. Osjetila je da je spustio dva tri poljupca po njoj.

- Elmire, ja znam da si ti muškarac, mlad muškarac i... eto ja sam ti malo pomogla pa si ti možda iz zahvalnosti... vezan za mene. Znam da sam ja dosta lijepa žena pa kad se to sve skupilo ti si nešto pomiješao. Naći ćeš ti odgovarajuću ženu sigurna sam, sad puno radiš po terenu si treba malo više da se družiš sa prijateljima i rodbinom – pokušala je da se spasi zadnjim naporom razuma.

Pogledao je gore prema njoj.

- Zašto se toliko bojiš? Zašto nećeš da pokušaš? Znam da imamo dva velika problema. Muči te što sam mlađi i što smo različite vjere. Meni ne smeta ni što si starija ni što nisi muslimanka. Šta bi bilo da sam se zaljubio u Njemicu? Niko mi ništa ne bi rekao. E pa ti si zvanično Njemica a izgledaš toliko dobro da niko ne može ni primjetiti razliku u godinama.

- Ali ja to znam, i to me muči. Prevelike su to razlike Elmire, prevelike. Cijeli život i ja i ti se borimo s problemima za koje ništa nismo krivi. Ljubav to nažalost ne može pobjediti. Jer da smo se voljeli umjesto ratovali ne bi bili tu gdje jesmo. Ja ne bi bila Njemica koja priča njemački ispravnije od polovine Njemaca i ne bi prošle dvadeset i tri godine da ne odem na grob svojih predaka.

A imam urađeno porodično stablo i znam kako su mi se zvali preci četrsto godina unazad.

- Ne znam šta više da uradim da popustiš da nam pružiš priliku. Ja tu priliku čekam godinama, ne mogu da krenem naprijed misleći kad će doći dan da budemo zajedno. Ja sam postao tvoj prije sedam godina, želim, žarko želim da i ti budeš moja. Samo moja. Samo, samo, samo moja... - šaputao je ne dižući glavu iz njenog krila i žestoko je stiskajući uz sebe.

Uzdahnula je bolno. Milovala mu je kosu pogledom ne usuđujući se pomjeriti niti išta reći. Ipak, skupi hrabrosti...

- Mi smo pukli Elmire dušo, pukli, moje boli, konce u meni niko više ne može da poveže. Ja sam ti ranjena životinja koja se povukla u svoj brlog da liže rane.

- Ja ću da volim za oboje ako ti ne možeš. Popustiće ti bol, kad se navikneš da nisi sama da se možeš na mene osloniti. Znam da se bojiš prepustiti jer šta ako ne uspijemo? Leno, ni u najljepšoj bajci nema stopostotnih garancija.

- Elmire ne možeš da nas zaštitiš od ludila. Toliki ljudi nam se iselilo, toliko nesrećnih a mi i dalje tjeramo svoje.

- Leno mi moramo da gradimo svoje sretne male svijetove. Što je više srećnih porodica koje se podržavaju njihove šanse da nam unište život su manje. Ne smijemo se zatvarati. Mi smo tim, ja i ti, pa Sanja sa porodicom, pa moja i tvoja majka. Naše dijete i Sanjino će da stvaraju dalje. Leno, ciklus mora teći. Lijepa si, pametna, dobro kuvaš, uredna, prava žena, majka, domaćica. Odana, vjerna. Ti treba da imaš porodicu više nego neki koji su nesprenni i neodgovorni. Znam kad odem na teren da ćeš me čekati, da ćeš čuvati porodicu, da se mogu osloniti na tebe. To mi treba, jako mi to treba.

Lena je već gubila dodir sa stvarnošću. Od njegove priče, njegovog stiska. Bio je u takvom stanju da sad nije smjela da se otima dok se ne smiri. Bio je tvrdoglav, uporan, van sebe.

- Ja mogu da budem kralj u našem malom kraljevstvu, ti kraljica. I da imamo svog prica ili princezu. Kome god možemo, pomoći ćemo, ali nismo svemogući i ne možemo ispraviti sve nepravde na ovom svijetu.

Kako je samo lijepo pričao. Osjetila je da bi plakala koliko je fin, dobar i pametan.

Ruke koje je stavila na njegova ramena da se oslobodi, da ga odgurne, sad su mirovale. Imala je želju da ga pomiluje i da plače i nad njim i nad sobom.

On osjeti njene nedoumice i shvati da treba iskoristiti priliku.

- Nemoj da plačeš, ne podnosim kad si nesretna. Onu noć kad ti je bila godišnjica očeve smrti, kad sam te čuo da plačeš mislio sam da ću poludjeti od nemoći.

- Ma nisam nesretna... možda malo i jesam. Kad imaš sve pred sobom a znaš da ne smiješ uzeti.

Podignu ruku brišući joj ispod oka suzu koja još nije krenula.

-Ma ne plačem Elmire, ne plačem...

On shvati da mu je manevar prošao, htio je samo da je dotakne a ona je mislila da joj briše suze.

Odluči da proba dalje.

- Moraću sad malo prileći vrti mi se u glavi.

- Jao Elmire, mi se raspričali a ti tako bolestan. Ajde odmah u krevet dosta priče.

Naravno čim je čula da mu treba pomoć zaboravila je na sve ostalo.

- Pomozi mi prvo do kupatila.

Ona se polako sagne, uhvati ga ispod pazduha i pomože mu da se uspravi. Kad su došli do vrata kupatila on se lagano zaljulja i gurne je uz vrata.

- Uh... polako, polako. Vrti ti se? Hoćeš li moći? Sješću te na šolju nemoj da stojiš.

- Leno... prošaputa joj vatreno a onda spusti usne na njene. Jedan, drugi, treći... Nije se bunila. Oči su joj bile zatvorene, teško je disala.

A onda je shvatio šta radi. To ga naljuti.

- Nećeš da me poljubiš? Ma da, šta sam ja? Jedan obični napaljeni balavac! Otrpićeš ti to... Trpljenje ti ide super! Ćutala je zatvorenih očiju. Još su bili u zagrljaju. Onda se on prenu, popusti mu ludilo...

- Oprosti Leno... ako možeš. Ako nećeš ne moraš. Ne kajem se. Kajem se samo ako sam te uplašio. Za ukradene poljupce se ne kajem. Molim te, pogledaj me.

Ćutala je gutajući knedle.

- Ne mogu sad... - prošaputa napokon tiho.

-Oh, Leno... oh. O živote, šta nam ovo radiš – očajno je zavapio.

Ona se onda nasloni glavom na njegove grudi, milujući ga po leđima i tješeci ga. Stajali su tako dok nisu osjetili da je kriza prošla. Osjetila ga je, opet ga je osjetila. I nije se ljutila na njega, i neće ga sad napasti niti mu prigovarati. Opet ga je razumjela kao što niko u životu nije mogao da ga razumije...

Vratili su se do kreveta, obukla mu je gornji dio pidžame, ništa ne govoreći. Kad su završili, jedva se smirivši oboje, ona namjesti tablet, stavivši ga na ormarić u dnu kreveta, da ih Sanja vidi i da njemu lice nije baš u krupnom planu jer je onda izgledalo gore nego što jeste.

- Elmire moj!- vrisnula je Sanja kad ga je ugledala. Odmah je počela plakati.

Elmir i Lena se pogledaju, Lena samo zavrnu očima.

- Sanjice, nemoj molim te da plačeš. Molim te, pa vidiš da sam ja super! A i sin će ti biti plačljivko ako nastaviš toliko da ridaš – pokušao je Elmir da je utješi.

- Ako bude kilav, onda nije na mene – odgovori ona malo plačući malo štucajući između riječi.

Elmir se veselo nasmija.

- Biće to divan dječak, na svoju mamu i tetu – nježno joj reče.

- Pazi li te “teta”? Jel’ ti dobra? – oprezno upita Sanja.

Lena pošizi i zausti da joj odgovori kad osjeti da ju je on munjevito ščepao zdravom rukom. Odmah se ohladi.

Sjedila je na stolici pokraj njega, srećom vidio im se samo gornji dio na kameri pa Sanja nije mogla primjetiti ovaj manevar.

- Znaš da ti je sestra divna kao i uvijek – mirno odgovori on.

- Umje biti “nedivna”. Ona ne voli plačljive ni dramatiku. To je nervira – povjeri mu se Sanja kao da on to ne zna.

On je i dalje držao njenu ruku. Lena osjeti da je ta ruka pouzdana, jaka, da je smiruje i zna šta radi. Zato nije pokušala da se izvuče iz njegovog stiska.

- Ohoho, šta je ovo? Javljaš li se ti bolesniku ili se žališ na “sestru Njemicu” ? Kad bi se posvađale Sanja bi je optužila da je hladna kao da joj je neki Švabo otac.

- Ne žalim se, samo se bojim za vas dvoje – reče im tužno i iskreno. Izgledate čudno, kao da se nešto desilo pa mi krijete. Zato se brinem.

Njih dvoje se sekund pogledaše razgoračenih očiju. Onda se brzo vrata u svoje uloge.

- Nemoj Sanjice, ja i Lena smo dobro, čak jako dobro. Jako smo dobar i uigran tim. Vidiš da ona odmah dođe da me krpi kad treba. Kao da je stalno na “stend baju” pa samo čeka kad će me morati vaditi iz problema.

Ovu ju je srećom nasmijalo, pa je nastavak razgovora dalje tekao u vedrom tonu. Smijali su se i zafrkavali svoje, a uveseljavala ih je i malena Tamara, Sanjina kći.

Začulo se lagano kucanje na vratima. I prije nego je Elmir uspio zaustiti “naprijed” vrata se otvore, a na njima se pojavi Enes. Nastala je tišina od nekoliko sekundi. On je gledao njih dvoje, jedno pored drugoga. Elmirova ruka je bila na njenoj. A oni su opet, pokušali da shvate otkud on, iako su znali da dolazi.

- Alo, vas dvoje, šta se tamo događa? – probudi ih sve Sanjih začuđen glas.

- Ništa, Sanjince, ne brini. Stigao je Enes... nismo ga čuli pa nas je iznenadio.

- Iznenadio, iznenadio – potvrdi Enes ne skidajući pogled sa njihovih ruku.

Oni onda razumješe u čemu je problem. Elmir mirno povuče svoju ruku s njene.

- Zdravo Sanjo, kako si? – Enes je stao sa druge strane kreveta da ga Sanja vidi.

- Ejjj, Enese care! – smijala se ona veselo. Gdje si, kako si? Kako ti je žena? Jooj, da mi je onih njenih kolača. Njam, njam, ide mi voda na usta. Ajde svratite ako idete kod svojih.

- Ma nek me neko spreči da dođem! Čim budemo išli dolje eto nas k tebi. Je li Boga ti što ti meni ne reče da si “uturila” rođenu sestru mome rođi? Pa čime je on to zaslužio? Eto, mogla si je ponuditi meni, ja ne bi imao ništa protiv.

- E moj Enese, ona ti je ko prava Švabica, ne da piti, ne da pušiti, jesti možeš samo toliko da ne crkneš! Ti bi uvenuio nakon sedam dana s njom – smijala se Sanja.

Njih dvoje su se pogledali i nasmješili jedno drugom. Elmir shvati da je to njihov prvi zajednički osmjech. Nije bila ljuta ni nervozna što je oni zafrkavaju. Odlučila je da to mirno prihvati. Tad je upoznao još jedno njeno lice. Umjela je da se opusti sa onima koje voli i kojima vjeruje.

- A zato rođo cvjeta! Svaka ti čast! Tek sad znam koliko si velika žena kad si bez razmišljanja dala rođenu sestru da mu pomogne.

- On mi je brat Enese, računajući ovu bebu u stomaku, spade u šest ljudi koje volim najviše na svijetu.

Bili su ganuti njenom iskrenošću. Još su malo razgovarali, kad se Enes odjednom lupi po čelu.

- Auu, ljudi pa ja sam ostavio dvije stare babe na parking! - i izjuri kao da ga gone.

- I ja sam potpuno zaboravio da on dovozi majku i ujnu. Nije on jedini zaboravan – smijao se Elmir.

- Pa zar nisu bili juče? - upita Lena, sad se opet malo uozbiljila. Nije znala da mu danas dolazi majka. Opet novi pristižu na upoznavanje. Voljela bi da je to izbjegla.

- Nisu, ujna mora na neku kontrolu, pa smo se dogovorili da i majka ide s njom i da bude dok ja ne izađem iz bolnice. One su se spakovale, pa nastavljaju put sa Enesom za Hamburg čim me vide.

Iz hodnika su se čuli neki povišeni glasovi. Elmir se počeo smijati dok su ga Sanja i Lena gledale upitno.

- Ujna je opasna, sigurno sad bjesni na Enesa što ih je tako dugo ostavio na parking.

Lena reče Sanji da je vrijeme da se pozdrave i da će je zvati ponovo drugi dan.

I stvarno, kad su se vrata otvorila, unutra uđe unezvereni Enes dok je neki ženski glas sipao drvlje i kamenje na njega. Danas je očito bio dan da se Lena i Elmir malo zabavljaju na tuđ račun.

Na vratima se pojave dvije starije žene, jedna ljutita a druga u suzama. Lena shvati koja mu je majka. Bila je sitna, samo su joj se na licu isticale crne tužne oči. Elmir nije ličio na nju. Izgleda da je bio na oca. Pogledala je prvo sina, pa zbunjeno u nju. I koliko je mogla brzo, šepajući, dođe do sina i baci mu se u zagrljaj. Jecala je jadna i zapomagala. Lena je vidjela da su i njemu oči pune suza. Sjeti se svoje majke, svojih muka i odvajanja od nje i sestre. Koliko su joj nedostajale i kako se osjećala usamljeno daleko od njih.

- Dobro je majko. Sve je u redu. Nije mi ništa. Bolje se vi koncentritiše na Enesa koji vas je ostavio na parkingu pa ga izudarajte kišobranima. Da vas je našla policija, odvela bi vas, ti ne znaš ni jednu riječ njemačkog da bekneš a ujna priča toliko brzo da nema ni koristi što govori njemački, opet je zbog brzine ne bi razumjeli. Je li tako ujna? – šalio se on.

I ujna se smijala, prišla mu je i poljubila ga, pitajući kako je.

Tako su obje malo razgovarale s njim, a onda su sve češće počele da pogledavaju u nju...

Lena je prestala disati. Nije znala šta je čeka. Šta će reći ko mu je ona?

- Tetka dođi da te upoznam s ovom lijepom damom – javi se Enes gledajući Lenu.

Elmirova majka pogleda zbunjeno u nju.

I Lena je preplašeno gledala u Enesa.

- Ovo je Elmirova... prijateljica Lena... Ona je Sanjina sestra. Ti tetka znaš ko je Sanja. Upravo smo maloprije razgovarali sa njom preko kompjutera.

- Ti si Sanjina sestra? – začuđeno upita Elmirova majka. Ona je znala “malu Sanju” koja je njenog Elmira voljela ko brata.

Lena joj pruži ruku i poljubi je u obraz samo joj se potvrdno osmjehnuvši. Pozdravi se i sa ujom. Žene su je i dalje gledale radoznalo. Nešto im očito nije bilo jasno.

- Sanja je natjerala sestru da mora doći vidjeti Elmira, da bude sigurna da je dobro – reče Enes, a Lena shvati da su vjerovatno njih dvojica osmislila cijeli scenario unaprijed.

- Aaa... tako – vidjelo se da su obje i dalje zbunjene.

Gledalu su sad malo u Elmira pa u nju. Lena se činilo da im displej sa pitanjima prolazi preko čela. Mogla je tačno da pročita koja im se pitanja vrte po glavi.

A činilo joj se da stare žene nemaju dilemu da između njih postoji još nešto osim “prijateljstva preko sestre”. Možda su i one nešto pročitale na njenom i Elmirovom licu pa su došle do tog zaključka.

- Jako si lijepa. Nisam znala da Sanja ima takvu sestru – reče nježno Elmirova majka, nesigurno joj se osmjehnuvši.

- Hvala vam, vidim da smo vas iznenadili. Oprostite na tome. Sanja mene “aktivira” samo kad joj nešto trebam, valjda poslije zaboravi da ikom treba reći da ima sestru. Ja živim ovdje u blizini pa sam došla ako nešto treba da vam se u Sanjino ime nađem – diplomatski odgovori Lena.

- Eto vidite kako Sanja ima učenu i zgodnu sestru. Vidite kako lijepo priča, ako je ništa niste razumjele nema veze, kupiću vam kasnije sladoled da dođete sebi – zafrkavao je Enes majku i tetku.

Vidjela je da je Elmir podigao pogled i da gleda u nju. Gledao ju je mirno, s nekim divljenjem...i još nečim u očima. Ona brzo skloni pogled s njega uznemirena onim što je vidjela.

- Ja bih vas sad ostavila da na miru malo budete sa Elmirom – Lena je polako započela manevar povlačenja. Željela je da pobjegne glavom bez obzira.

Na vratima se začuje kucanje. Ona bucmasta medicinska sestra! Sekund prije tragedije Lena shvati šta će se desiti... A Elmir je poslije zahvaljivao svim silama nebeskim na ovom poklonu, iako se na početku jako prepao za nju. On i Enes su željeli da je dovedu u klopku ali ovako nešto nisu ni oni mogli predvidjeti.

- Dobar dan, dobar dan! O, pa vama će trebati veća soba! Koliko posjeta imate! Došla je i vaša brižna ženica! A ostalo vam je rodbina? – namigivala je ona Elmiru i ljubazno se osmjehivala svima.

Lena je primjetila kako Elmirova ujna počinje gurkati njegovu majku. Sagnula se prema njoj, pri tom gledajući u Lenu zapanjeno. Nešto joj je šaputala, Leni je bilo jasno šta. Sad joj je govorila da ju je medicinska sestra nazvala Elmirovom ženom.

Zatvorila je oči očekujući eksploziju. Nije imala snage da gleda u njega. A njih dvojica su bez riječi, zabrinuto gledali u nju. Vidjeli su da je probljedila. Ovako nešto nisu mogli očekivati.

Tako obamrla osjeti odjednom njegovu ruku kako je povlači prema dolje. Trгнуvši se ču njega kako joj tiho govori da sjedne. Kao robot ona ga poslušala. On joj tiho šapne da se ne boji, da će on objasniti. Znala je da je u stvari, kasno za objašnjenja. Da nakon ovog nema više nazad.

Osjećala se jako ranjivo, jako loše. Obuzela ju je opet nemoć kao u Beogradu, kad zatrpana bremenom briga nije imala snage da se brani.

- Vas dvije, nemojte se tu došaptavati, ja ću vam objasniti u čemu je stvar... - počeo ozbiljno Elmir.

- Ona ti je žena? Ova sestra reče da ti je ona žena! Imaš ženu? Ni majci nisi rekao da imaš ženu! Sram te bilo, govno jedno balavo! – sad je ujna urlala na Elmira kao maloprije na Enesa. Ih, da ti nije te “čalme” na glavi sad bi te raspalila da prebrojiš sve zvijezde!

- Majko! – pokušao je Enes da zaustavi napad.

- Šta majko? Šta majko? Bezobraznici jedni balavi! Ja sam mu mjenjala pelene i čistila ga od govana a on će meni ovako! Jesi li ti znao da ima ženu?

Enes pognu glavu pokunjeno. Još uvijek se bojavao svoje majke. Bila je žena zmaj. Tako ju je i pokojni otac zvao.

- A, znači i ti si znao! Dva gada bezobrazna!

- Ama ujna, pusti molim te da ti objasnimo!

- Šta će da mi objasne dvije kukavice! Umjesto da je dovedeš kući ti je kriješ! A cijeli život te držim ko svoje dijete!

Za to vrijeme njegova je majka preplašeno gledala čas njih, čas uzrujanu snahu, izgleda da joj nije dopiralo do mozga šta se dešava. Vjerovatno od šoka. Leni se činilo da su u opasnosti sve tri da se skljojaju na pod. Njih dvije su bar sjedile, a ujna koja se iznervirala je hodala po sobi dok je govorila.

Odjednom Lena shvati da ne može više. Ustala je sa stolice i jurnula u kupatilo. Kad je bila nervozna reagirao bi joj želudac na stres i tjerao je na povraćanje.

U sobi je nastala za trenutak mrtva tišina. Njegova majka se okrenu prema njemu gledajući ga odjednom očima punim neke nade. Smješila se. Elmir se čudio šta joj je odjednom. A onda se razjasni otkud taj pogled.

- Snajka je trudna? – upita skoro šapatom, plašljivo se osmjehujući.

Elmir zatvori oči, ne vjerujući kud je sve otišlo.

Enes je u nevjerici vrtio glavom a ujna ih je obojicu streljala pogledom. Morali su nešto učiniti.

Polako, Elmir ustane iz kreveta, ona već nekoliko minuta nije izlazila iz kupatila, morao je da provjeri je li dobro.

- Leno... ja sam. Jesi li dobro?

- Jesam – čuo je kratak odgovor ali nakon skoro desetak sekundi.

Otvorila je vrata i izašla. Bila je malo blijeda. To nije bilo ništa prema blamaži koju je doživjela. Dok su njih dvoje tako stajali pored vrata kupatila, uz nju se stvori njegova majka, nježno joj se i oduševljeno smiješila, lagano je uzela za ruku i pavela da sjedne.

- Hajd', sjedni malo. Biće ti bolje. Donijećemo ti šećera i vode. Ništa se ti meni ne sikiraj sve će biti u redu, zlato moje – nježno joj je govorila.

- Elmire, ako smjesta ženama ne objasniš šta se dešava, ja ću te raspaliti da nema doktora koji će te zakrpati više – reče Lena slabo, zadnjim naporom snage.

One su gledale opet začuđeno i upitno u njih. Elmir je taman zaustio da nešto kaže...

- Hoćete li vas dvije da ostavite više ženu na miru! Vidite da joj je pozlilo od vas dvije i vaše dreke! – naljuti se Enes na njih. To mu lažna žena! Lažna! Jeste li sad išta shvatile! Stari je znao da se Elmir oženio zbog papira. To je bilo prije sedam godina! Nije mogao naći ženu pa mu je Sanja pomogla! Zaboravili su da se razvedu!

- Zaboravili su da se razvedu? – izbeći se Enesova majka na Enesa. I sad je trudna, zato što su zaboravili da se razvedu?

- Ama gospođo, niko nije trudan. Nema šanse za to.

- Kako nema? Ne možeš da rodiš? Nećeš?

- Gospođo, za dijete treba ma... htjela je reći majstor pa se ugrize za jezik, ko zna kako bi to one shvatile, možda da Elmir nije majstor... Za dijete treba otac. A ja i Elmir nismo u takvoj vezi.

- Zašto si onda povraćala?

- Ne podnosim stres. Ovo je bilo naporno glumiti ovih dana, a ja sam loša glumica. Elmir zna da volim mir i tišinu i ne volim ovakve “uzbudljive” situacije.

- A ti imaš drugog muža, povr' Elmira? – ispitivanje se nastavljalo.

- Ama nemam nikoga gospođo, nemam momka, nemam muža, nisam udata... osim za Elmira ali to se ne računa...

- Zašto? – ujna je trebala biti inspektor u policiji...

- Šta zašto? – umorno se branila Lena.

- Zašto nemaš momka, muža, muškarca?

- Ma šta će mi! Da se ovako nerviram! Koji će mi ...! – sad je Lena pošizila, bilo joj je dosta svega. Ko joj više spomene Elmira skinuće mu glavu! Sad kad sjedne u kola neće stati dok ne stigne na Sjeverni pol gdje će joj jedino društvo biti bijeli medvjedi!

- Nemoj tako snajka. Imaš mog lijepog Elmira. A i ti si lijepa. Šta vam fali da budete zajedno, pa i onako ste u braku. Moj Elmir može da ti daa lijepu bebu – opet se javi Elmirova nježna majka.

- Elmire... - reče ona upozoravajućim tonom.

- Dobro, vas dvije. Dosta ste gnjavile Lenu.

Ti Enese, pomogni Leni da ode do hotela a ja ću njima sve da objasnim. Poslije idete svi zajedno za Hamburg.

- A sine... nigdje ja ne idem sad. Hoću da budem s tobom i sna..., hoću da ti se nađem ako ti šta treba.

- Mama! Šta mi ti možeš pomoći! Lena je tu! Kad mi bude za nekoliko dana bolje Enes će te dovesti pa ćemo zajedno biti u stanu.

- Ali...

- Ništa ali! Idete obje sa Enesom! Pozliće i meni kao i Leni od vas dvije!

Enes je otpratio Lenu do sobe, nije smio pisnuti. Znao je koliko je ljuta. Samo ju je ispod oka pogledavao.

Zaključio je da je Elmir stvarno u pravu. Bili su baš jedno za drugo, odgovarala je Elmiru savršeno. Nekako mu se činilo sada da je i on poznaje godinama. Nije je uopšte više doživljavao kao nepoznatu ženu.

Pitao se zašto mu Elmir nije prije rekao za nju. Možda su mogli malo po malo doći do nje. Nije morao čekati sedam godina.

Kad se vratio k njemu to mu je i rekao.

- Zašto mi ranije nisi rekao za nju? Siguran sam da smo ti mogli pomoći. Mi bi krenuli mic po mic, namjestili bi da budemo kod Sanje kad je i ona ili na neki drugi način. Pogrešio si što si ćutao Elmire.

- A šta bi mi ti rekao da sam rekao da mi se sviđa osam godina starija djevojka?

- Pa rekao bih – “Tri metara somota, zar je nije sramota, pa da ljubi mladog momka, matora djevojka...” - otpjeva Enes šaljivo.

- Enese! – dreknu Elmir na njega. Izgleda da današnjem ludilu nema kraja...

- Elmire, kod nekih je osam godina kao dvadeset, zavisi od ljudi – uozbilji se rođak. Vidiš nju, ona će i u šezdesetoj izgledati lijepo i otmjeno, imaš danas žene koje imaju kćeri za udaju a same izgledaju kao klinke, a imaš opet one što izgledaju starije od svojih godina. Nakon ova dva dana ja se potpuno slažem s tobom da ste jedno za drugo. Sviđa ti se i majci, vidiš da neće da se odvoji od nje. Jadna stalno govori da mi je dočekati unuča pa mogu mirno umrijeti.

- I šta ću sad? Počeo sam igru, i odmah se sve zakomplikovalo. Ne znam šta dalje da radim.

- Polako sad, glavno da si počeo. Moramo biti smireni i pametni. Ona se samo boji razočaranja u životu, ne boji se tebe. Bio si s njom tri mjeseca i očito je zaključila da može da ti vjeruje, što je njoj jako važno.

- Najgore što sad kad sam je vidio više ne mogu da se obuzdam. Ovih sedam godina sam tješio sebe da je to samo moja mašta.

Da mi to što mislim na nju pomaže da se iščupam iz muka. Ona je cijelo vrijeme bila moja zamišljena svijetla tačka.

- Ajde da ovako napravimo... Ja ću ipak njih dvije vratiti u tvoj stan, još nam mogu pomoći. Kad se Lena malo smiri, podučiću ove dvije, ako ti žele pomoći, da se izvinu Leni i da “kao” priznaju da su shvatile grešku. Da joj kažu da su se samo mnogo iznenadile, ali da je neće više “plašiti” unučetom niti ostalim glupostima. Moram im reći da je voliš i da je želiš za ženu.

Elmir ga je zamišljeno gledao i slušao. Nije imao nikakav pametniji plan, ma nije imao nikakav plan. Morao je da dozvoli nekome da mu pomogne.

POGLAVLJE 11.

Kad ih je Enes iskrcao ispred Elmirove kuće glava mu je bila kao balon od njihove priče. Tokom cijele vožnje nisu prestajale da trtljaju. Pustio je da se smjeste, dok im je on donio večeru iz restorana. Nakon večere bilo je vrijeme za priču.

- Slušaj ovamo vas dvije! Danas što ste napričale, napričale ste! Dalje nijednu neću da čujem dok ne dobije dozvolu da govori! Rođo nam se zaljubio! Znete da se udala za njega zbog papira prije sedam godina, znate da je Sanjina rođena sestra. Koliko sam čuo odlučila je da se ne udaje i da nema momka. Živi cijelo vrijeme sama. Povučena je, ali jako dobra. To vam i ja mogu potvrditi iako je poznajem dva dana. E sad, starija je od njega osam godina, ali mogli ste vidjeti da izgleda ko avi... da je jako zgodna. Razlika se i ne primjeti. On izgleda starije a ona izgleda ko dama.

- A Enese... - pokušala je njegova majka...

- Pričam dalje... - opomenu je on, a ona onda učuta.

Čuvala je djecu kad je došla u Njemačku, znači voli djecu.

Sanja je rekla Elmiru da može da ih ima. Znači, zdrava je. I sad u čemu je problem? Ona se boji. Boji se problema, vezivanja, razlike u godinama i vjeri, da će patiti, pa je zaključila da joj je bolje samoj nego da se zafrkava sa nekom budalom.

- Moj sin nije budala – reče mu tetka uvrijeđeno.

- Znam ja to teto vrlo dobro. E, zato mi sad moramo pomoći njemu da nju uvjeri da će im biti lijepo ko u bajci... A kako ćemo to napraviti? Kako?

One su raširile oči napeto čekajući nastavak priče.

- Eee, nažalost... to ne znamo ni ja, ni on. Moramo nešto smisliti. Činjenica je da mu ona vjeruje. Doduše, nije ga ni smatrala do sada muškarcem. Smilovala se na njega. Ali sad je rođo izrastao u pravog komada i polako je pritiska, daje joj do znanja da mu se sviđa.

- Pa zašto je zapeo toliko za nju? – upita Elmirova majka zabrinuto. Nije imala pojma da se neka žena sviđa njenom sinu. Imao je nekoliko ponuda, mislila je da vaga i razmišlja, da se ne zaleti. Ova žena joj je izgledala kao da je izvan njegovih mogućnosti, pametna, samostalna. I tvrdila je da joj muškarac ne treba i da neće nijednog.

- Tetka, danas je teško naći dobru ženu. Pogotovu s njegovim poslom. Moj pokojni otac mu je našao nekoliko prilika, ali sama znaš kad mu je trebala žena nije niko htio da rizikuje, i njega je to razočaralo i opametilo. A ko mu je pomogao? Izbjeglica iz Hrvatske, žena koja ga nikad nije vidjela u životu. On je tad bio u stanju da zavoli bilo koga. Srce mu je bilo otvoreno za ljubav i razumjevanje. Ona lijepa, dobra, pažljiva... On mi reče da je mirna, uredna, dobra kuvarica... I tako se desilo...

- Pa ona će mu sad pobjeći – zaključa njegova majka razumno. Sad kad smo ovako navalili na nju, nema joj druge nego da pobjegne.

- Neće, za to smo se pobrinuli ja i on - mirno im objasni Enes.

- Kako ste se pobrinuli? – upita njegova majka oprezno. Valjda nisu napravili neku glupost.

- Sredili smo joj kola. Elmir je uzeo ključ iz torbe, ja sam sredio kola i vratio ključ. Ako proba otići neće moći prije nego ode na servis. A ako ne bude otišla ja ću sutra opet popraviti kola, pa neće ni znati šta smo uradili.

- Enese, sine, i meni se jako svidjela, ali ako ona neće njega... - reče mu tužno tetka.

- Hoće tetka, hoće. I ja sam to shvatio za ova dva dana. Kad sam vidio kako se razumiju, kako se gledaju, i ja sam postao siguran da je ona dobra za Elmira. Za sad smo se dogovorili da on prvo treba ozdraviti pa da će onda uzeti godišnji ili slobodne dane i otići do nje. Još ne znamo kako sve izvesti. Smislićemo nešto.

- Jadni moj sin... Nema sreće u životu – uzdisala je tužno.

- Tetka, ja bi rekao da baš ima sreće. On je dobro shvatio da sa Lenom može imati jako lijep život. I zato treba da mu pomognemo. Još samo da je ubaci u kre... da se... zbliže – ispravi se, kašljucajući da prikrije omašku.

- A da pitamo njenu sestru da nam pomogne – opet se javi njegova majka.

- Mama, dogovorili smo se da Sanju “aktiviramo” kad bude trebalo pojačati pritisak na nju. Za sada ne smijemo stvarati gužvu oko nje.

Enes je znao da ove dvije u životu nisu imale čudniji zadatak. Ali su se saglasile, i odlučile da ga slušaju. Njemu su dani postajali sve interesantniji i zabavniji...

Njegova žena i djeca su njegovu majku iza leđa zvali “Muholovka”. Sin mu je jednom rekao “da baba kao ona plastična metlica za muve – poklapa sve živo”.

Tako je dobila taj nadimak. Čim bi neko nešto zucnuo ona bi ga poklopila, a sad je, prvi put u životu, odlučila da ga bespogovorno sluša. Žena mu neće vjerovati kad joj kaže.

A tetka je bila toliko mila i draga, onako sitna i tiha, morao se složiti sa Elmirovom ocjenom da će ona uspjeti osvojiti Lenu. Nije više sumnjao da će joj se strpljiva i nježna tetka polako uvući pod kožu, samo da bi usrećila svoga sina jedinca.

Ujutro ga je zvala da polazi iz hotela i pitala treba li išta da mu donese. Odahnuo je, nije pokušala pobjeći. Enes će stići da joj osposobi kola prije nego shvati da nešto ne valja. Morao je da stisne zube i odigra igru. Ako ne uspiju, razvešće se i početi buditi iz ovog čudnog sedmogodišnjeg sna. Nema mu druge. Ako je ne može usrećiti mora je ostaviti na miru. Udahnuo je duboko. Trebala je doći svaki čas.

Na prvi pogled vidio je da je malo blijeda i da ima izraženije podočnjake. Bila je mirna. Nije spominjala jučerašnji dan.

- Je li bio doktor kod tebe? – upita ga, izbjegavajući da ga gleda.

- Jeste, prekosutra će me poslati kući. Sve je u redu, moram mjesec dana mirovati i jednom nedjeljno ići na kontrolu i neki test. Opet mi je ponovio ono što si mi i ti napisala, da sve moram raditi polako, da pazim kako ustajem i ostalo.

- Gdje ćeš biti?

- Pa idem kući. Majka će biti sa mnom. Nije htjela da ide s Enesom. Naći ću nekog od poznatih da me odveze do doktora a zamoliću ženu od jednog komšije, koja inače radi po kućama, da pomogne majci i da nam vrši nabavku.

- Pametno. Kako ćeš riješiti da tebi neko pomaže? Doktor mi je rekao da ne smiješ ostajati bez nadzora, da izgleda za sada da je sve u redu, ali da se nikad ne zna i da treba pratiti stanje.

- Ma to on samo iz predostrožnosti. Ja ću to polako sam, malo po malo. Ako se nešto desi majka će nekog zvati.

Ćutala je zamišljeno. Kao i ona, nije imao skoro nikoga da mu se nađe, nemaš sposobne roditelje, nemaš braću, sestre, a najgore nemaš svoju porodicu na koju možeš da se osloniš.

- Leno... anđele moj – nježno započe svoj “glumački komad”.

Ona ga pogleda iznenađeno i začuđeno.

- Hvala ti mnogo za sve. Ne znam kako bi ti rekao... kad znam da se ti o nečemu staraš imam osjećaj da je sve u redu. Da niko kao ti ne umije sve čega se dotakne uraditi tako perfektno.

- Samo ti pazi da se ovo ne ponovi. Jer napraviš li opet nešto ovako nepromišljeno, neću biti ni fina ni blaga. Dobićeš svoje.

On se osmjehnu gledajući je. Znao je da je njena strogost samo maska. Da se iza toga krije briga i strah za one koji joj nešto znače.

- Eto, sad ćeš me se napokon riješiti. Oprosti... ovih dana se nisam baš dobro kontrolisao, možda sam te zamarao... i onim što nisi željela da znaš.

Bilo joj je jasno na koji dio aludira. Saznala je da mu se sviđa i da bi želio da budu zajedno.

- Važno da je sve dobro prošlo. Ne brini sad o tome, da smo se sreli u drugačijim okolnostima možda bih se ja bacila na tebe – reče ona šaljivo i odmah se pokaja.

Samo je htjela da se rastanu prijateljski i bez čudnog okusa u ustima. Poslije se pitala kako joj je to izletjelo. U želji da se sve što brže okonča, bez velike patetike, postala je nervozna i nije se uspjela iskontrolisati.

Nakon te njene izjave on ju je gledao dugo i ozbiljno, čitala mu je na licu da jako žali što im okolnosti nisu išle na ruku i što nisu uspjeli da dođu do sreće, koja im je bila nadomak ruke, zajedno.

Popodne, kad su se pozdravljali, sjeo je na krevet, uhvatio je za obje ruke, nježno ih držeći u svojima i gledajući je u oči rekao:

- Hvala ti Leno. Hvala ti za sve, i za ono prije sedam godina i za ovo sada. Da znaš samo koliko sam puta u tih sedam godina pomislio na tebe... Imala si nekog ko je stalno brinuo i pazio na tebe, a vjerovatno to nisi ni znala.

Saznala je to u ovih nekoliko dana. Iz svega što se događalo bilo joj je jasno da se nije odvajao od njene slike, od njihove burme, od nje. Život ga je doveo njoj čudnim putevima. Odgovarali su jedno drugom, osjećala je i ona to. Ali dijelilo ih je previše toga, Lena je zaključila da bi propali i da su nešto pokušali.

Taj dan vratila se u Štuttgart. Zabranila je sebi da misli o prošlim danima. Otišla je u firmu i bacila se na posao.

Izbjegavala je da radi u stanu jer bi joj misli odlutale gdje ne treba. S posla bi otišla u bazanje po gradu ili na druženje sa prijateljima. Kući bi došla premorena i otišla odmah na spavanje.

Nakon devet dana znala je da je on kući, da se oporavlja i da mu je bolje. To joj je Sanja rekla. Zivkala ga je svaki dan. Lena pomisli da će i on poiziti od Sanje kao i ona.

Polako se vraćala u normalu. Ponekad bi joj u mislima iskočilo pitanje šta bi bilo da se desi nešto između njih. Na svoje čuđenje zaključila je da je on vrijedan bola koji bi možda doživjela. Bio je divan, plemenit, nježan, odan, pošten. Ako je trebalo da opet nekom vjeruje, da sa nekim skoči s mosta ako treba, to bi sigurno bio on.

Priznala je sama sebi da se ne bi nimalo kajala niti osjećala grižnju savjest što su u vezi.

Prije su joj smetale razlike a sad je zaključila da bi joj jedino smetalo ako bi on bio povrijeđen nakon njihovog raskida.

Bili su u Njemačkoj, nisu bili kod kuće da bi ih sredina u kojoj su odrastali razdvojila. Ovdje su se mogli vidati kako su željeli. Možda bi to trajalo nekoliko godina, ali bi nakon toga ipak morali krenuti svako svojim putem.

Ipak je zaključila da je on trenutno ugroženiji od nje. Ne bi podnijela da mu nanese štetu. Trebala mu je što skorije žena koja će njegovoj majci podariti unuča, ko zna koliko je još sirotica imala vremena.

Odlučila je kad se on oporavi da se razvedu. Tako će on prestati da se nada i okrenuti se traženju žene koja će mu odgovarati.

Osjećala je mir nakon ove odluke, znala je da mu tako opet pomaže. Priznala je sebi da joj je postao blizak i jako važan, ono što je osjećala više nije bilo samo saosjećanje sa drugim bićem u nevolji, nego nešto dublje. Znala je ako zatreba da ne bi oklijevala isti čas opet da mu pomogne.

POGLAVLJE 12.

Bilo je oko osam uveče, Lena je došla s posla, odmorila se, sredila i još malo pa je trebala krenuti u izlazak. Bila je u lijepoj haljini tamnocrvene boje sa četvrtastim otvorom skoro do ramena, koji je uz rub bio izvezen nitima srebrne boje. Haljina je bila uska ali ne potpuno pripijena, taman na mjeru. Imala je maramu, ogrlicu, cipele, sve složeno sa mnogo mjere i ukusa. Večeras je jedna kolegica slavila vjeridbu, pa ih je pozvala sve u restoran na proslavu.

Zabava je bila u punom jeku, kad je oko jedanaest Leni zazvonio telefon. Zvala ju je sestra.

- Alo – javila se.

- Leno – začula je Sanjin glas, kao da je plakala. Lena se presječe. Odmah joj sinu da se nešto loše dogodilo. Oladila se momentalno.

- Sanjo šta se dogodilo? Šta ti je seko? – upita brižno.

- Elmir... - jecala je ova kroz suze.

Leni su se usta osušila. “Molim te Bože da je on dobro” pomisli skoro očajno. Ako mu se nešto desi... tom divnom, dobrom čovjeku...

- Šta je Elmiru? – sad je i ona jedva suzdržavala suze.

- Opet je razbio glavu... - plakala je Sanja.

- Kako?

- Rekao mi je da je slučajno udario o neku cijev. A znaš da to nije slučajno, još mu nisu sve daske na broju, sigurno mu se nešto pomutilo - šmrcala je dalje.

- Sanjo, ti si pričala s njim nakon toga? – upita Lena oprezno. Po ovome ispada da je bio svjesan nakon povrede.

- Jesam, nazvala sam kad ga je doktor krpio.

- Morao je doktor da interveniše? – to je moglo da znači da povreda nije bezopasna kad je onako tvrdoglavi Elmir pristao da zovu doktora.

- Molim te seko, molim te, idi ti do njega. Ti jedina možeš to da rješiš.

- Dobro dušo, sutra idem da vidim šta se desilo.

- Ne sutra! Ne sutra, odmah!- vrisnula je. Šta ako mu se po noći nešto desi. Ti budi uz njega, vidi kako reaguje. Ti ćeš znati šta treba.

“Kako da joj kaže da je to suluda ideja? Da u ponoć krene za Minhen, niti zna gdje stanuje, niti je normalno da im bane u tri ujutro na vrata. Ali kako to reći osjetljivoj trudnici?”

- Dobro Sanjo, ako znaš adresu otići ću do njih. Ti provjeri kakvo je stanje tamo, ako je budan reci mu da ću doći. I treba mi adresa.

- Evo zapiši adresu, a ja idem odmah zvati da vidim kako je.

POGLAVLJE 13.

Elmiru je zazvonio telefon. Bio je budan iako je bilo prošlo jedanaest. Na telefonu je pisalo da zove Sanja. Zabrinuo se. Danas su pričali, uzrujala se jer je malo posjekao čelo udarivši u cijev od centralnog grijanja u podrumu.

- Alo, Elmirčiću dragi, kako si mi? – veselo ga upita.

- Dobro sam Sanjo. Otkud ti tako kasno? – iznenađeno je upita.

- Nisam ti rekla... danas bio Enes kod mene.

- Enes? – začudi se on. Nije imao pojma da Enes ide kući.

- Nešto mi je rekao – reče ona tajanstveno.

- Nije valjda... - Elmiru pade odmah na um šta joj je Enes mogao reći.

- Aha... nešto kao da ti voliš moju seku – reče mu to šaljivim tonom i veselo se nasmija.

- Uh, Sanjo... meni i Leni nije bogme lako sa takvom rodbinom kao što ste ti i Enes.

- Možda nije, al' šta bi vi bez nas – smijala se dalje.
- Šta ti je rekao? - upita oklijevajući Elmir.
- Nije važno šta mi je on rekao, nego šta mi ti imaš reći.
- Sanjo... desilo se. Nisam htio. Izvini, ispao sam nezahvalan nakon svega što ste obje uradile za mene.
- Zašto nezahvalan?
- Pa osjetio sam prema njoj ono što ne bi trebao u takvim okolnostima.
- Hoću li ja više čuti šta si ti to osjetio? Znaš, imam ja mesara dolje malo niže u drugoj zgradi. Kad vidim kako lijepo pravi one svoje pljeskavice, pa ražnjiće, pođe mi voda na usta i zaključim da sam duboko zaljubljena u njega. Čim otrčim kući i najedem se pljeskavica i ražnjića malo me ta ljubav popusti...
- Sanjo, Sanjo – smijao se Elmir. Ti si trudna, zato ti je mesar omiljeni lik. Rekla mi je Lena da jedeš više od kilu mesa dnevno plus kobasice i kajmak. Voće i povrće nećeš da primirišeš samo udaraš po vrućoj jagnjetini, pljeskavicama i ćevapima.
- Muž mi kaže da će mali biti na njegovog djeda. Dva metra, sto dvadeset kila, svaki dan bi pojeo tri kila mesa i popio pet litara vina, al' je mogao da nosi cijelo magare.

Smijali su se sad slatko oboje. Prešli su u šaljive vode sa jako škakljive teme.

- Elmiro, znači to je istina? – vrati se ona opet na staru temu.

- Sanjo...

- Pa kako si se tako zatreskao jadniče moj? Jel' ti se osmjehnula? Biće ti se osmjehnula i pogledala te onim svojim crnim sjajnim očima, još onako zgodna i dotjerana... I ti si se zatelebao...

- Do daske...nije mi se osmjehivala Sanjo...nije bila pretjerano ljubazna samo je bila neobično iskrena i poštena. To još nisam vidio. Sjećaš li se kad smo došli kod nje prvi put, ti si stalno nešto muljala, očima mi motirala i zavrtala glavom a ona je cijelu situaciju pokušala da na miran i racionalan način sagleda, da nađe najbolje rješenje, uvijek iskreno pričajući i komentarišući, ništa se ne suzdržavajući što sam ja skoro nepoznat čovjek. I onda sam zaključio da nas može samo spasiti njena realnost i ozbiljnost. Sjećaš li se kako je otišla u sobu da nazove Vladu, kako mu je sve po redu navela šta treba uraditi, na šta obratiti pažnju... Znao sam, ako imam ikakve šanse, da je imam samo s njom. Osjetio sam da ono što ona uzme u svoje ruke mora uspjeti.

I tad sam se smirio. I zatreskao. Samo nisam slutio da me to nikad neće popustiti. Mislio sam kako vrijeme odmiče, naići ću na neku pa ću se ponovo zaljubiti. Ali ništa od toga...

- E, pa samo da znaš, ona će biti za otprilike dva - tri sata kod tebe.

- Lena? – nije bio siguran da je dobro shvatio.

- Lena, Lena. Tvoja Lena – ovo zadnje je rekla zadirkujući ga.

- Pa otkud to?

- Ovako, da ti ja kažem sve ukratko pa da se spremiš.

Enes je bio danas kod mene. Nije išao kući samo je usput došao sa nekim prijateljima koji su ga iskrkali kod mene. Sad je u busu nazad za Njemačku. Nije ti ništa htio reći. Lijepo smo razgovarali, izložio mi je svoju “teoriju”. I eto, tako sam saznala da je moja seka mnogo draga tvome srcu...

Elmir se na ovo nasmijao vrteći glavom.

- Izgleda po tebi da je to istina. Enes mi reče da je ona ona, neće da čuje. A znajući nju, i da ste običan par bez tolikih razlika između vas, ona bi kočila stvar, sigurna sam.

- Kad je prije skoro sedamnaest godina, u svojoj dvadesetoj, odlučila da se nikad neće udavati, niko nije sumnjao da je ta odluka zabetonirana i da je niko neće moći promjeniti. Takva je, i ti je poznaješ. Što odluči, ne odustaje.

Oboje su uzdahnuli nemoćno.

- Razmišljajući danas o tome, zaključila sam da si dobio zadovoljavajuću ocjenu, jer kad si otišao nakon tri mjeseca nije mi prijetila da će me zadaviti ako još jednom nešto pokušam, niti je urlala na mene, niti mi išta prigovorila. Moram ti reći da sam se silno iznenadila. Očekivala sam da će doći k meni i dobro me izribati. Međutim, ništa se nije desilo. Ni tad, ni poslije. Za ovih sedam godina nikad mi nije ni riječ rekla što sam joj tražila da ti pomogne.

On je slušao skoro ne dišući. Znao je da su ovo jako važne stvari i da je ovim igra počela.

- Slušaš li me? Danas sam zaključila da je to bio prvi tvoj uspješni korak u osvajanju “neosvojive Lene”. Jako važan korak. Jer da nisi uspio u prvom, ne bi mogao stići do drugog koraka. Tako ti je kod nje. Za sve treba vremena i studiozan plan. Nema ništa iznenada i na prvi pogled.

- Zaključila sam po Enesovoj priči da si u bolnici uradio drugi korak, i da si i tu prošao. Saznala je šta osjećaš, ti si je lijepo pustio da razmisli o tome, jer ona nikako ne podnosi da se pritiska, mora imati vremena za razmišljanje inače pobjegne.

- Sigurna si da sam uspio?

- Rekla bih da jesi. I sad ide zadnja, treća faza. Sad kad je se dočepaš ne smiješ više da je pustiš od sebe. Ako ti sad pobjegne “da razmišlja”, nećeš više uspjeti da je povratiš. Ne podnosi nastavke niti takve ljubavne zavrzlake tipa kreni – stani.

- I šta ću sad, moja savjetnice za ljubavna pitanja?

- Ja sam večeras otplakala nešto iz mog bogatog repertoara. Naravno, pošto sam trudna, ona se jedna ne usuđuje ništa da mi odbije. Rekla sam joj da si udario glavu, malo dodala da je bio ljekar, pa da se plašim da je to tebi od nesvjestica i da hoću da ona procjeni koliko je tebi dobro. I da se ne odvaja od tebe.

- Da se ne odvaja od mene? – srce mu zaigra na te riječi.

- Sad će doći, direktno sa vjeridbe njene prijateljice. Razmisli kako da je dočekaš. Elmire, nisam sve izmislila, stvarno mislim da ti treba neko da te pripazi.

- Dobro Sanjo, biće sve u redu, nemoj molim te da se brineš. Već je kasno, vrijeme je da spavaš. Poslaćemo ti poruku kad stigne. I obavještavaćemo te o svemu.

- OK Elmire, ako sazna za ovo, pa me se dočepa, moraćeš me braniti.

- Ne brini Sanjo, ona te jako voli, i nije tako opasna, samo se čini.

Dva sata je razmišljao, čekajući je. Je li ovo sudbina? Bio je spreman za nju, iako nije imao plan niti ideju šta da kaže ni uradi. Zahvaljivao je u sebi Sanji i Enesu, nije imao pojma da će rođak ovo napraviti. Dogovorili su se kad on ozdravi da ode do nje u Štuttgart. Ovo nije bilo dio plana.

Znao je da će lako naći kuću pomoću navigacije. Bila je u predgrađu Minhena, divan kvart, pun mladih ljudi i djece. Kuća je bila dvojna, finansirali su je on i jedan prijatelj po pola. On se pobrinuo za nacrt, dozvole, nadgledao je radove, kupio materijal, tako da su tu dosta uštedjeli. A kuću mu je izgradio kolega pa je i tu dobro prošao.

Imala je dva odvojena stana, garaže, lijep prostor oko kuće. Bila je u mirnom naselju, u blizini je bila škola i vrtić, samoposluga i sve ono što im je bilo potrebno za normalan život.

U deset minuta do tri vidio je kroz staklena vrata trpezarije svjetla automobila kako se približavaju niz ulicu. Upalio je velika reflektor ispred kuće da joj skrene pažnju. Čim je vidjela svjetla zakočila je i lagano krenula na plato ispred kapije. Otvorio joj je vrata kapije i garaže ranije, pa je uvezla kola odmah u garažu.

On je stajao na stepenicama čekajući da izađe. Kad je došla do njega, vrtjela je glavom ni sama ne vjerujući gdje je završila u tri ujutro.

- Srećemo se uvijek pod čudnim okolnostima i na čudnim mjestima. Ko bi rekao da ću te uspjeti dovući u tri ujutro na svoj kućni prag – nježno ju je podbadao.

- Jooj Elmire... razmišljam u kojim tiražnijim njemačkim novinama su najjeftini oglasi. Da lijepo odem tamo i dam oglas da se odričem sestre. Šta ta umije da smori...

On se smijao, pruživši joj ruku da se popne preko pet stepenika koja su vodila iz garaže do hodnika. Nemoćno uzdahnuvši i raširivši ruke, on popusti i pruži mu ruku.

Dok je još uparkiravala Elmir je video da je elegantno obučena. Kad je u hodniku na boljem svjetlu vidio haljinu, boju, nju, nije imao ništa da kaže osim prekrasno. Prekrasno je izgledala, haljina joj je bila prekrasna...

- Zašto ne spavaš? Sjediš tu u tri ujutro i čekaš bez veze. Hoćeš da se prehladiš?

- Čim si stigla odmah si krenula da šefuješ i naređuješ – smijao se. Mada meni nimalo ne smeta, samo ti šefuj, meni je drago da si došla, pa makar i u tri ujutro.

- Dobro kad si već budan reci mi šta se dešava. Ako ima nešto za piti, neki čaj možda...

- Ima sve, jesi li gladna?

- Ma nisam, sa svečane večere sam došla, vidiš kako sam obučena.

- Sanja mi je rekla da ti se prijateljica zaručila... Zna li da si ti udata?

- Naravno da ne zna! Pa i nisam “stvarno” udata.

- Kako nisi “stvarno”? Udata si Leno stvarno. Jako STVARNO. Ne može biti stvarnije.

- Nemoj me zafrkavati. Dobro znaš šta sam mislila. Izgleda da ti nije toliko loše kad se možeš ovako zezati u tri ujutro – našalila se.

Sjedili su njegovoj trpezariji, vrlo lijepoj. Imala je velika dvokrilna staklena šiber vrata i prozirne zavjese u nekoj limeta zelenoj boji.

Jedan zid je bio u tamno zlatno žutoj boji a ostala dva u nekoj svijetloj, nije bila sigurna je li bijela ili neka druga ali nije mogla vidjeti zbog rasvjete. Ovalni veliki stol za osam osoba , staklena vitrina, sve vrlo lijepo uklopljeno. Sve je odavalo neku domaću atmosferu. Obuzela je neka smirenost, i iz Elmira i iz kuće je izbijala nekaka dobrodošlica, toplina. Pitala se u kolima je li potpuno luda, šta radi. Možda je to samo zbog njega. Kroz staklena vrata se vidio vrt i sa lijeve strane ulica. Odavde je mogao vidjeti kako dolazi. Tu je sigurno čekao. Uz trpezariju se nastavljala kuhinja.

Primjetio je da razgleda oko sebe.

- Sviđa ti se?

- Jako je lijepo, iznenađena sam da ti obraćaš pažnju na ovakve detalje, nisi mi baš pokazivao interes za estetiku. Sjećaš se majice koju sam ti htjela kupiti. Pitala sam koju želiš, bilo ti je svejedno kupila ti onu koja ti očajno stoji ili onu koja ti lijepo stoji.

- Znao sam da ćeš ti o tome odlučiti bolje od mene. Kuću sam osmislio ja u okviru plana koji smo morali da ispoštujemo.

- Nekako si pogodilo, ima neku toplinu.

- Mogla bi živjeti u njoj?

- Elmire!

- Šta je tu tako strašno, moja žena, moja kuća...

- Hoćeš li mi reći u čemu je problem, prisjelo mi je veče kad sam čula sestru uplakanu skoro u ponoć.

- Ma nije mi ništa, jutro sam vjerovatno naglije nego što sam trebao učinio neki pokret i malo udario glavom o cijevi. Sanja bez veze paniči.

- Je li ti se prije toga zavrtjelo u glavi? Smračilo pred očima? Mučnina? Malaksalost?

- Ništa od toga, ujutro se malo teže budim i kilav sam, inače je sve u redu.

- Aha. Dobro, ovako ćemo. Ja ću sutra, odnosno danas da vidim kako ti funkcionišeš pa ćemo vidjeti šta ćemo. Danas je nedjelja, ako bude sve u redu ja ću u ponedjeljak zvati tvog ljekara. Sad bi mogli otići na spavanje. Gdje ti je majka?

- Spava u svojoj sobi.

- Biće veselo kad me ujutro vidi. Uhh...

On je jedva uspio sprečiti sebe da ne prasne u smijeh. Ali vidjela mu je osmjeh na usnama.

- Samo se ti smij. Nek je bar nekom zabavno. Ja mogu ovdje u dnevnoj na sofi.

- Nema potrebe, imam slobodnu sobu. Dođi. Uzeo sam sa sušilice majčinu spavaćicu. Veća si i krupnija od nje ali ona nosi neke vrećaste modele pa ćeš stati u nju bez problema.

Pošli su predsobljem do stepenica za gornji sprat.

- Njena soba je prva do stepenica, uz garderober i kupatilo, niže su još dvije sobe sa drugim kupatilom.

- Imaš stakleni krov – začudi se ona.

- To je svjetlarnik, dio krova je u staklu, vidio sam to na jednom projektu, jedva su mi dozvolili da to izvedem, morao sam ga prilagoditi.

- Zašto si napravio kuću ovdje nije mi jasno? Ti si terenac, svejedno gdje ti je kuća. Kako nisi bliže ujakovoj familiji?

- Htio sam, ovo je ispalo jako povoljno, neka vrsta investicije. Prijatelj je imao nešto para, a dobio je ovaj plac kao kompenzaciju za neki posao. Pitao je bi li htio pola pola da sagradimo kuću, on svoj dio da iznajmljuje, a kad hoćemo možemo i da je prodamo.

Stao je ispred jednih vrata. Tu ti je slobodna soba, ovu

preko koristim ja. Ako mjesečariš da znaš gdje ćeš – pomalo šaljivo joj reče.

- Samo se ti nadaj... Bolje ti je da paziš da “neodmjesečarim” do tvoje majke pa da se žena šlogira, nedaj Bože.

Smijao se slatko na tu ideju.

- Znači imaš trosoban stan na dvije etaže. Vrlo lijepo si to izveo. Jako mi se dopada. Ako budemo ja i Sanja gradile kuću zvaćemo te.

On podignu obrve. Nije znao da planiraju gradnju kuće. Ali sad nije bilo vrijeme za te priče.

- Moj dio kuće ima četiri spavaće sobe. Ima u prizemlju jedna soba koju nisi vidjela. Koristim je kao radnu. Ti i ja smo u dječijim sobama... Onu u prizemlju sam namjenio majci ako ne bude mogla da se penje gore. A ova u kojoj je ona, namjenjena je za mene i... ženu.

Smirena i realna Lena na ovu prosto zinu, ne uspijevši se kontrolisati. Kao da to nije bilo dosta osjeti da su joj obrazi vreli kao ringle. Kako ju je ispreskakao...

U krevetu je razmišljala o onome što joj je rekao. Sad je dobila potvrdu da je vrlo pametan i ozbiljan mladić.

Oboje su nekako zrelo i realno razmišljali, vjerovatno prerano odrasli.

Namjestila je telefon da je probudi u osam. Za manje od tri sata trebala je ustati a nije mogla nikako ni da zaspe. "Šta da radi ujutro", pitala se. Opet je imala osjećaj kao da je dovedena u klopku. On ovaj put nije bio kriv, u to je bila sigurna. Nije je on "namamio". Ovaj put joj je sestra zapržila čorbu...

Razmišljala je za to vrijeme onako kako nikad nije o muškarcu, nježno i toplo. A taj bi muškarac mogao biti njen da je to htjela. Dirnulo je kako je sagradio kuću misleći na svoju djecu. Koliko je bilo muškaraca koji nisu mislili o svojoj djeci ni kad su rođena, a kamoli da misle o još nerođenoj. To ju jako potreslo i rastužilo.

Pažljivi i dragi Elmir. Bio je savršen. Samo da nije bio muškarac i da njime nisu drmali hormoni. "Pa mora nešto biti, muško ili žensko, šta bi ti htjela?" reče joj neki nervozni glas rezignirano. Možda zato što je ležala u "dječijoj sobi" i nije imala sigurnost i realnost svog stana, mučila su je svakakva razmišljanja.

A u jednom od njih zaključila je da postoji jedna nepobitna istina - da joj je taj čovjek muž. I da ta "činjenica" nosi izvjesna prava i "mogućnosti".

Možda bi mogla da ga odvede u... krevet, a da nakon toga sve zaborave.

Nije trebala biti ovdje, u njegovoj kući. Ona ne pripada tu, ova kuća čeka neku drugu ženu, nikako nju. Ženu koja se može smatrati najsretnijom na svijetu jer je dobila njega za muža.

Suza joj je kliznula niz obraz. Prvi put u životu željela je da se upusti u vezu s nekim. Ne s nekim, samo s njim. Jedan dan, jedan dan. Možda bi i to bilo dovoljno da se probudi i vrati u realnost, a da se ugasi iznenadna čežnja za njim koju je počela osjećati.

Njen oklop je probijen i nije više mogla na silu da se bori protiv dijela sebe koji je spavao dugo pod tim oklopom. Kud baš on... Sanja joj je objašnjavala da je previše spora, da sporo shvata i reagira na ljubavnom planu. Govorila je da ne može nekog upoznavati godinama pa tek onda odlučiti da li joj odgovara.

A s njim je baš tako bilo, znali su se godinama i tek sad je njoj došlo do svijesti šta se moglo dogoditi ona tri mjeseca dok su bili zajedno. Zahvalila je u mislima sestri, koja mu je dala spisak i opomenula ga da joj se ni slučajno ne udvara.

Da je to uradio, ona to ne bi mogla ovako spora da shvati i razumije. Kad je navršila trideset pet godina odahnula je misleći da su muškarci za nju gotova stvar i da je ta faza života zauvijek prošla.

A on nije želio kratku vezu, želio je nju za ženu. Jasno joj je to predočio. I to je baš zapeo žestoko da je sredi. Kad joj je napokon sjelo da joj se dopada, imala je drugi problem, kako mu objasniti da ne može dugo da traje?

Znala je da je jedino ispravno rješenje da se ne upušta u vezu s njim. Bolje da se osvrne oko sebe i ako ovo ne popusti da prihvati nekog ko joj više odgovara a za koga neće biti toliko emotivno vezana kao za njega.

Previše nježnosti, razumijevanja i brige je vezivalo za njega i nije mogla ostati realna i sabrana kad je bio u blizini.

Kad je napokon zaspala sanjala je da joj se on smiješi, da se naginje nad nju nježno je gledajući...

POGLAVLJE 14.

Ploveći kroz neke nejasne snove, Lena je sve češće čula uspaničeni glas koji je zvao Elmira. Brzo shvati da glas nije iz snova nego da dolazi iz hodnika, blizu njene sobe.

Rasani se u trenutku, povezavši gdje je i šta bi mogao biti problem. Elmir! Uspaničeni glas je pripadao njegovoj majci. Nešto se desilo. Jurne na vrata, ne razmišljajući, bosa u tijesnoj spavaćici. Srce joj se popelo u grlo. Vrata Elmirove sobe su bila otvorena, majka mu je sjedila na krevetu držeći ga za ruku i pokušavajući da ga probudi. Nije reagirao.

- Teta Meliha... - pozove ona ženu znajući koji će šok doživjeti.

- Snajkaaa... - žena zinu, misleći da vidi priviđenje i to obučeno u njenu spavaćicu.

- Oprostite teta Meliha, nemojte se plašiti, noćas sam stigla, sve će biti u redu, ne brinite – govorila je mirnim i umirujućim glasom zapanjenoj ženi, polako prilazeći krevetu.

Ova joj je nesvjesno klimala glavom, pokušavajući da shvati šta joj ona govori.

- Snajka, ne mogu da ga probudim – prenu se napokon i očajno joj kroz suze reče.

- Kasno je legao, to je zbog toga. Treba mu još sna, nemojte se uzrujavati. Doktor nas je upozorio na to.

-Misliš da je ovo u redu što neće da se probudi?

- Mislim da jeste, ali ću za svaki slučaj da provjerim pritisak, puls i ostalo.

- Sine moj... - sirota žena je očajno držala njegovu ruku. On je bio sve što je imala od života.

Lena je mirno uzela aparat sa stola, izmjerila mu pritisak, puls, temperaturu, pogledala zjenice. Htjela je da sjedne do njega, obično je reagovao na nju, ali joj je to sad bilo nezgodno ispred njegove majke.

- Sve je normalno, teta Meliha. Bi li vas mogla zamoliti za jedan čaj? Ja ću biti s njim, moram zapisati kako se ponaša kad se budi, da bi znala doktoru reći, čini mi se ovako na prvu ruku da su mu tablete koje mu je ljekar prepisao sada prejake.

- Dobro, dušo. Idem ja da ti napravim čaj. A ti... Hvala ti, odmah mi je lakše, mislila sam da ću crći kad ga nisam mogla probuditi. Svako jutro ga budim prije osam, teško se razbuđuje, donesem mu tablete i čaj, pa polako ustane tek oko devet.

Kad je žena otišla, Lena polako sjedne na krevet do njega, mirno je disao ali nije reagovao. Polako ga je i nježno dotakla po licu, drugom rukom je uzela njegovu ruku, stiskajući je uz sebe. Nije bila nimalo sigurna u ono što je rekla njegovoj majci. Nije imala pojma je li ovo normalno, jako se plašila. I opet je u sebi priznala da joj je sestra bila u pravu, i da ovo njegovo ponašanje ukazuje da negdje postoji problem. Nadala se samo da neće biti nekih neotkrivenih posljedica.

Podigla je njegovu ruku i stisnula je uz sebe. "Oh, Elmire, šta nam je ovo trebalo u životu" uzdisala je. Šta da radi ako ga ne uspije probuditi. Bila je hladna kao led od nerveze. Meliha se mogla svaki čas vratiti. Nije bilo puno vremena za razmišljanje. Ali odlučila je, učiniće i to. Kad je uspjelo kod "Uspavane ljepotice" možda će i kod njega. Sagnula se i nježno ga poljubila. Nije bilo reakcije. Nakon trećeg poljupca, osjeti da je trgnuo rukom koju je držala.

Nježno mu stisnu ruku ispreplevši prste sa njegovima. On joj uzvрати stisak. Još nije otvarao oči, nadala se da će uskoro, jer se sad strašno plašila.

Kad mu se napokon oči malo otvoriše, imao je začuđen i upitan pogled. Vjerovatno mu nije bilo jasno je li san ili java. Sjedi li ona uz njega i drži ga za ruku ili se on u snu nada tome...

- Leno... - pogled mu je bio iznenađen i upitan.

- Kako se osjećaš? - upita brižno, jedva savlađujući drhtavicu koja ju je obuzela.

- Čudno, nisam siguran je li ovo san ili java. Sjediš li pored mene na krevetu? Držiš li me za ruku ili samo sanjam...

- Ne sanjaš. Tu sam. Pokušavam te probuditi.

- Zašto? Je li se nešto desilo?

- Nije, nije, sve je u redu ne brini.

- E pa nisi još trebala da me budiš, baš sam sanjao najljepši dio... kako me ljubiš.

Lena spusti pogled i od nelagodnosti pročisiti grlo.

- Majku ti je brinulo što se ne budiš, rekla sam joj da si kasno legao pa da vjerovatno zato čvrsto spavaš.

- Zaboravio sam u ponoć popiti tabletu, pa sam je popio kad sam pošao leći.

- Jooj, Elmire... Nisi smio piti tabletu, ako je zaboraviš ne smiješ nadoknađivati, tako je rekao ljekar.

- Nisam znao.

- Nisi slušao po običaju. Vidjela sam i u bolnici da si nedisciplinovan pacijent i da ne pridaješ veliku pažnju savjetima ljekara.

- Leno, držao sam se svega što mi je rekao. Sinoć sam, uslijed svega što se dogodilo zaboravio...

-Dobro, razumijem. Sad moramo bilježiti sve, kako se budiš, koliko puta, kada...

- Dobro, ako hoćeš.

- Je li ti majka vodila evidenciju?

- Šta je tebi? Da jadnici kažem da treba cijelu noć gledati u mene i bilježiti kako dišem.

- Razumijem. Šta si rekao doktoru na prvoj kontroli?

- Pitao je za tebe, prenio sam mu "tvoje riječi" da sam se uobičajno ponašao, ali da se ujutro teže budim. Jedino nisam znao šta da mu kažem da li se po noći vrtim, da li buncam.

- Prve dvije noći Enes je bio sa mnom, kaže da se ponašam normalno, mada koliko je hrkao nisam mogao ni da spavam od njega, pa mi se čini da sam ja pratio kako on spava umjesto obrnuto.

- Enes je bio u sobi s tobom? Jadniče... - smijala se Lena. Napokon je odahnula. Znači ipak je neko imao uvid u njegovo stanje.

- Dobro, zvaćemo Enesa kasnije, da pitam još neke stvari.

- Gdje je majka?

- Pa ne znam, nešto se zadržala, inače sam je poslala da mi skuva čaj, a još je nema. Nisam htjela da bude prisutna dok se budiš, bojala sam se kako ćeš reagovati pa da se ne uplaši.

- Hvala ti Leno.

- Ništa hvala, sad to više neće biti dovoljno. Baš si se navikao da sve prebaciš na mene. E, vidiš kako je meni. Svi misle Lena je ozbiljna, ona će to, pa sve gurnu meni, i što treba i što ne treba.

- Kako da ti se odužim?

- Još ne znam, ali ni ti ni Sanja više nećete dobiti ništa badava. Pa nisam ja vila sa čarobnim štapićem da vam stalno ispunjavam želje.

- Spreman sam da platim šta god da zatraži. Samo ako to znači da si blizu...

Meliha je brzo skuvala čaj. Nije htjela ostaviti sina, ali nije mogla ovoj pažljivoj ženi odbiti molbu. Kad se nakon tri minuta vratila, zastala je na vratima sobe zatečena prizorom... Lena je nježno dodirivala Elmira po licu, milujući ga i držeći za ruku.

Govorila mu je “Ajde Elmire, nemoj biti takav, znam da si kasno legao, ali plašiš majku i mene. Probudi se. Baš umiješ da me izivciraš. Kako si tako nepažljiv. Moram li dvadeset i četiri sata da skačem oko tebe?”

Zaustila je da nešto kaže, a onda shvati da je bolje da se ne javlja. Tiho se povukla, nazad u kuhinju. Ništa joj nije bilo jasno. Pa oni su rekli da ona neće njega, a i sama je čula kako se buni i govori da joj ne treba muškarac u životu. A sad...

Prospe čaj koji je napravila na brzinu, samo umočivši kesicu u vrelu vodu i pristavi pravi čaj. Onda izvadi kafu i stavi je pržiti. Dobiće najljepšu kafu koju je ikad probala. Svježe pečenu i svježe samljevenu. Nakon onog što je vidjela, zaslužila je to. Vrijeme je da ona i snaja popiju prvu zajedničku kafu.

Sad je znala šta treba raditi. Kada im je Enes objašnjavao da trebaju pomoći Elmiru bile su zbunjene, nisu znale šta treba činiti, a sad joj je sinulo, vidjevši je u sobi, kako treba da postupa s njom. Nije više žurila. Bila je sigurna da joj je sin u pravim rukama i da mu se ništa loše neće dogoditi.

Lena je pomogla njemu da se ustane i ode do kupatila, a onda ga je dok je opet odmarao ostavila da se ode ona spremi. Kad se vratila on se već bio skoro obukao.

- Zašto me nisi čekao da ti pomognem?

- Lijepo si me probudila jutros, pa sam iznenada dobio volju i elan – zafrkavao je.

Zajedno su se uputili niz stepenice prema kuhinji. Cijelom se kućom širio miris pržene kafe.

- Dobro jutro, majko – pozdravi Elmir Melihu, koja je izgleda bila u velikom poslu. On i Lena su zbunjeno gledali u nju, zabavljenu mučenjem nečega.

- Dobro jutro, mili moji. Jesi li se naspavao sine? Malo si me prepao jutros... Da ne bi Lene... - vrtjela je glavom nježno gledajući svog jedinca.

- Dobro sam majko. Ne brini. Kasno sam legao. Sinoć je zvala Sanja kad si ti već legla, pa kad je čula da sam malo razbio glavu, natjerala je Lenu da sa proslave direktno dođe provjeriti kako mi je.

- A tako... - reče zbunjeno žena, ne usuđujući se da pita kako se ona stvorila tu u četiri ujutro. Malo je bila razočarana. Nije došla sama, sestra ju je natjerala. Zato je bila u prelijepoj večernjoj haljini. Al' dobro, važno da je došla.

- Znam da ste zbunjeni teta Meliha, rekla sam vam da me zovete ako bilo šta trebate. A opet ne bi da vam smetam...

- Ma kako da nam smetaš? Pa jedva te čekamo! Samo da mi ne smetamo tebi...

Lena shvati šta joj žena govori i pocrveni od neugodnosti. Sjeti se da joj je rekla u bolnici da ne želi njenog sina, niti i jednog drugog muškarca.

Meliha im je servirala jedno po jedno, čaj, kafa, doručak... Nije htjela ni da čuje da joj ona pomogne. Skakutala je sretno oko njih kao da se odjednom dvadeset godina podmladila. Na kraju je sjela zajedno s njima da doručkuje.

Njih dvoje bi se samo pogledali i nasmješili gledajući nju tako sretnu. Leni je bilo jasno kako je protumačila njen dolazak. Smatrala je da je snajka ipak došla, iako je rekla da ne haje za njenog sina.

Dok je Lena pregledavala evidenciju i lijekove koje je koristio, tražeći po internetu imaju li ikakve nuspojave i šta treba uraditi kod simptoma koje je on pokazivao, Meliha je otrčala u svoju sobu da se javi snaji Fadili. Njih dvije su pola sata razrađivale strategiju dok su njih dvoje uživali što su jedno s drugim.

I to jutro je imala čudan osjećaj u njegovoj trpezariji. Ta prostorija je tako nekako djelovala čudno i pozitivno na nju, smirujući je, dajući joj neki optimizam i hrabrost. Nije znala kako to objasniti, ali je odlučila (u stvari, obećala je to kad se molila da bude sve u redu, da se on samo probudi) da će se opustiti i da se neće boriti protiv onog što osjeća prema njemu. Makar to možda bilo trenutno, ili samo opsjena nastala kao rezultat čudnih okolnosti.

Trebali su da se jave Sanji. Lena se pomalo plašila, nije znala šta da joj kaže. To je obavio Elmir. Mirno je pričao sa Sanjom, ozbiljno, rekavši da je bespotrebno gnjavila Lenu.

Ali da su se njih dvoje složili, kad je već tu, da će ga malo pripaziti bar do prve kontrole. Izgleda da je to umirilo, nije ih dugo zadržavala, pozdravila je sve i najavila im da će ih sutra zvati.

- Daj Bože da izdrži do sutra... - mrmljala je Lena. Nema šanse da nas ne zovne danas bar još tri puta. Misliš da nam vjeruje? Sad će tražiti da priča sa Melihom. Da provjeri jesmo li joj nešto smuljali. I zvaće stalno na fiksni, tako da zna da sam ja u kući. Ili će tražiti da se vidimo preko Skajpa.

Elmir se smijao tome. Ispostavilo se da je Lena u pravu. Zvala ih je da ih malena Tamara pozdravi i vidi, onda je zvala jer je zaboravila nešto da im kaže... Sutra ih je zvala jer je Lenina majka željela da ih vidi... Kontrola je bila suptilna ali sveprisutna. Oboje su bili svjesni toga.

Elmir se bar tješio da ona ne zna kako su sve organizovali iza njenih leđa. Opustila se, tek sad je vidio koliko se dobro slažu, razumiju. Koliko odgovaraju jedno drugom.

Volio ju je, bio je zatreskan u nju, a sad je razumio da ne bi imali samo to, nego jedan jako sređen i složan zajednički život. To mu je dalo novi elan u želji da uspiju provesti plan "Lena mora pasti".

I majka mu je rekla da je oduševljena i da će učiniti sve da mu pomogne. Igrala je oko njih dvoje, skoro ne dozvoljavajući Leni da joj pomaže.

Dogovorili su se da Lena malo odspava a onda da ode u svoj stan i donese sebi garderobu. Nije htjela da prespava u Štutgartu, izgleda da se bojala kako će on provesti noć. Vratila se oko devet uvečer. Čekala ju je i Meliha, koja bi inače otišla već u osam u krevet.

POGLAVLJE 15.

Sutra je svanulo divno sunčano jutro. Bilo je hladno, ali suvo vrijeme. Opet ih je Meliha gostila doručkom, Leni je pripalo da sređuje i usisava a poslije je montirala svoj kompjuter da može raditi kad on odmara. Pričali su, još malo se suzdržavajući, ali toplo, iskreno, svi troje. Kao porodica. Dok je ona otišla po stvari on se javio Enesu. Ovaj se smijao i rekao Elmiru da sad mora dotjerati stvar do kraja. Obećao je da je neće pustiti, priznajući rođaku da im je svaki dan sve ljepše.

Kad je pošao na spavanje ona je namjestila kameru da bi imali snimljeno preko cijele noći njegovo ponašanje. Ostavila je vrata svoje i njegove sobe da bi ga mogla čuti ako zatreba.

Sutra su pregledali snimak. Bilo je skoro sve u redu, osim malih trzaja i što bi ponekad okrenuo glavu čas na jednu pa na drugu stranu.

Lena je nazvala njegovog ljekara i rekla mu da se i dalje teško budi. Zakazao im je termin za srijedu, da dođu kod njega.

Utorak su isto lijepo proveli, pokazao joj je cijelu kuću, i šta planira još da uradi.

Kad je vidjela đakuzi u kupatilu pored Melihine sobe, prasnula je u smijeh.

- Svaki muškarac ima svoj san šta bi htio da mu žena radi, a tvoj je Elmire izgleda vezan za kadu. Kad god dođemo do kupanja stvari izmaknu kontroli.

Sretno se nasmijao na to, izgleda da nije tako razmišljao jer je vidjela da ga je iznenadila tim zaključkom. Onda su se smijali zajedno tome, dok su im se u glavama redale slike brčkanja po đakuziju.

-Da znaš za poslije da nisam ja kriv, ti si dala ideju...

Inače imam đakuzi jer me zbog ovog posla i moje visine bole leđa. Odgovara mi vodena masaža, a u malu kadu ne mogu ovoliki stati. A sad ćemo biti još oboje u kadi. Ovo reče sve je gledajući s nadom u očima.

- Masaža, masaža... pusti snovi moj Elmire...

- Pa moraš da me održavaš u ispravnom stanju, kako ću zarađivati i hraniti porodicu... – uvjeravao je on da će masaža imati čisto zdravstvenu svrhu...

- Tebi treba medicinska sestra čini se meni.

- Ne treba, ti znaš onoliko koliko meni treba oko medicine.

Dvoumio se da li da joj kaže...

-Leno... Kuću sam napravio...misleći na tebe. To je bilo prije dvije ipo godine. Ima samo godina dana da sam uselio. Znao sam, ako nakon toliko godina i dalje mislim na tebe... Odlučio sam da pozovem Sanju da me posjeti, da je nagovorim da dođe na duže i da mi bude gošća, pa bi možda i ti došla s njom... Ali se desilo da je opet ostala u drugom stanju, pa sam morao to odložiti.

Nekoliko puta sam se nadao viđenju, ali bi se uvijek nešto izjalovilo. Kad se udavala bio sam siguran da će me pozvati na svadbu. Da sam znao da ne namjerava praviti svadbu, otišao bih, odnio joj pare i nekako je natjerao da se predomisli. Nije mi palo na pamet da će se udati bez svadbe. Čudi me da si ti to dozvolila.

Nije znala šta bi mu rekla. Čudila se koliko su mu daleko razmišljanja išla. Protresla ju je neka struja i toplina od toga.

Ponekad bi, tokom dana, primjetila da je čežnjivo gleda, kad bi mislio da ona toga nije svjesna. Srećom tu mu je bila majka, pa se nekako osjećala zaštićenom.

Iako je bila nervozna i zbog njenog radoznalog pogleda.

Gledala bi je milo i nježno, a kad bi je Lena uhvatila osmjehnula bi joj se stidljivo.

Nije ništa pitala, možda joj je on tako naredio, i ovo što je bila stalno pod njihovim povećalom bilo je opterećujuće za Lenu, vidjela je Meliha to.

POGLAVLJE 16.

U srijedu su zajedno otišli kod ljekara. Čovjek joj se obradovao jer je prošli put bilo “kao da je pričao gluv sa mutavim”, tako joj je rekao. Nije ništa suvislo uspio saznati od Elmira.

- To su vam ove balkanske glave, doktore. Tvrde izvana, pa misle da im ništa ne može biti.

- Pa nisam primjetio da se vi žene bunite zbog toga. Vidim da sve radije trčite za tim “balkanskim” sirovinama, nego za akademikima - nije joj ostao dužan ljekar.

- Trčale bi mi za akademikima, samo da nemaju toliko godina kad dobiju akademsku titulu, a i lako se stignu kad hodaju pomoću štapa...

I tako je prošao pregled u opuštenom i šaljivom tonu. A Elmir je prosto zinuo čuvši nju na kakva sve pitanja zna odgovor. On nije imao pojma o svojim tabletama, nije imao pojma da ga ona snima kako šta radi, jer je do u detalje opisivala njegovu koordinaciju pokreta.

Prošli put nakon minuta nisu imali više šta da pričaju on i ljekar. Sad su se zadržali pola sata. I ljekar joj je najavio da još nije sve obavio i dao joj zadatke šta treba da radi i šta da prati da bi mu znala reći. Lijek mu je promjenio, dao neke vitamine i neke vježbe koje treba pod njenim nadzorom da sprovodi.

- Prošli put smo se ja i on mučili petnaest minuta i ništa nijednom na kraju nije bilo jasno. Možda zbog toga imam ove probleme. Vidiš da je i njega sunce ogrijalo kad te vidio.

- E pa moj Elmire, znam ja koliko vrijedim, ali mene nije lako dobiti.

- Pa ja se bar nadam da sam najbliži onome što ti zaslužuješ. A slažem se da zaslužeješ sve najbolje što se može dobiti. A, eto na mene si slučajno slaba... Bilo bi tu još buljuk kandidata, ali na njih nisi slaba.

- Ja slaba? Ma na koga sam ja to slaba?

- Na Sanju, na njenu djecu, na mene, na tvoju i moju majku...

- I sad bi vi svi da to iskoristite?

- Ne, i mi bi da tebi budemo dobri kao što si ti nama, da i mi tebe usrećujemo.

- Pa onda me pustite na miru!

- Jooj Leno... a šta ćeš sama u tom miru?

- Mirovati! I uživati! I dosta više s ovim pričama i obrađivanjima. Ne umišljaj. Malčice sam slaba na tebe, ali samo „malčice“, proći će to. Ako ne prođe, naći ću nekog, baciti se na njega i nakon sedam dana biću izlječena.

- Da se nisi usudila! Strogo ti to zabranjujem!

-Ti ćeš da mi braniš!

- Leno, nemoj me tjerati da pokazujem svoju „balkansku, sirovu stranu“! Sve što ti treba, sve što želiš možeš da tražiš samo od mene! Je li ti jasno? Bio sam miran i uviđavan jer ti nisi pokazivala interes ni za jednog muškarca. Ali sad, ako misliš napokon da ga pokažeš, ja sam prvi na redu! Ispred mene ne može biti niko, jesam li jasan? Bio bi presrećan kad bi išta tražila... osim naravno, da te ostavim na miru. Jer to ne mogu.

- Dobro, samo sam se šalila, ne uzrujavaj se. Neću nikog tražiti, ne brini – odgovori ona pitomo, čudno srećna i obradovana „strogom zabranom“.

- Drago mi je da smo i to razjasnili. A sad me odvezi do firme. Zvali su me, dobio sam neki bonus, pa da potpišem.

Ovaj razgovor ga je oneraspoložio, pa Leni bi krivo što ga je podbadala.

Kad su se vratili njegovoj kući, dočekala ih je raspoložena Meliha i popravila raspoloženje oboma. Popustila je napetost koja je držala posebno njega od onog razgovora. Naspremala im je svega, zadovoljna što je ona išla s njim, što je sve dobro prošlo i što Lena drži sve pod kontrolom, olakšavajući njoj brigu oko sina.

Tu noć je Lena imala čudan osmjeh na usnama. Izgleda da je ljekar bio u pravu, vole žene „balkanske sirovine“... I njoj se svidjela njegova čvrstina i principjelnost. „I tako, mic, po mic, sredićeš ti neosvojivu Lenu, slatki moj Elmire“ uzdisala je u sebi. Nije joj bilo žao. Ako treba pasti, on je zaslužio da padne na njega...

POGLAVLJE 17.

Dan iza toga zvali su je s posla. Nešto se zakomplikovalo, trebala je pronaći gdje je greška. Odlučila je da pokuša to od kuće, a ako ne bude mogla moraće u Štuttgart dok ne otkrije problem.

Radila je skoro cijeli dan i noć. Završila je u četiri ujutro i krenula na spavanje. Morala je njemu i začuđenoj Melihi objašnjavati svoje komentarisanje na glas. Nekad joj je bilo lakše da tako rješava probleme. Oni su samo slegnuli ramenima i rekli da im ne smeta. Srećom on joj je ustupio svoju radnu sobu, pa je bila u prizemlju, tako ih je manje uznemiravala. Radila je, kuvala sebi čaj, kafu, pa opet radila...

Elmir nije mogao da zaspe, čuo ju je kako ponekad priča, kako se “svađa” sa programom na kom je radila, čuo je kad je skoro vrisnula, jer je vjerovatno riješila problem, i kad je bila u kuhinji. Posebno nije mogao vjerovati u nešto što je pred jutro čuo – pjevušila je u kuhinji.

Čuo ju je jasno, da je vesela i da pjevuši i to neku špansku melodiju. Izgleda da je voljela špansku muziku.

Jedva je obuzdao da ne ustane i ode k njoj. Da je zagrlji, da je voli...

Bilo je prošlo četiri kad je pogasila svjetla u prizemlju i krenula gore prema spavaćoj sobi. Osluškiavao je njeno kretanje. Odjednom, ugleda njenu sjenu i shvati da ona stoji na vratima njegove sobe, vjerovatno osluškujući kako on spava. Zatvori oči ne usuđujući se da progovori. Ako joj otkrije da je budan, neće se moći suzdržati...

Čuo ju je kako se približava krevetu. Disao je što je mogao ravnomjernije da pomisli da spava. Bio je slab i ranjiv, bolje da ga ne vidi takvog.

Međutim, osjeti kako ona lagano sjeda do njega na krevet. Vjerovatno ga je gledala. Onda osjeti njenu ruku na obrazu. Sav se ukočio od muke. Čuo je kako je nekako teško i tužno uzdahnula. Znao je šta joj prolazi kroz glavu. Možda ga je i htjela ali smatrala je da ne smije. Trudila se da prevlada razum. Lagano se digla sa kreveta i otišla u svoju sobu. Skoro nije disao. Osjetio je da je prešla granicu.

Kad je nakon pola sata bio siguran da je zaspala, ustao je i otišao u prizemlje. Nije mogao da spava. Donio je jednu odluku. Bilo je vrijeme da ih Meliha ostavi nasamo. Upalio je televizor smjestivši se na sofi.

Namjeravao je kad svane da nazove Enesa, da se dogovore šta će i razrade plan kako to da izvedu...

Oko devet ga je zvao, ona je još spavala, a majka je spremala doručak.

- Još ništa nisi uradio? – razočarao se Enes. Baš si spor.

- Nisam ja spor, ona je. Ako je pritisnem, dobijem kontraefekat, takva je. Moram polako. Do sad smo sve dobro izveli, pa mogu još koji dan pričekati.

- Pa imaš li išta u planu?

- Ne znam ni sam, mislim da je vrijeme da ostanemo sami. E sad postoji varijanta da ja nekako pustim nju da ide za Štutgart i odem onda njoj ili da Melihu pošaljem kod tebe.

- Ne smiješ je pustiti da ode u svoj stan. Tamo je ona na svom terenu. Ovdje je upola slabija. Znači tetka mora doći k meni. Pusti me danas da razmislim, pa ću ti javiti ako mi išta padne na pamet.

Oko podne, ne mogavši više da se obuzda odluči da joj odnese kafu. Majka ga je nesigurno gledala. Vidio joj je u očima da se pita je li to u redu. Ali on je zapeo, pa šta bude...

Lagano je pokucao na vrata. Ništa se nije čulo. Ušao je polako. Nije spustila roletne.

To nije radila ni u svom stanu, nije voljela mrak. Ormar je bio uz vrata a krevet preko puta vrata ali više umaknut prema prozoru. Imala je na sebi pamučnu pidžamu.

Pokrila se do struka i spavala na lijevoj ruci. Izgledala je nezaštićeno i usamljeno. Srce ga je boljelo. Kako je život mogao to da joj uradi? Da je tako ostavi samu da se bori, da joj saopšti u dvadesetoj da za nju života nema, da jedino ako hoće može pomoći drugima... A da ona sama ćuti i trpi, i ništa ne traži i ne očekuje.

Polako je spustio tacnu na noćni ormarić do nje. Pitao se da li da sjedne na krevet ili na stolicu. Prepašće se ako ga vidi. Odluči da je pozove.

- Leno, Lenčice... Ajde dušo, već je rana zora, podne prošlo. Vrijeme da popiješ kaficu. I da kažeš mužu koje tablete sad treba popiti... Nije da bi te ja budio, ali zaboravan sam pa mi trebaš... - veselo je pričao.

Primjetio je da joj se usne polako počinju smješiti.

- Ko je to? Smetalo Elmir? Opet ti nešto treba? Tebi uvijek nešto treba – zafrkavala ga je polako otvarajući oči i protežući se.

Srce mu ludo zakuca kad je vidje tako opuštenu i veselu. Uspio je! Nije se prepala, nije ljuta što joj je upao u sobu.

- Šta ćeš, kad uzmeš mlađeg tako ti to bude. Od kad sam se oženio uvidio sam sve prednosti kad je žena starija od muža. I ne bi se sad mjenjao ni za što.

- Ne bi? Možda ćeš poželjeti kasnije kad se ta starija “zbabosa” – zafrkavala ga je.

- Ne znam za druge, ali za tebe sam siguran da nećeš nikad. Nemaš nikakvih želja osim što uvijek voliš da si dotjerana, nekako elegantno, ne napadno. Ne bi se ni reklo da si se sredila a opet djeluješ super uređeno. I znam da ćeš uvijek tako držati do sebe. Što budeš starija izgledaćeš sve mlađe jer živiš urednim i mirnim životom.

- Jutros smo puni komplimenata. Jesi li šta pogrešio? Naljutio majku?

Vrtio je glavom da nije, ne skidajući zaljubljeni pogled s nje. Sva se zacrvenjela. Još je sjeo na kraj kreveta. Pitala se hoće li sad skočiti na nju. Valjda neće, majka mu je dolje. A neki glas u njoj je pitao “a šta bi bilo da mu majka nije tu, pa da skoči na tebe, šta bi onda uradila?”.

Nježno ju je uzeo za ruku ozbiljno je gledajući.

- Molim te Leno popusti mi, daj nam šansu, ja više nisam dijete, a ti si u ovih sedam godina odnijela pobjedu nad svakom ženom koju sam sreo.

- Bilo je finih prilika, roditelji su bili voljni dati ih za mene, a onda bi pomislio da nijedna od njih meni ne može pomoći. One traže muža na kojeg će se osloniti, izlaske, udvaranje a ja sam Leno sagorio. Nemam volje za to kao ni ti. Želim odmah ženu koja me zna, čita, kojoj ne trebaju dokazi da mi nešto znači a ti si jedina o kojoj mislim sedam godina, jedina koja me razumije i shvata. Ja sam tebe pročitao kad si me pustila u svoju sobu, kad sam ti vidio ormar. Odmah sam znao da smo srodne duše. Znao sam da ispod ozbiljne i stroge leži uspavana druga - emotivna i strasna žena. Imali smo sedam godina, kao da smo bili momak i cura. Sad je vrijeme da uđemo u pravi brak, da imamo dijete. Sve sam gledao kako da te obiđem ali si mi onda rekla da više ne dolazim. Saznao bi nešto od Sanje, pa od Vlade, od tih mrvica sam gradio naše kule. Stalno sebi prigovaram kako se prija nisam sjetio, mogao sam nešto smuljati, potući se, bilo šta samo da oni zovu tebe.

- Tukao bi se? Jesi li ti normalan? Našla bi te u policiji – zaprepasti se ona.

- Ma samo da me neki jaran namlati malo da ti dođeš.

- Da te namlati? Svašta! Baš svašta! Odakle ti samo te gluposti!

- Moram da te imam Leno. Eto. Moram i gotovo. Šta da ti kažem, kad sam shvatio da bi mogla da trzaš na mene više me ništa nije moglo zadržati. Znaš kakve su vruće balkanske glave.

- Dobro, shvatila sam, vidim da znaš šta želiš.

- Shvatila si? - začudi se on.

- Jesam Elmire. Shvatam ja mnogo više nego što ti misliš.

- Pa kad si shvatila mogu li se onda uvući kod tebe u krevet? – upita pun nade, očiju sjajnih kao u dječije lutke.

- Sram te bilo!

- Zašto sram? Koliko je ljudi čekalo sedam godina da kresne svoju vlastitu ženu? Pa ili sam ja jedini na zemaljskoj kugli ili ih nema sigurno deset a oni ko zna kakve imaju probleme kad im se to desilo.

Ona je zinula. Kako je samo zgrabio priliku! Nije dangubio ni sekunda. Htjela mu je reći da će mu u iduća dva tri mjeseca dati šansu, nije pretpostavljala da će se tako osokoliti i brzo reagovati.

- Ujaku sam rekao da nisi tražila ni pare pa me je pitao što te bar nisam častio u naturi. Nije saznao nikad da si Sanjina rođena sestra. Mislio je da si joj neka starija rođaka.

- Zabranio sam mu da to govori rekavši da nema žene na svijetu koju više cijenim i poštujem. A ja tad još nisam bio s curom. Još mi je Sanja dala spisak pa sam bio totalno isprepadan. A ti si me umirila, ništa nisi tražila od mene, ali nakon nekoliko dana ja sam se počeo nadati da hoćeš, da ćeš popustiti, živjeli smo zajedno pod istim krovom, mislio sam desiće se. Ali ti si od prvog do posljednjeg dana ostala ista. Nisam ti smio ni reći da si me oporavila. Vratila u život. Da ti zahvalim. Nekako sam osjećao ako te pritisnem da tek onda neću imati šanse. A vidiš kako se samo slažemo. A znam da ćemo se tako slagati i u krevetu. Osjetio sam odmah da smo "legli" jedno drugom. Jedno smo biće Leno. Zato sam te ovoliko čekao.

- Meni se čini da ti loviš u mutnom Elmire! I da si dosta pokupio od one moje smutljivice! Sve mi se čini da ti repertoar sve više nalikuje njenom! Ala vam se osladilo da vam ispunjavam sve želje!

On je milo, kao dječak, pogleda osmjehujući se i ne negirajući da je u pravu. Bio je na sedmom nebu što je uspio da joj sve ono kaže a da se nije naljutila i pobjegla.

Kad su se spustili u prizemlje majka mu odahnu vidjevši da je snajka dobro raspoložena i da nije ljuta što joj je odnio kafu.

Popodne mu je stigla poruka od Enesa. “Imam plan. Kad budeš mogao zovi”. Ona je razgovarala s nekim iz firme. Čuo ju je iz radne sobe. Elmir se polako išulja do garaže i sjede u svoja kola lagano zatvarajući vrata.

- Pričaj, evo me izvukao sam se.

- Odakle zoveš?

- Zar je važno odakle zovem? Dobro, zovem iz garaže, sjedim u kolima...

- Hahaha... e moj Elmire!

- Ne zafrkavaj, ona sad priča s nekim iz firme. Cijelu noć je do jutra radila. Izgleda da je uspjela riješiti neki problem, inače da nije, morala bi u Štuttgart. A znaš šta to znači. Kaži mi, jesi li išta smislio. Srećom Sanja zove bar dva puta dnevno pa je drži na kratkom lancu.

- Znam, čujem se sa Sanjom često. Podnosi mi raport. Vidi ovako, znaš onog našeg komšiju, što je radio sa starim i s tobom na građevini? Što ima četiri kćeri. E ona druga po redu mu se udaje. Pozvali su nas.

- Pa?

- Ja sam mislio da ti kažeš njoj da ste “jako vezani” i da te je čovjek zadužio, pa da hoćeš da ideš sa majkom na svadbu. I da Meliha isto “zapne” da hoće na svadbu.

- Pošto ti nisi još sav svoj možda ti ona neće dozvoliti da ideš ili se ti kreni prenemagati. Onda ću ja ponuditi da dođem po vas, pa ti kao reci, “Ma nezgodno je da ti ideš nekoliko puta od Hamburga do Minhena, znam da bi majka željela da ide, a ja ne mogu da je vozim, još nisam u formi...” Sad postoji opcija da se možda ona ponudi da vas doveze, ali teško, em bi je drugi vidjeli i pitali ko je em onda opet ne bi bili sami pa ti opet to ne bi koristilo.

Elmir se plašio da nešto ne pođe po zlu. Objasnio je majci plan, ona je odmah pristala. Ali i dalje nije bio siguran da će uspjeti ono što je zamislio.

Meliha je sutra počela da igra “ulogu”. Rekla je da je Fadila obavjestila da su pozvani na svadbu. I da bi ona rado išla ali sad ne može. Lena je to samo mirno posmatrala. Onda je on pitao majku ako hoće da ide da će je on voziti. Meliha se pobunila, rekla je da moraju ostati bar tri. četiri dana, da će mu to biti naporno, a i da ima zakazanu kontrolu kod ljekara.

Izgledalo je da rješenja nema. Lena se nije mješala u njihov razgovor. To ga je brinulo. Očekivao je da kaže da on ne smije još putovati i izlagati se takvim naporima, ali ništa, nije rekla ni riječi na tu temu.

Ujutrom nakon doručka krenuli su u Minhen po Elmirovoj želji. Htio je da kupi nešto odjeće i još neke stvari za kuću da može da završava sitne poslove koji su ostali i čekali njegove slobodne dane. Lena nije imala pojma da je to isplanirao zbog nje, zbog onih dana kad je ona njega subotom vodila u kupovinu, na picu, ručak, sladoled.

Htio je da budu opet bliski, da mu kupuje kao onda lijepe stvari, da joj u kolica uvali neke proizvode koje nikad nisu probali a za neke nisu imali pojma ni kako se jedu ni čemu služe. On se veselio tome a ona bi šaljivo dizala obrve pitajući sumnjičavo hoće li im pozliti od njegovih specijaliteta. Ali mu nikad nije branila, nego ga je tjerala da on provlači svoju karticu, da se navikne i stekne samopouzdanje tvrdeći da sve što je u uređenom svijetu sasvim obično za nas je nažalost postalo daleko. I da nam zato treba puno vremena da se prilagodimo normalnom životu.

Odlučio je da je odvede nakon kupovine u jedan divan restoran. Domaći, u zelenilu i tišini. Do sada se navikao da voli tišinu i mir. Vidio je da se radoznalo okretala gledajući oko sebe.

- Lijepo mjesto.

- I meni se svidjelo, ovdje nas je doveo jednom kolega, nešto smo proslavljali. Poslije sam još nekoliko puta svratio. Dođi, ima ovamo još jedan uvučeni dio.

Poveo ju je lagano preko sale pa lijevo gdje se nastavljala druga prostorija, manja, samo sa nekoliko stolova, intimna i okrenuta pogledom na mali park sa jezeretom.

- Nisi valjda zakupio cijelu ovu manju salu da bi mogao da me ganjaš po restoranu?!

- Leeenooo... kako možeš da pomisliš takvo nešto! Za to sam rezervisao hotel! Ne bi te ganjao ovdje između stolova i ometao kuvara u kuhinji... - šalio se on.

- Mogao si da povedeš i Melihu...

- Da nam drži svijeću...

- Sigurno bi mi onda bilo lakše s tobom izići na kraj. Al' nek ti bude danas – odobrovolji se ona, svjesna da su danas prošli turu koju su prolazili prije sedam godina.

Htio joj je uzvratiti pažnju i pokazati koliko mu je bilo lijepo tih dana s njom.

- Nisi se umorila?

- Nisam. Dosta smo u kući pa bolje da malo izađemo. Ali ovo nije Štuttgart. Vidim da ti se svidjelo kad sam te vodala tamo po gradu. Hoće li Minhen moći da zamjeni Štuttgart? – zafrkavala ga je.

- Zaboravljaš da je ovo grad u kome smo se vjenčali. Za nešto više od mjesec dana nam je godišnjica braka. Sedma. Kažu da se brakovi obično raspadaju nakon sedam godina a mi smo eto, tek počeli živjeti...

- Filozofiraš Elmire, filozofiraš. Sve gledaš kako ćeš me smotati...

- Ne treba da te “smotam”, ti si smotala mene...

- E baš da napokon čujem tu priču! Kako sam ja to tebe smotala?

On se sretno osmjehnu. Bila je voljna da ga sasluša.

- Reći ću ti sve ako priznaš da nam je ovo prvi zvanični sastanak. Da sam te izveo na spoj.

- Dobro Elmire! Radoznala sam i spremna svašta da ti priznam da vidimo kud to vodi...

Sretno se osmjehnuo gledajući je plavim, toplim i zažarenim očima.

- Kad si shvatio da ti se sviđam?

- Pet dana nakon vjenčanja. Ustvari odmah, prva stvar koja me je sredila je tvoj ormar.

- Ormar?

- Da, znam da je smješno. Znaš da me je Sanja podučila šta smijem, na šta da pazim... Ali kad si me pustila u svoju sobu, i rekla da se okupam i odmorim, bio sam potpuno zatečen. Ormar ti je bio poluotvoren, vidio sam divne haljine, garderobu, cipele. Sve je mirisalo i ukazivalo na ženstvenost, prefinjenost. Stao sam zbunjen. Nikad nisam vidio ljepšu sobu ni krevet. Tvoja soba i ono što sam čuo o tebi nikako nije išlo zajedno. Tad sam zaključio da ni Sanja ne zna sve o tebi, iako mi je rekla da si uvijek bila takva. Da si voljela da se dotjeraš i da sve držiš uredno. Nakon nekoliko dana, nadao sam se da ćeš me primjetiti, nisam smio ništa da ti kažem... A ti ništa. Tri mjeseca smo proveli zajedno i za to vrijeme nisi učinila niti jedan, bar mali znak, koji bi govorio da si svjesna mene kao muškarca. Vidjela si me nekoliko puta bez majice, ja bih gledao u tebe ne bi li vidio išta, ikakav znak...

Začuđeno je sa smješkom podigla obrve. Nikad nije tako mislila o sebi.

- Rekao sam Sanji da si baš ladna. Ona mi se smijala i rekla “ma kakvi ladna, da znaš kako je temperamentna, samo ona ti je bukvalista. Mi smo na početku rekli da si drug, da se treba brinuti i pomoći ti i ona se toga drži. Sve shvata doslovno a spora je jezivo kad su ljubavni odnosi u pitanju. Dok ona shvati... pa dok to prihvati, da se nekom sviđa... Prođe sto godina.”

- Oprosti, ja sam se držala dogovora. Jako sam disciplinovana, ako mi je neko prijatelj, onda je prijatelj, naučena sam da poštujem odnose. Ne može prijatelj mog muža da postane moj švaler ili drug iz djetinjstva da postane odjednom ljubavnik. Sad kad te toliko godina znam, možda i mogu razmišljati o nečemu između nas, ali onda... Osjećala sam nježnost i brigu, bio si na izmaku snaga, toliko si me u srce dirnuo da sam bila spremna uraditi mnogo više da je trebalo. Izdržala bih i godinu dana da si morao stanovati kod mene. Ljutila sam se u bolnici na Sanju zbog spiska, a ovih dana joj zahvaljujem. Nekako sam iz tvog ponašanja zaključila da si divan, dobar, odan... Nisam imala pojma da te moja vlastita sestra "obučila" kako da postupaš sa mnom. Ja sam bila oduševljena kako si fin, miran, ozbiljan.

- Bojala sam se, muškarac si, izaći ćeš vani, napiti se, napraviti mi problem ili pokušati da me salijećeš. A ti si me potpuno iznenadio. Nisam se čudila kad si mi u bolnici rekao da ti se sviđam sedam godina, čudila sam se kako to onda nisi pokazao. Zato sam ti rekla da se ne javljaš, da smo se nastavili družiti ja bi stalno brinula gdje si, kako si, je li ti dobro. Onako, vidjela sam da si prezadovoljan onim što sam uradila za tebe i da ti je to pomoglo da se stabilizuješ i dobiješ volju za dalje.

On se polako približi i zagrlji je oko ramena tješeći je.

- Ja se sedam godina navikavam na ideju da mi se sviđaš i mogu zamisliti kako je tebi koja to znaš petnaestak dana.

- Opraštaš mi?

- Ti treba meni da oprostiš, Enes mi je dobro rekao da sam ranije trebao lagano da te naviknem na tu ideju. Doduše, naš vjenčani list kaže da ti to znaš sedam godina - doda šaljivo.

- Nešto me muči godinama. Nemoj se naljutiti, možda sam ja to izgubila negdje... ne mora značiti da si ti...

- Jesam li ja uzeo tvoj svileni kombinezon? Jesam - prizna joj dok ga je gledala zapanjeno.

- Ipak si ti to uradio!

- Nisi primjetila da ti nedostaje i ona plavo ljubičasta majica sa malim rukavima i šljaštećim natpisom. I nju sam uzeo...

- Elmire... - smijala se još uvijek iznenađena.

- Kad si se jednom oblačila za izlazak vidio sam tvoj odraz u ogledalu. Bila si u tom kombinezonu boje čokolade, čipkastom, prekrasnom. Tri mjeseca sam se uzdržavao da ne kopam po tvom vešu, zaslužio sam medalju. Onda, dan prije nego sam pošao, uzeo sam to dvoje.

Vidio je začudo da je to razveselilo, da je više ne muče teške misli pa zaključi skoro se tresući od straha da je vrijeme da proba nešto više. Sjedila mu je s desne strane, blizu njega. Nije htio da sjedne nasuprot njemu. Morali bi se dovikivati. Nagnuvši se prema njoj stavi joj ruku na obraz i spusti usne na njene. Zastala je, nije se bunila, nije odgovarala. Odjednom osjeti da je podigla ruku i stavila je na njegova leđa. Imala je nešto u ruci. I dalje ga nije ljubila, ljubio je on nju, ona se prepustila nježnim poljupcima. On se malo odmaknu gledajući šta drži i milujući je po obrazu. Mirno mu je uzvratila pogled, a kad se ponovo sagnuo da je poljubi dočekaše ga njene usne spremne za poljupce. Uzvratila mu je.

- Imam nešto za tebe... - reče mu mirno i nasmješeno. I pruži mu crno zlatnu plišanu kutiju.

On začuđeno uzme kutiju i otvori je. Burma! I to jedna... Ista njegova... "Pa to je njena burma!" prođe mu kroz glavu. Pa to ona hoće da... Jedva se suzdržao da ne zaplače. Pogleda u nju, ona ga je blago i pomalo tužno smiješeći se, posmatrala.

- Da je stavim?

Ona mu pruži ruku. Kad je stavio na prst pogledali su se a on je poljubi poljupcem kojim joj pokloni cijelog sebe.

Da je imao vremena šokirao bi se ali sad nije mogao gubiti vrijeme na iščuđavanje.

- Oh Lenoo... Bi li mogao da pozovem konobara da nas snimi jer neću moći vjerovati da se ovo stvarno dogodilo.

- Aha, zovi televiziju. Ma upalićemo Skajp pa nek Enes, Sanja i ostali budu na vrijeme obaviješteni o razvoju situacije.

- Malo kasnije može, a sad me pusti da sanjam prošaputa joj obasipajući je kišom poljubaca.

Mala sala je bila prazna, osim njih dvoje nije bilo gostiju. Bio je radni dan, četrnaest časova, nije bilo gužve. Na miru su ručali, pričali, gledali se. Pravi ljubavni sastanak

Idućih dana sve više je koristio priliku da je juri. Vidjela je to i Meliha. Vidjela je i burmu na snajinoj ruci. Ništa nije pitala....

Jedno jutro je radila dugo, skoro do ručka. Dva, tri puta kad bi ona došla u kuhinju po nešto, on bi se žalio da je zapostavljen i usamljen. Rekla bi mu da ima dvjesto programa na televiziji pa da se snađe.

Nije imala svu potrebnu opremu sa sobom pa se nekako snalazila improvizujući. Uzela je mali stolić da joj bude pomoćni, na dvosjed je raširila papire a u dnevnoj je vidjela policu sa cvjećem na tri nivoa pa je htjela i nju da iskoristi i montira je sebi poslije ručka. Došao je za njom u dnevnu, držeći kolač u ruci.

- Treba mi ovaj stolić. Ostaviću cvijeće neka ga Meliha stavi negdje drugdje.

- Aha. Dobro. Hoćeš kolača?

- Neću. Ne hodaj po kući sa hranom u rukama. Poslije će Meliha morati čistiti.

- Pa ti usisavaš.

- Znam. Ali većinu poslova radi ona. Ovo je prevelika kuća za nju.

- Ali nije za tebe.

- Elmire... - reče mu upozoravajuće.

Nije uspjela ni izgovoriti, on je zagrljao oko struka, čeličnim stiskom. Prislonio se uz njena leđa, ljubeći je po vratu i sretno mrmljajući.

- Elmire, naići će ti majka - prošaputa ona pokušavši se iskobeljati iz nemirnih ruku...

Ali uzalud. On se dočepao svoje igračke i nije htio da je pusti. Okrenuo ju je prema sebi ljubeći je. Odgovorila mu je, što ga je smirilo, pa je popustio stisak nadajući se da će i ona milovati njega. Lena je obećala u sebi da će još samo malo uživati pa da onda mora prekinuti, jer im je malo trebalo da se vatra pretvori u požar.

- Za danas je dosta – prošaputa napokon uzdahnuvši. I začudo on na tu komandu stade. Osmjehivao se, nekako slavodobitno, pobjednički. Što je Leni natjeralo crvenilo u obraze. Čudila se kako je lako odustao.

- Uživala si. Mislila si samo još malo, samo još malo da me ljubi, pa ću onda prekinuti.

Sad je ono crvenilo imalo opravdan razlog... pročitao ju je.

Lena se nekako izvukla iz njegova zagrljaja uputivši se hodnikom a da ni sama nije znala kuda. Završila je u vešernici. Ta neće se valjda po cijeli dan samo vatati! Na gomili je bila naslagana vrpa neispeglanog veša. Taman dobro! Bolje da iduća dva sata radi nešto korisno dok se ne smiri. Poslije je otišla u svoju sobu, sređivala je stvari, uređivala sebe i na kraju sobu, samo da ne misli o njima.

Znala je da se ne ljuti zato što se ljuti, nego zato što se plaši. Sjetila se Sanje. "Da sad zna kako se njih dvoje "vijaju" po kući... da vidimo šta bi onda manipulatorica rekla" pomisli Lena ljutito.

Za dva dana se desio opet "incident". Pokušao ju je nagovoriti da spava pored njega, "samo da vide" hoće li im pasati.

Lena nije mogla da dođe sebi od smijeha i njegovih gluposti. Ali svaki dan je bio sve snažniji, sve "vatreniji" i ona se sve teže branila. Pokušao je da je pritisne.

- Moj Elmire ti si jedno obično muško bez mozga. Ne govori to iz tebe zdrav razum nego muški hormoni.

- Dobro iz mene govori muško! Zašto Sanja mora da rodi četvoro i za tebe i za sebe, zašto ti nama ne bi rodila dvoje? Slušaj Leno tvoja tvrdoglavost me počinje ljutiti. Ja hoću tebe, da si izabrala drugog ja bi se povukao, ali nisi, ja sam lud za tobom a nisi ni ti ravnodušna i ako se budeš i dalje jogunila počecu da igram ne birajući sredstva, neću te samo moljakati kao do sada nego ću koristiti tvoje slabosti.

- K.. koje slabosti? - zapanjeno upita. Znači tako ćeš mi zahvaliti za pomoć? Gađajući gdje sam slaba? Pa da čujem gdje sam slaba!

- Nisi ti slaba, ti si moja slabost. Ja sam slab i lud za tobom a nije mi žao jer znam da nikad to ne bi zloupotrebila. Zato ti to ovako iskreno i govorim. A ako nećeš popustiti moraću reći Sanji da te volim. I do sada sam se jedva uzdržavao a sad ću joj tražiti pomoć.

- Da me voliš? Da se nisi usudio! - obuzme je panika pri pomisli da Sanja sazna šta on pokušava s njom. Još joj fali da ga njena sestra podrži, pa da oboje navale na nju.

Nije imala pojma da je Sanja lično „zakuvala“ plan pod kodnim imenom „Lena mora pasti“...

-Dobro! Dajem ti dva mjeseca, ali ništa ne smiješ spominjati Sanji.

- Šta ću sa dva mjeseca?

- Za petnaest dana idem, mjesec dana me neće biti...

- Dobro koliko bi htio?

- Pa bar godinu dana. Jedva da ćemo sastaviti dva mjeseca zajedno.

- Dobro, nek ti bude. Kad si na terenu ja ću biti u Štuttgartu. Najbolje bi bilo da i ti tamo dolaziš.

- To ćemo još da se dogovorimo – reče joj neodređeno, nemajući blagu namjeru da to dozvoli.

Ako sad uspije da je osvoji nema govora da će je ikad pustiti. Ali za sad nek ona misli ovako, da se ne bi uplašila kad bi saznala šta mu je u planu.

- Pa da počnemo odmah - reče sretan kao dijete koje je dobilo čokoladu od kila. Samo je čekala da ko pašče isplazi jezik i počne mahati repom.

- Šta da počnemo?

- Leno... nemoj da mi se tu praviš luda! Paa...možda bi mogli spavati zajedno u našem... tvom krevetu. Prvo se volimo a onda ti ne pobjegneš nego ostaneš u mom zagrljaju. Ujutro ko se prvi probudi kuva kafu.

- Ufff... zavrnu ona očima i odmaršira javiti se na telefon.

On srećno zažviždi i pođe pjevušeći za njom.

Nakon toga nije se odvajao od nje, čim bi je pogledao znala je šta mu je na umu. Bar da nije imala muku da se snebiva pred Melihom koja je budno motrila šta se dešava. Navijala je otvoreno za svog sina. Uskoro će svi saznati da su par. Kako će ih pogledati u oči. Ali šta je tu je. Najbolje ih skupiti na vrpnu i pregrmiti to jednom.

POGLAVLJE 18.

Jedan dan Lena je završila posao, pa je odlučila da bi se malo razgibala da sredi kuhinju poslije ručka i napravi voćni kolač. Elmir je volio slatko, a Lena je pokušala da uvede što više voća i povrća. Pa bolje i voćni kolač nego baklava i ostale poslastice sa silnim šećerom u sebi. On ju je zafrkavao da se boji što on jede tolike orase i med pa se to odražava na “ono što mu se vrti po glavi”.

Tako zamišljena nije ni primjetila da je on već duže vrijeme posmatra... I naravno počele su mu neke ideje padati na pamet...

Kad je poslagala jabuke u tepsiju i stavila ih u pećnicu, krenula je da umuti tjesto koje će staviti po jabukama kad se zapeku. Imala je na sebi pregaču da se ne isprlja.

Došao je iz trpezarije u kuhinju i sjeo na stolicu.

Pogledala ga je upitno.

- Lijepo te gledati dok kuvaš...

- Mogu misliti... I šta ti se nakon toga počelo vrtiti po glavi? Možda kako bi ti mogao da “središ” kuvaricu?

- Ih... nije tačno... Pomislio sam moja žena lijepo kuha, ja odmaram, napolju snijegić... Pravi porodični ugođaj.

- I nije ti palo na pamet kako bi ti možda pomogao kuvarici pridržavajući je oko struka ili nešto slično.

- Nije! Ali sad kad si mi dala ideju...

- Budi miran, moram završiti tijesto za kolač. Hoćeš da se sad počnemo baviti tvojim idejama pa da zapalimo kuhinju!

- Imaš tajmer na šporetu, ugasiće se sam kad ga namjestiš...

- Što si mi pametan! Znaš ti i za tajmer! Sve ti znaš kad hoćeš...

- Pročitao sam uputstvo i objasnio majci. Jedva je nešto zapamtila. Obično koristi samo dva programa.

Kad je završila tjesto, stavila ga po jabukama i namjestila tajmer, on se stvorio iza nje.

- Šta je bilo? – začudi se vidjevši da je uporno gleda.

- Ako se kuvarica umorila ja bih da je pridržim – prošaputa muklo privlačeći je sebi i obgrlivši je oko struka.

-Hahaha... To se dešava moj Elmire kad je čovjek dokon. Svašta mu pada na pamet.

Nije se obazirao nego je spustio usne na njene, gledala ga je mirno, ne buneći se i ne odmičući se. Pitala se šta će biti kad shvati da ova kuhinja a posebno trpezarija nekako čudno i posebno djeluju na nju. Da se i ona tu osjeća kao da su srećna porodica... Prošlo je nekoliko minuta dok Lena nije nekako uspjela da se izvuče iz njegovog zagrljaja. Te minute svojski je iskoristio, da je ljubi, miluje, da joj priča...

- Moram pogledati kolač... A mogla bi i Meliha svaki čas da ustane...

Ništa nije rekao samo je gledao. Kad je pogledala kolač bez riječi se uputi uz stepenice, nadala se da će pomisliti da možda ide u kupatilo...

Tek kad je zatvorila vrata sobe odahnu. Teško je disala, pokušavajući da dođe do daha, za dlaku je izbjegla opasnost. Iscrpljeno se stropoštala na krevet odahnuvši jer je opasnost prošla.

A onda je začula tiho kucanje na vratima...

Vrata su se lagano otvorila. Došao je za njom.

Zastao je na vratima gledajući je i držeći se za kvaku, kao da nije znao bi li ušao ili izašao.

Lena razgorači oči kad im se pogledi sretoše i dalje ležeći iznemoglo na krevetu dok su joj noge bile na podu. Pratila je ne trepćući njegovo približavanje.

Stao je nesigurno na pola metra od kreveta. Odjednom, njena ruka se našla u zraku ispružena prema njemu. Ni sama nije imala pojma koja sila ju je natjerala da podigne ruku i pozove ga, drugi dio nje se čudio tom gestu.

Vidjela je da je progutao knedlu, da su plave tople oči zasjale sretno. Lagano i nježno prihvati pruženu ruku i sjede pored nje. Okrenuo se prema njoj gledajući je i prinoseći njenu ruku usnama. Opet neka sila učini da podigne i drugu ruku, zovući ga k sebi. Sad se osmjehnuo sretno, s olakšanjem i oduševljenjem. Znao je šta to znači. Prihvatala ga je.

Sagnuo se lagano prema njoj gledajući je u oči. Ruku koju mu je prvu pružila i dalje je držao a drugu kojom ga je zvala ona spusti lagano na njegov obraz.

Ljubio ju je divlje, strasno, stavio joj je slobodnu ruku na obraz, ne dozvoljavajući joj da pomjeri glavu, da mu se izmakne.

Realna Lena je pokušala da uradi nešto i spasi se iz ove situacije, da pronade izlaz ali je potkopa ona druga Lena, nježna, koja se polako počela predavati bujici u koju su oboje upali. Borile su se u njoj njih dvije, ali njegovi poljupci, njegov zaljubljeni i zaneseni pogled je pomogao „nježnoj Leni“ da odnese prevagu, da utiša glas razumne Lene.

Nježna Lena mu uzvratila nježnim smješkom, lagano svijajući ruke oko njegovog vrata. On od sreće glasno uzdahnu a izraz u očima kao da je govorio „napokon, napokon Leno“.

Razumio je da se predala a ona je razumjela da je on zbog toga doživio veliko olakšanje i sreću što je popustila... I što im je pružila šansu za sreću, za ljubav, za lijepi život.

Da nisu začuli Melihu koja je digla slušalicu i razgovarala telefonom ko zna dokle bi stvar otišla...

Čuvši nju osmjehnuli su se jedno drugom i utišali da ih ne čuje. On ju je gledao, smješeći se.

- Lijepa si, lijepa Leno... nekako djeluješ na mene tako smirena, poštena - tiho joj je pričao. Izgledaš ko prava Švabica a onda proključaš. Sviđa mi se to, vatra i led. Nekako te razumijem, blisko mi je svako tvoje stanje.

- Možda druge i prepadneš ali ne i mene. Ja sam te upoznao u mucu, onda sam vidio koliko si topla i dobra. Kad si me vidjela na vratima odmah si se smilovala. Sanja je bila u pravu kad je rekla neka me prvo vidiš pa ćemo ti reći da sam mlađi. Meni nije bilo to pravo, a poslije sam znao da je bila u pravu.

- Hmm...Meni se čini da se si se dobro izvježbao u govorima koji ti služe da dobiješ ono što želiš – zafrkavala ga je.

- Nisam Leno takav, ustvari jesam, samo s tobom. Tebe mi nikad nije dosta. Ne jurim za sukunjama kako ti misliš. Radim deset časova minimalno, većinom i više kad smo u stisci, nemam kad a nemam ni volje.

- Znači, ovo nije refren koji pjevaš često u ovakvim prilikama...

- Leno!

POGLAVLJE 19.

Došlo je vrijeme za njegovu redovnu kontrolu. Skinuli su mu i gips. Ljekar je, dok su njih dvojica bili sami, pregledao rezultate i pitao ga ima li on kakvih pitanja za njega. Onda ga je pogledao zamišljeno.

- Ima li problema dolje? – pokazujući glavom “dolje”.
- Ma kakvi! Radi ko poludio čim je ona u blizini! Samo ne znam... Doktore smijem li se zabavljati sa ženom?
- Niste još? Bogme vam je žena disciplinovana!
- Ih, doktore, ko da je narednik u vojsci...

Ovo je dobro nasmijalo ljekara.

- Smijete, samo pazite da to bude što mirnije, bez velikih akrobacija.
- Da se ona popne na mene? Pusti snovi moj doktore! Morate joj Vi to reći. Meni neće vjerovati, misliće “što je babi milo to se babi snilo”.

Doktor se veselo smijao. Složio se da će joj “nakititi” da to “jako koristi njegovom zdravlju”.

- Obično svi žele što brže na posao. A pošto je vama lijepo sa ženom mogao bi vam produžiti bolovanje još petnaest dana.

-To bi bilo super! Kakvi su ovo lijekovi što ja pijem? Smijemo li praviti bebu?

- Oho ho! Pa vi ne gubite vrijeme! Hoćete i da uživete sa ženom, i da napravite dijete i da se odmorite! Baš ste praktičan momak.

- Šta ću, radim puno pa moram dobro koristiti prilike.

Kad su se vratili u ordinaciju gdje je Lena napeto čekala ljekar joj se obrati.

- Gospođo, za sad je sve prilično u redu, a pošto mu nije dojadilo da bude kući ja bih mu produžio bolovanje još petnaest dana.

Lena preplašeno pogleda čas u ljekara čas u Elmira. Sva se snuždila. Voljela bi da joj je ljekar opalio šamar. Neka jeza ju je prošla.

Kad je Elmir otišao da se obuče, ona je ostala sama sa ljekarom koji ju je zamišljeno gledao. Leni je bilo jasno da želi nešto da joj kaže.

- Dobro doktore, jasno mi je! Dajte da vas čujem! Ko zna šta vam je napričao! Koliko često to smijemo za sad? Jednom nedjeljno?

-Juu... gospođo! Baš ste škrti! Dobro vaš muž kaže, ko da ste narednik u vojsci! Pa šta će jadnik s jednim nedjeljno uz takvu ženu? – doktor je dobro igrao igru, izgleda unaprijed dogovorenu sa Elmirom...

- Dobro, dobro! Jasno mi je! Nemojte mi i vi sad kukumakati! Dosta mi je njega... - šalila se uzdahnuvši, dok se doktor slatko smijao.

Lenu su tih petnaest dana strašno uplašili. Šta ako mu nešto bude, nosi tešku kacigu, čas je na suncu, čas na kiši i snijegu a više nije zdrav. Kad se razvedu, dok on nađe drugu... Nekako je slutila ako ona onako pedantno brine o njemu da mu se ništa ne može desiti. A ako bude opet prepušten sam sebi... Kako će ona mirno živjeti znajući da ju je volio, i da je ona kriva što je toliko čekao na ženu, porodicu. Čekao, umorio se i uništio zdravlje.

Prvi put u životu poželjela je da zove sestru i da se ona njoj isplače. Nije mogla da vjeruje dokle je dogurala i šta se desilo za ovako kratko vrijeme. Da joj je ovo neko rekao... Morala je da se odmakne od njega, da se sabere.

Vidio je koliko se potresla i koliko je muči ono što se desilo kod ljekara. A on stvarno nije imao osjećaj da mu ljekar nešto prećutkuje, već da čovjek smatra da je bolje da se dobro oporavi.

Sjedila je zamišljeno u kolima, on je htio da vozi, ona je ćutala, dok je svirala muzika sa radija. Ko zna gdje su joj bile misli. Kad je nježno dotakao po ruci, ona se trgnu tek tad registrujući da nije sama u kolima.

- Leno... Lenčice... - reče joj nježno.

Podigla je obrve i iznenađeno se osmjehnula čuvši kako joj tepa. Bi mu drago što je uspio da je trgne i razveseli.

- Kaži Elmirčiću...

Sad se on osmjehnu. Pogledali su se s nekim novim razumjevanjem, oboje pod pritiskom strahova koji su ih mučili. Ona se bojala da joj se život ne osveti zato što je odbila priliku koju joj je sudbina dala, a on je strepio od trenutka kad će joj ovo silno natezanje dojaditi pa će se pokupiti i otići u svoj mir.

- Molim te da ne brineš. Nemaš zašto. Da sam znao kako će to na tebe djelovati ne bih prihvatio ljekarev prijedlog. Ja ću biti disciplinovan samo da se ti ne sikiraš zbog mene. Nije mi stvarno Leno rekao ništa.

- Zafrkavao me je pitajući je li mi lijepo kući sa ženom. Kad sam rekao da jeste ponudio mi je još petnaest dana.

- Nije samo stvar u ljekarevom prijedlogu nego u cjelokupnoj situaciji.

Zbunjeno ju je pogledao.

- Danas mi je bilo jasno da ti treba stalna briga i pažnja, da te neko podsjeti šta trebaš, da kontroliše čuvaš li se, koliko radiš, jedeš li redovno... Dugo godina si sam, prepusten sam sebi, opterećen, i sad ti život poručuje da trebaš nekog ko će voditi računa o tebi i ko će ti pomoći. Ne možeš više sam.

Nije ništa rekao, oboje su znali da je baš onako kako je rekla.

- Moram biti iskrena do kraja, jer ovo nije sve.

Začudo ju je pogledao.

- Imam osjećaj da me je danas život jasno opomenuo da ja treba da vodim računa o tebi, da ako ja to radim ovako, strogo, vojnički kako ja to znam neće biti nekih većih problema. A ako te pustim, da ona koja dođe iza mene jednostavno to neće umjeti. Nije da neće htjeti, samo neće razumjeti svu ozbiljnost situacije, ona će držati dva čoška i ponekad ti pridržati treći, ali više od toga ne može.

- Tebi treba žena koja će držati sva četiri ćoška kuće, ti si to možda više osjetio nego razumio, a ja sam to tek juče povezala.

- Napokon si razumjela? Da meni ni jedna druga ne može pomoći. Samo ti.

- Treba mi vremena da ovo “provarim” Elmire...

Vratili su se kući i obradovali Melihu sa dobrim rezultatima. Bila je sretna ali ih je nešto pogledavala.

- Majko, šta ti je?

- Ništa, ništa. Nego sam nešto mislila... Pa ako si ti dobro... Bi li ja mogla otići na svadbu i malo do Fadile. Samo tri četiri dana, neću više.

- Odvešću te ja, jesam li ti to rekao?

- Neću da me ti voziš. Sjedni me na bus, sama ću ja. Rekla mi je Fadila da će vidjeti ako neko od poznatih ide iz Minhena ili okoline da me poveze. Samo da ja budem spremna.

- Ma ko će te majko povesti! Šta ti je! Nije ovo kao kod kuće. Dogovoriću se sa Enesom. Bar ću te odvesti do pola puta a on neka dođe do pola.

I tako je za ručkom drugi dio "predstave" odigran pred Lenom. Ona je trebala za dva dana otići u firmu i da donese još neke stvari koje su joj potrebne.

Naravno kad se vratila... Melihe nije bilo. Povezao ju je neki Enesov prijatelj, navodno. To ju je razljutilo.

- Ovo ste namjestili! Ko sve zna za ovo? Pretpostavljam Sanja, Enes, Meliha, ko još? Ma ajte, navalite na mene! Ima li još ko kakavu želju, zahtjev, potraživanje? Ma samo navalite na Lenu! E sad mi je dosta svega!

On joj priđe i pokuša da je dodirne i smiri, bilo mu je jako žao što se uzrujala i što je mislila da su svi protiv nje, da joj rade iza leđa. Plašio se kad je bila ovakva. Umjela je da onda uradi nešto potpuno neočekivano. Samo da ga ne ostavi...

- Ala si to diskretno obavio!

- Zašto? Nije dobro?

- Sad će svi znati da sam se otkrivila.

Majka je diskretna.

- Enes, čim je vidi znaće šta to znači, da ti treba čist teren. Je li te zvao? Zna li da smo... u dobrim odnosima? – uzdahnula je iznervirano.

Počela je odsutno da vadi stvari iz kesa.

- Dobro onda, ko treba uskočiti u čiji krevet? Ja u tvoj ili ti u moj?

- Leno!

- Šta Leno? Šta Leno? Šta se sad tu skandalizuješ! Zar nije Meliha otišla da bi ti oslobodila teren? A i previše se vrtimo jedno oko drugog! Sad ću te strpati u krevet pa šta bude! Dosta mi je svega. I ovog hodanja po jajima i Sanje i mene same! Čas mislim ovo, čas ono, ne mogu se sastaviti.

Gledao ju je nježno i molećivo. Nije htio da likuje, da ispadne da je on kao pobjedio. Nije to želio. Nadao se da će prihvatiti da su oboje dobili, da treba da se raduju oboje.

- Ajde šta je tu je, nemoj mi se tu snebivati! I još mi se praviš naivan ko francuska sobarica! Pomozi mi oko paketa ili idi u krevet pa čekaj...

- A neću da se odvajam od tebe... da se neprodomišliš... teška si za čašćenje...

Raspoređivali su stvari dok je on veselo skakutao oko nje. Sve je zavrćala očima vrteći glavom. Nije znala bi li se smijala ili plakala. Kad su bili gotovi strogo ga pogleda...

- Sad pravac soba i skidaj se da te ne bi morala ja skidati! Dok ja dođem da si gotov!

Samo što je odložila svoje stvari u sobu, nije prošlo ni dva minuta, čula je njega da viče “gotov sam, gotov sam!”

POGLAVLJE 20.

Ima nekoliko godina da je kupila prekrasni prozirni tamno crveni ogrtač. Bio je toliko lijep da Lena nije mogla da odoli. Mislila je da nikad neće imati priliku da ga obuče osim po kući, ali se prevarila... Donijela ga je danas sa sobom. I još finih stvari. Nekoliko puta joj je napomenuo da mu se sviđa njena garderoba i veš, dajući joj do znanja šta želi.

“ E pa da vidimo Elmire hoće li ti srce izdržati... Što si htio, to ćeš dobiti. Daću ti sve, ali ćeš i ti dati sve” zaključio gledajući prekrasnu ženu u velikom ogledalu. Ženstvenu od glave do pete.

Kad je lagano ušla, bio je u krevetu, pokriven do pojasa. Bilo je već palo večer pa je upalio noćnu lampu, koja je fino diskretno osvjetljavala sobu.

Čim je vidio razgoračio je oči i zinuo. Mogla je da čuje na tri metra kako šumno diše.

- Ovaj ogrtač nisi uspio da mi ukradeš... - reče tiho, približavajući mu se jako polako.

Kad se približila na metar ippo, on skoči iz kreveta i stade pred nju.

- Leno...

-Šššš... ne pričaj, radi...

Spustio je ruke na prekrasni ogrtač, milujući je i dodirujući po ramenima, po rukama. Stajala je mirno, nije ga dodirivala. Bio je u šoku, morali su usporiti, inače bi planuli ko šibica. Kad se nadivio ogrtaču lagano ga razmaknu sa ramena, poželjevši da dalje vidi šta je još ispod, i da joj dotakne bijelu kožu. Taj san je sanjao sedam godina.

- Kako si samo tako bijela i meka... - uzdisao je. Doticao ju je po koži kao da se plaši, nježno vrhovima prstiju.

Nježno se osmjehnula kad je vidjela koliko je oduševljen. Ako mu je lijepo, znala je da će i njoj biti isto.

Duboko uzdišući spustio je usne prvo na njeno desno rame, pa na vrat. Ona je zbacila glavu, a on pređe onda na lijevo rame, dekolte. Na trenutak zastane i pogleda je u oči. Pogled im se sreo pričajući ono što im srce osjeća. Tad ona podigne ruku do njegovog lica.

Mirno, nekako izazivački se smiješeći, dotaknu mu jedva obraz vrhovima prstiju, onda isto tako lagano dotaknu usne a onda spusti isto takvi poljubac na njih. Poljubac je trajao jedva sekund, dva. Kažiprstom je lagano dalje šarala po njegovim prsima do struka.

Privukao ju je čvršće uz sebe, držeći je oko struka. Drugu ruku je zavukao ispod ogrtača i počeo je da steže meku svilu kompleta kojeg je obukla. Dopustivši da ogrtač lagano sam sklizne otkrio je da je ispod opet čipka i opet komplet boje čokolade koji joj je ukrao. Shvatio je poruku, što voli to će i dobiti. To ga skroz izludi, pa je baci na krevet i požuri za njom...

Lena se nadala da su im komšije dovoljno daleko i da kuća ima dobru izolaciju. Sva sreća pa vlasnik drugog dijela kuće trenutno nije imao podstanare, inače ko zna šta bi bilo...

Sve ono što se nakupilo u sedam godina, što se nakupilo u njenih trideset i osam i njegovih trideset prosto je tu noć kao vulkanska lava izbilo iz njih. Nije se bojala, nije joj smetala njegova strast. Ona je napokon prestala da se bori, otvorila je kapije srca i pustila ženu koja je duge godina čamila u tami da pokaže ko je, za šta je sposobna i šta želi.

Pustila ju je na slobodu, da na toj slobodi uživa samo s jednim čovjekom...

Ležeći pored nje gledao je netremice s obožavanjem. Lenu su plašila ta velika izražavanja osjećaja.

- Kako to da si tako plav? Da ti nije neki Švabo otac...

- Leenooo! Sram te bilo! Kako možeš da govoriš tako ljubavi svog života?

- Dobro, dobro, šalila sam se.

- E, za izvinjenje moraš da platiš!

- Opet? Pa koliko to tebi treba. Ne puštaš me ko ni beba zvečku. Najbolje da ja tebi kupim neku kvalitetnu lutku...

- A, jok! Svaki put kad nešto pogrešiš znaš u kojoj valuti treba da vratiš!

- Ti to ozbiljno? Pa možeš li ti ikako proširiti taj svoj repertoar kazni?

- Možda bi mogla da platim nekim ručkom ili da ti kupim džemper.

- To možda kasnije. Dok sam još u snazi moraš se kajati samo u ovoj valuti. A i što si takva, stalno sam po terenu pa nekoliko dana možeš istrpiti...

- Dobro, dobro. Moram smisliti kaznu ako ti ne budeš dobar...

- Leno...Znam da se bojiš, zato sam tako slobodan s tobom, znam te. Od prvog dana smo bili povezani, oboje duša napaćenih. Zato mi je nekako važno da si srećna, zato mi nije teško da se trudim, da te uvjeravam. Znam da mi jedan dio tebe vjeruje, onaj nježni koji me čuva i pazi i na kojeg mislim ovih sedam godina.

- Pomalo se plašim. To je istina, Elmirčiću. Plašim se, ako počnem da se kravim... bojim se da ću izazvati poplave. Plašim se sreće u životu. Sreća obično krije nešto manje lijepo. Dobiješ dan sreće onda godine tuge.

- Nema potrebe da se više plašiš. Svaka muka ima kraj pa su i naše završene. Kad smo zajedno niko nam ništa ne može.

- Dobro, gledaću da se ne plašim plavokoso moje.

- Tako, samo nastavi volio bih još da dobijem koji kompliment...

- Na primjer?

- Pa možda da sam savršen, u svakom pogledu... Da ne možeš bez mene...

- Ahahaha.....

Ujutro kad ju je probudio ne prestajući da je ljubi i dodiruje, nježno mu se osmjehnula pokušavajući da ga obuzda i da ga nekako natjera da naprave pauzu.

Znala je da je nemjerljivo srećan, bila je i ona. Htjela je da to zna. Nije htjela da misli da je on njoj manje važan nego ona njemu. Volio ju je, voljela je i ona njega. Teško bi zavoljela, ali kad bi joj se to desilo bilo je zauvijek. I voljela je jače od drugih ljudi. Zato se bojala. Svima su se osjećanja mjenjala, jenjavala, hladili su se, samo kod nje nije bilo tako. Vremenom je voljela sve više.

- Volim te – mirno mu reče, kao da je rekla da joj dohvati naočale sa stola.

Gledao ju je začuđeno.

- Iznenaden si? Kako sam tek bila ja kad sam to shvatila i prihvatila... Samo ja sam žena koja voli na drugačiji način. Prvi dio moje ljubavi si osvojio kad si mi ušao na vrata, drugi dio kad si proveo tri mjeseca kod mene ponašajući se besprekorno, a u bolnici smo saznali da ta ljubav treba da bude muško - ženska, ne prijateljska, ne sestrinska... I tako smo došli dovd. I nismo pogrešili, mi smo bili predodređeni za ovu vrstu ljubavi.

- Samo nemoj nikad prestati. Nemoj molim te, nikad prestati. Od prvog dana sam više volio tebe namrgođenu nego sve druge koje su igrale oko mene i umiljavale mi se. Ispod tvoje namrgođenosti se krila ljepota, a ispod njihove finoće laž. Kad smo se vjenčali, dalje sam jako lako čitao to na ljudima. Znao sam ko mi mulja, ko mi laže, vodeći se nekim tvojim kriterijima. Sjećam se kako me Sanja podbadala, pitala me drugi dan sviđaš li mi se, kakva mi se činiš. Rekao sam lijepa, a nisam smio reći da si najsavršenija žena koju sam ikad vidio. Vjerovatno bi se jedna šokirala. A osjećao sam se onda kao da imamo ja i ti zajedničku tajnu. Otkrila si mi svojim načinom života ko si, a ja nisam nikad mislio da te izdam, nego sam ljubomorno čuvao tu našu zajedničku tajnu. Znači... voliš me?

- Znam da ti je teško povjerovati. Nećeš baš puno puta to ni čuti. Ne volim riječi, volim djela. Ali smatrala sam da to moraš znati. Koga volim za njega i živim. Takva sam.

- Znači, od danas sam najsrećniji čovjek na svijetu...

- Potrudiću se da tako ostane zauvijek...

POGLAVLJE 21.

Kad je otišla raditi Elmir ode u spavaću sobu da se javi Sanji na Skajp. Bilo je vrijeme da joj sve prizna.

- Sanjo moram ti nešto reći... Uspio sam Sanjo! Uspio!
Nisam još sve... – ispravi se.

- Jesi li uspio ili nisi? Ne može biti jesam i nisam.

- Sanjo u vezi smo kao muž i žena!

- Ne mogu da vjerujem! Čekaj Elmire! Jeste li vi u vezi u tvojoj glavi ili u nekoj bliskijoj? Zna li ona da ste u vezi?

- Sanjo! Pa šta hoćeš da ti kažem. Spavamo zajedno!
Nećeš valjda sad pitati je li to spavamo u mojoj glavi!

- Milostiva je, možda ti se samo smilovala?

- Pustila me u krevet zato što mi se smilovala? - upita
čudeći se šta priča.

- Ma hoće to! Tako sam ja dobila muža, šta ću, smilovala sam se na njega! - veselo se smijala.

- Volimo se, volim je cijelo vrijeme. Odmah, čim sam joj vidio ormar znao sam da nije onakva kakva ti misliš da jeste.

- Ormar?! Zaljubio si se u nju gledajući joj ormar?! - otegnu zaprepašćeno. Ajme meni moj Elmire! Ajme, ajme – počne Sanja tužno da zapomaže. Kakva li to tebi promaja vlada u glavudži! Ti imaš ozbiljne posljedice povrede jadniče moj!

- Ma smiri se Sanjo! Čekaj da ti lijepo objasnim...

- Pa šta to ona vama radi? Šta bi bilo da počne izlaziti i tražiti momka? Nisam joj ni rekla da je ovdje bio neki Švabo, došao reći majci da je voli i da želi da se oženi s njom. Da su bili u vezi ovdje u Beogradu. Srećom, slabo govori naški pa sam ja to nekako uspjela srediti. Rekla sam mu da je može zvati da mu ona objasni. Nisam smjela reći da je udata.

- Znam, rekla mi je. To joj je jedina veza. Nije joj tad bilo do ljubavisanja ali on joj je pomogao i nije prestao da je juri. Tad je i donijela odluku da više neće da se bakće s tim i odlučila da se neće udavati. Sanjo mislim da se plaši kako ćete vi to primiti zato bih volio da je ohrabriš. Nemoj da je iznerviraš, molim te. Moja majka je sretna i zadovoljna s njom, obožava je.

I ona je svaki dan opuštenija, navikla se polako. Još da vi to prihvatite.

- Ama Elmire, brate, kako da ne prihvatimo! Ako je voliš niko sretniji od mene, i ako ona voli tebe. Nema na svijetu muškarca kojem bi je prija dala nego tebi!

- Al' još ne vjeruješ da nije sve samo u mojoj glavi...

- Pa ..i ne vjerujem - onda je krenula srećno da se smije.

Odjednom se nešto štregnu i uozbilji. Ju, Elmire još ću se od iznenađenja poroditi!

- Nećeš valjda?

- Hoću bome, ispod mene je barica kao da sam se popiškila. Pukao mi je vodenjak.

- Jooj Sanjo! Oprosti...

- Ama, sve je u redu, ne brini, javićemo vam se. Idem sad da zovem muža pa se mi čujemo kasnije...

Sletio je niz stepenice i uletio u radnu sobu. Ona ga je gledala začuđeno.

- Leno, možda sam ja kriv što se Sanja porađa...

- Ti? Kakve ti imaš veze s tim?

- Mi smo pričali preko Skajpa... i rekao sam... da smo muž i žena...
- Šta bulazniš? Pa zna ona da smo muž i žena.
- Ma „onako“ muž i žena.
- Hoćeš reći da si joj rekao da spavamo. Je li to? Dugo si izdržao da joj ne kažeš!
- Oprosti – odgovori pokajnički.
- I sad ti misliš da se porađa od toga? Šokiralo malu smutljivicu?! Ma nije nego! Porada se Elmire jer joj je vrijeme! I nemoj sad tu još i ti da mi dramiš!
- Neću Leno, samo bi mi bilo jako žao da sam ja kriv.
- Ako joj nisi napravio dijete onda nisi kriv.
- Leno! Kako si tako hladna!
- Hoćeš reći kako se nisam uspaničila i raspametila kao ti?!
- E to, to – odgovori pokunjeno.
- Nisam, zato što je to normalno. Naravno bojim se i ja, ali sam svjesna da većina žena prolazi istu proceduru.
- I ne plašiš se?

- Nisam to rekla, samo prihvatam realnost. Tako je priroda nariktala.

- Koliko znamo, sve je bilo u redu na ultrazvuku, Sanja ni prošli put nije htjela u bolnicu dok nisu krenuli trudovi, a sad je iskusnija, već je rađala pa mislim da je i spremnija. Jedino je ovaj put dijete malo krupnije, možda zato što je dječak. Ili što je žderala onoliko meso svaki dan.

- Joj, kupiću joj za svaki dan u godini jedno pečeno jagnje samo da bude sve u redu.

- Oho, ne obećavaj joj svašta. Može tražiti da joj ispuniš. Dogovorile smo se, ako bude sve u redu, da rodi troje ili četvoro djece.

- Toliko?

- Šta toliko? Kako su žene prije rađale po šesnaestoro?

- Koliko? – zapanji se.

- Naša komšinica, baba Jelica je rodila šesnaestoro, u životu joj ih je ostalo devet.

- Leno... bi li ti mogla... da nama rodiš dvoje, može i jedno. I to je u redu. Da Sanja ne mora sve sama.

- A u tom grmu leži zec! To tebe muči. A ko će ih napraviti? – upita šaljivo.

- Pa ja! Ko bi drugi?!

- Šta? Moraš baš biti ti? Ne može neko drugi? Jesi li ti baš takav majstor?

- Leno?! Pa jel' se ti to sprdaš sa mnom?

- Ma jok, gdje bi ja...

- Moraću te kazniti za ovo...

- Baš ti je prešlo u naviku to kažnjavanje. Po psihologiji ja bih rekla da si mi „patio“ sedam godina pa sad hoćeš da me kazniš za to. A reci mi... Je li ti bilo loše tih sedam godina? Jesi li izlazio s curama? Šta, da ti nije bilo mrsko?

- E pa nije mi bilo ni drago, da znaš! – ljutito joj odgovori. Znaš li kako je željeti jedno a dobiti drugo... Kako sam želio da ti budeš prva... jedina! – ispravi se brzo.

- Znam da nije sve ispalo idealno Elmire. Znam. Ali morali smo rješavati jedan po jedan problem. Ti si bio premlad da bi ti neko povjerovao da si se zaljubio u mene za cijeli život. Svi bi smatrali da je to samo rezultat trenutnih okolnosti. A ja nisam bila svjesna tvojih osjećaja.

- Sad, nakon sedam godina, kad su ta osjećanja kod tebe sazrela a kod mene „sjela“, sad Elmire znamo da je ovo između nas nešto najbliže savršenstvu koje mi možemo da dosegnemo.

- Oprosti, bilo mi je jako teško što sam znao da si prava za mene a nisam ti mogao reći. Tugujem za ovih sedam godina Leno. Tugujem.

- Nadoknadiću ti. Obećavam. Stvarno ću ti nadoknaditi.

-Stvarno?

- Bićeš toliko sretan i zadovoljan da ćeš razumjeti zašto smo morali proći ovaj put od sedam godina.

- Kako?

- E, sad se već ponašaš ko razmaženi muž... Prije deset minuta si tukao glavu kako će Sanja da rodi a sad već odošmo u druge vode.

- Jooj Sanja! – sjeti se uspaničeno. Ajde zovi njenog muža, molim te.

- Kako ne! Nema pametnijeg posla nego dok vozi trudnicu koja se porađa da priča sa mnom o vremenskoj prognozi. Javiće on sam kad stignu u bolnicu.

- Uh...

- Elmire... kako si zamislio da živimo?
- Da se slažemo i volimo.
- Vrlo ženstven odgovor moram priznati.
- Ženstven?
- Amo lijepo te pitam ko muškarca! Kakav ti je plan? Sedam godina misliš o meni, sad si me uspio dovući u svoju pećinu i šta dalje?

- To ne znam, šta god ti budeš htjela.

-Pih, pa ti si neki papučar. Ne podnosim papučare!

- Zašto sam ja sad papučar? Hoću samo da budeš sretna. Nismo još stigli pričati. Šta bi tebe usrećilo, kako bi željela da živimo.

Lena više nije mogla da ga zafrkava. Opet ju je raznježio i natjerao je da mu popusti.

- Ako sam ja dobro shvatila, htio bi da imamo dvoje djece, da budem kući dok si ti na terenu i da je Meliha sa mnom.

- Znam da to izgleda jako teško Leno – reče utučeno.

- Zašto sad izgleda teško?

- Pa vidiš i sama, bila bi mjesecima bez mene, ostavio bi ti majku na grbači bar pola godine, sama bi morala da brineš o djeci...

- To nije problem? Mogu ja to – mirno reče ona.

- Možeš?! – zapanji se on. Nećeš se buniti? Ne razumijem, kako ti ništa ne smeta?

- A šta bi trebalo da mi smeta?

- Bićeš sama, znam da ćeš me nekad htjeti udaviti, kad se sve svali na tvoja leđa...

- Šta ćeš ti za to vrijeme?

- Ja? Pa ja ću raditi... Kad sam kući sve ću ti pomoći. Više ne znam šta bi...

- Ne znaš?

- Leno? – upita ne shvatajući gdje cilja.

- Moraćeš obećati da ću ti biti jedina inače imaš dva izbora: da ti vratim istom mjerom ili da ti „onesposobim“ jednu glavu, vjerovatno donju...

- Leno!

- Aaa, već si se sav naježio. Da odmah znaš šta te čeka. I još nešto. Kad prvo djete navrši sedam godina ideš u kancelariju ili na neko gradilište gdje budemo stanovali.

- Znači ako budemo ovdje, u Minhenu, teren zaboravi. Neću da mi se djeca pretvore u rastrošne bandite navikle da rade šta žele jer ih baba mazi. Znaš da kod mene nema maženja, stroga disciplina, ali Meliha... Ne bi bilo loše ako možeš i prije da nađeš neko stalno mjesto. Ako ideš negdje na nekoliko godina idemo i mi s tobom.

-Vjerovatno bih mogao da radim u centrali ovdje, možda bih tri mjeseca morao na teren kad počinjemo neki posao i završavamo... Ali plata bi mi bila manja.

- Neka bi, i moja će biti manja jer ću manje raditi, ali iznajmićemo moj stan, pa kad još uzmemo da ćemo plaćati jedne režije, a sad ja plaćam svoje u stanu a ti svoje u kući. A i nismo nešto rastrošni. Ja sam pri kraju sa Sanjinim kreditom, mogu ga odjednom otplatiti i da to završim. Još ćemo joj negdje naći posao i neka se snalaze.

- A ne, Sanji ćeš i dalje pomagati. Sanja je naša, da joj ne daješ ti, dao bih joj ja. Leno, ne trebaš sumnjati u moju odanost. Ako ti bude teško reći ćeš mi. Smislićemo zajedno nešto.

- Nema toga kod mene Elmire, “smislićemo nešto”. Kad krećem u nešto ja sam već sve smislila što je u mojoj moći. Znači, za djecu, Melihu, kuću smo se dogovorili.

- Ako te uvatim da makar pomisliš o nekoj drugoj, a bez brige, imam nos ko pas ptičar, možeš elegantno bez problema i drame dobiti razvod. Djeca idu sa mnom, a ti si uvijek dobrodošao. Ako te šutne. ja ti nikad neću biti rame za plakanje. Prestaćeš da postojiš za mene, pa se dalje snalazi sam. Dok si moj, paziću te i brinuti i o tvom zdravlju i o kući i o svemu ostalom. Ali se ljudi Elmire često i brzo naviknu na dobro pa zaborave da budu sretni i zahvalni s onim šta imaju. To trebaš paziti, da se previše ne opustiš, da se ne uljuljkaš jer ja za čas odoh. A kad jednom odem, povratka nema.

- A kuvanje?

- Šta kuvanje?

- Bi li mogla malo veće porcije da praviš...

Lena prasnu u smijeh, dok se on sretno osmjehivao prinoseći njenu ruku usnama.

- Nećeš biti gladan, ja kuvam po svom, a vidim da voliš Melihinu kuhinju pa ću se učiti uz nju. Ne brini, kad si kući imaćeš ženu, dobru hranu, veliki televizor za nogomet i kupatilo blizu. Sve što jednom muškarcu treba... Poželjno je da djecu nekad opališ po turu, da se vidi ko je gazda, mene ne smiješ jer bi ti odmah vratila i nokautirala te.

- Ošamarila bi me?

- Ne bi, šta ti je! Nokautirala bi te. Da vidiš ptičice oko glave... - zafrkavala ga je.

- Uh, Leno eksplodiraće mi srce od radosti... Sve ne vjerujem da smo došli dovde...

- Jesmo, zahvaljujući tvom strpljenju i odanosti. Ti si bio odan meni isto to očekuj ti od mene. Ako vidiš nekog komšiju da ti se mota oko kuće, nemoj da se sikiraš, ja ga samo koristim da mi iscjepa drva dok tebe nema...

- Leno!

- Dobro, dobro, šalim se.

Nekoliko sati nakon toga, na svijet je stigao jedan slatki dječaćić težak skoro četiri kilograma sa vrlo razvijenim glasnim žicama. Rekao i ljekar da je skoro ogluvio kad je ovaj dreknuo na njega... Srećni otac im je odmah poslao sliku na telefon. I oni su napravili zajednički selfi i poslali Sanji. Bila je dobro, sve je prošlo u redu, sretno je grlila svoje dijete smiješeći im se na slici.

- Kako je sladak! – oduševio se Elmir. Moramo ići da ga vidimo. Ići ćemo svi zajedno, povešćemo i majku. Da se moja i tvoja napokon upoznaju.

- Pa ako imaš godišnjeg mogao bi uzeti nedjelju dana, nakon bolovanja? Imaš li?

- Imam mjesec ipo dana slobodnih! Zараđених на prekovremenim satima. Gledaću da uzmem bar petnaest dana. Jer kad počnem raditi, onda je gotovo, upadneš u mašinu i svaki dan ti je isti lezi, radi, lezi, radi...

- Sviđa ti se što je dječak?

- Aha. Nekako kao mušku to mi je bliskije. Nisam imao sestru, pa ne znam baš sa ženama. Sanja je nešto najbliže sestri, nju smatram kao da mi je rođena.

POGLAVLJE 22.

Nakon četiri dana shvatila je da se Meliha neće vratiti još kući. Bilo joj je žao žene. Morala je na silu izbivati iz svoje kuće zbog nje. Odluči da je vrijeme da sredi stvar i da skupi hrabrost. Nazvala je. Javila se Fadila.

- Dobar dan teta Fadila, kako ste mi? Jeste li svi dobro? A teta Meliha je li dobro?

- Super smo snajka. A ti i Elmir?

- Dobro, dobro, bili smo na pregledu, rekla vam je Meliha, treba da se pazi ali zadovoljna sam.

- Zadovoljna si? Dobar ti je?

Lena uzdahnu. Znala je šta ovu interesuje.

- Sve je u redu, jedino nam fali Meliha za kuvanje. On voli stalno da nešto jede, a ja moram raditi ne mogu non stop kuvati, pa kad bi se mogla Meliha vratiti...

- Oćeš da se baba vrati?! - frapira se Fadila. Pa imaš restoran pa kupi nešto!

- Meliha nama ništa ne smeta, Elmir mora dobro da jede da povrati snagu.

- Aaa... nema snage! – opet Fadila protumači na svoj način.

- Ma ima! – pošizi Lena.

- Al nema snage za sve, jel' to?

Lena uzdahnu i zavrnu očima.

- Prenesite vi njoj da bi ja došla po nju kad bude spremna. Vidjećemo ako Elmir bude mogao izdržati put doći ćemo zajedno.

- Doći ćete? - opet se šokira žena.

- Aha. Puno pozdravite sve, Enesa, i ostale. I nemojte puno sad da me ogovarate i spominjete, uši će mi pocrveniti.

- Ihihhi – smijala se Fadila - ova mala je baš bila dobra.

- Lijepo se vi danas dogovorite pa nam javite.

- Hoćemo. A gdje je Elmir? U krevetu?

- Nije... u garaži, radi nešto.

- Šta je bilo? Šta je bilo? – skoči Meliha zabrinuto na snaju.

- Sin ti zanemoćao, treba da ideš da im kuvaš!

- Kako zanemoćao?

- Pa biće mu dođe loše u krevetu, ona kaže da treba više da jede, a da ona ne stiže još i po cijeli dan kuvati. Zato hoće da se vratiš!

- Uuu! To nije dobro. Čim hoće da se vratim. Biće hoće da pobjegne i utrapu Elmira meni... Joj, jadni moj sine... ostaviće ga čim dođem.

- Ne znam, rekla je da im ti ne smetaš.

- Ma samo je ljubazna.

Kad se Elmir vratio iz garaže Lena ga pogleda s izrazom krivice na licu.

- Elmire, uradila sam nešto...

On podignu obrve.

- Šta?

- Zvala sam Melihu...

- Dobro, šta je tu čudno?

- Zvala sam ih, dobila sam Fadilu, rekla joj da hoćemo da se Meliha vrati k nama.

- A hoćemo li?

-Šta je sad tebi?! Naravno da hoćemo! Zašto ne bi htjeli?

- Pa vjerovatno su pomislile da hoćeš da odeš i da kad ona dođe natovariš me njoj.

- Uh... i ti si to tako povezao. E, čini mi se i Fadila. Možeš misliti šta će sad biti. Elmire, meni Meliha ne smeta. Donijeli smo neke odluke. Ona je naša, voli tebe, pa čak voli i mene, dobra je. Jako me grize savjest što je skoro izbačena iz svoje kuće zbog mene. Želim da se vrati. Malo će mi biti još neugodno, kad nasrćeš na mene, pred njom, ali navići ćemo se.

- Pa ti nasrni onda na mene...

- Ne zafrkavaj. Šta ćemo sad?

- Dobro, shvatio sam, ljubavi moja – nježno je pomiluje po zabrinutom licu. Ona nasloni obraz na njegov dlan i pritisnu njegovu ruku svojom, uzdišući zabrinuto.

- Ovako ćemo: ja ću zvati Enesa nek im on objasni, nema šanse da će i meni vjerovati. Javiću mu da dolazimo, da ti upoznaš rodbinu i da Meliha ide nazad s nama. Je li to u redu?

- Jeste, jeste, super! Jako sam sretna – ona napokon sinu.

On je nježno poljubi, i uhvati za ruku pa zajedno krenuše nazvati Enesa. Ona je ćutala dok je Elmir objašnjavao Enesu, šta i kako.

Kad je došao kući Enes uspaničenom ženskom dijelu objasni sve što treba, čvrsto ih uvjerivši da snajka ne bježi nego da dolazi da upozna rodbinu. Tek su se onda smirile. Dogovorili su se da za tri dana Elmir i ona dođu do njih.

POGLAVLJE 23.

Lena se nadala da će izdržati toliku navalu „javnosti“ na nju. On je rekao Sanji (da ona ne čuje) da idu do rodbine i pitao šta da radi.

- Uh... moj Elmire, to ti je pitanje, kako kad. Ne voli javnost, gužvu, ali nekad je ljubazna, a nekad izgubi živce. Sad je pod pritiskom, ali vidim da je dosta mirna. Znaš je, kad nešto odluči da ne odustaje. Mislim da će sve proći dobro, samo se ne zadržavajte puno. Možda jedan dan za početak. Na tebe i Melihu se navikla pa je puno opuštenija.

- Dobro, onda ćemo prespavati i sutra se vratiti.

- Možete i prekosutra. Krenite tako da dođete popodne, da ne bude naroda osim domaćih. Sutra obiđite koga trebate, a prekosutra ujutro krenite nazad.

- Dobro, javljaćemo ti se.

Elmir je bio toliko srećan da mu nije bilo teško da sve drži pod kontrolom i pazi na nju.

Bila je stvarno divna, vozila je ona, spremila poklone, spakovala njima odjeću, sredila kuću da ih čisto dočeka. Kad su došli bile su samo Fadila, Meliha i Alma, žena od Enesa. Malo su je zagledale i ispitivale ali je to izdržala, čak je pustila Elmira da ode obići neke poznanike u kvartu. Samo je rekla da nosi telefon, bojala se da mu ne bude loše.

Sutra je morala s njim od jednog do drugog, svi su je zagledali, ispitivali... Vidio je da je to iscrpili i izmorilo. Kad su legli nježno ju je zagrlio, tješeci je i ljubeći u kosu. Shvatila je da se brine, pa mu je rekla da je malo iscrpljena ali da je dobro.

Ujutro su krenuli kući. Elmir je inzisitirao da vozi. Vozio je dio puta on, dio ona. Svi troje su se radovali povratku kući. Uz put su kupili kod jednog zemljaka za ručak pečenja da ne moraju sad odmrzavati i zafrkavati se s kuvanjem. Od sutra je Meliha preuzimala kuhinju.

To je Leni mnogo olakšalo, trebala je da radi a svaki čas je kuvala i prala posuđe. Kuću joj nije bilo teško održavati, ujutro bi prije doručka sve sredila. Popodne je prala veš i peglala.

Tek kad su došli izgledalo joj je po njegovom pogledu da su oboje shvatili da ne znaju šta dalje.

Ona je spavala u svojoj sobi, do sad je on dolazi k njoj, ili bi završili na kraju u njenoj sobi. Nisu bili još u njegovom krevetu. Šta sad? To je rješila radoznala Meliha. Čim su došli kući diskretno je odmah pogledala uz stepenice uz takav osmjeh da su odmah njih dvoje razumjeli koja joj se pitanja vrzmaju po glavi. Pogledali su se. Elmir iznese kofer Melihi na sprat i vrati se njoj.

-Šta ćemo sad? Potpuno smo zaboravili ovo riješiti?

- Ne znam. Da ja ostanem u svojoj sobi? Kako ćemo sad preseljavati?

- A to ne može! Meni je svejedno, ti biraj sobu. Obe imaju bračne krevete, obe su namještene, pa kako hoćeš.

- Ne znam ni sama. Htjela bi da da ona ostane dolje još radna, jer mi je tako zgodnije, a ovdje smo blizu tvoje majke pa mi je neugodno.

- Zašto? Pa majčina soba je na suprotnoj strani od naših, neće nas čuti.

- Uh Elmire, što su starije imaju bolji sluh... Imam ja takvu... Ja sam se bojala da te čuju oni iz treće kuće od nas, a ne da te ona neće čuti. Još će doći pitati šta ti je. A opet, kad dođe dijete moraćemo praviti novi raspored.

- Hahaha...misliš da će doći provjeriti zašto smo glasni?
E da mi je to vidjeti?

- Ma šta ćeš vidjeti? Hoćeš da se žena snebiva?

- Pa zna ona za te stvari, rodila je mene...

- Znam da zna, ali je meni ipak neugodno, bar dok se malo ne naviknem i dok se ti malo ne stišaš.

- Dobro. Smisliću ja plan. Ako treba izoliraću nam bolje sobu a mogao bih i podrum srediti. Ma to je najbolje!
Srediću podrum pa te vodim dolje...

-Svaka čast! Što imaš dobra rješenja...uhh...

- Idemo joj zajedno reći šta smo odlučili. Hoćeš?

- Hoću, neka zna da nije višak, i da joj ne treba biti neugodno.

Meliha je međutim, to podnijela bolje od Lene. Kakav bi srećan osmjeh nabacila kad bi Elmir počeo da se vrti oko nje... Vidjela bi da se nekad majka i sin jedno drugom srećno osmjehuju, poljubila bi sina, pomilovala ga, pokazujući da je srećna i zadovoljna. Polako su se navikavali.

Ipak se desilo ono što je Lena sve ove godine strogo izbjegavala. Završila je u oblacima.

Počela je da mašta o njemu, o sreći, o boljem životu. Sve ono što je zauvijek htjela da izbriše sad je izbilo svom snagom. Znala je da ona u ovakvim trenucima nije realna i da joj treba neko nepristrasan da joj kaže šta je realnost a šta njena mašta. Našla je ljekarku, psihologa u Minhenu i zakazala razgovor...

Ordinacija joj je bila u nekoj poslovnoj zgradi. U holu je bilo više od pedesetak tabli sa nazivima firmi koje su imale kancelarije u zgradi. Psiholog je bila žena, dosta mlada, možda desetak godina starija od nje. Bila je jednostavno, sportski obučena, u svijetle pantalone i košulju –tuniku indigo boje. Tipična Njemica, plave kose.

- Ne mogu se sjetiti kad sam imala ljubavni problem – nasmijala se veselo.

Lena joj objasni da se dugo poznaju, da je dosta mlađi od nje, jedinac, da je drug njene sestre, ne govoreći da su vjenčani. Rekla joj je da mu je učinila uslugu prije nekoliko godina, i da je proveo kod nje tri mjeseca, ali da je sve bilo normalno, da nije bilo govora ni o kakvoj romantici.

- Kad se stanje promjenilo?

- Počeo je pokazivati znakove kad sam ga posjetila u bolnici. Imao je neku povredu na radu i od tada je počeo da me salijeće. Tad sam saznala da je svih ovih godina zagrijan za mene.

- Pretpostavljam da se plašite ljubavi, vezivanja i bola koji bi mogli doživjeti. Preosjetljivi ste, izabrali ste da budete sami jako dugo. Čudi me da ste to do sad tako dobro podnosili. Je li vam lijepo s njim? Osjećate li se iscrpljeno zbog njegovih “napada”, uznemirava li vas to?

- Pa ne mogu reći da mi je loše. Naprotiv, sad smo trenutno u njegovoj kući, i majka mu je tu, dosta se dobro osjećam, prihvatili su me kao svoju. Oboje me žele pored sebe.

- Znači da njemu vjerujete, vaš problem je nedostatak povjerenja i zato se teško prepuštate emocijama.

- Koliko ste imali veza do sada?

- Pa osim njega samo jednu, i to prije otprilike sedamnaest godina. On me jurio, dosta mi je pomogao, pa sam pristala, mada nisam bila spremna na to i nisam željela vezu tada.

- Uhh...baš ste spori! Da, vrlo ste spori, puno vam treba da vam se emociju razviju. Zato ova veza ima šansu a prva vam je propala. Previše vas je pritiskao i vi ste se odmah krenuli braniti. A ovaj je čekao tolike godine uporno. Slažete li se u krevetu?

- Vrlo se slažemo - naglasila je vrlo i pocrvenila.

- Dobro je građen? – sad joj se činilo da je žena malo zafrkava.

- Radi na... gradilištu. Kao da je građen od betona... – opet je pocrvenila.

Vjerovatno su obje krenule nakon toga zamišljati kako to izgleda jer su nekoliko trenutaka obje ćutale.

- On vas polako, po malo osvaja. Vi to razumijete, sa vama se drugačije i ne može. I on vama vjeruje i ne želi igre, zaključio je da ga vi najbolje razumjete čim je toliko dugo čekao na vas.

- Sad je “pokisao” jer uskoro treba da se vrati na posao, a to znači da ide od kuće... Zna da ću ga čekati, da to neće biti problem. Složila sam se da mu i majka bude tu, ja radim većinom od kuće, žena je fina, puno pomaže, nije naporna a ima samo nju. Jako bi se radovao djetetu...

- Želite li vi dijete?

-Jako volim djecu, ali treba misliti kakav će im život pružiti. Čini mi se da će biti fantastičan otac pa sam zaključila da bi djeci s njim bilo jako dobro. Pustila sam da se desi. Vrlo vjerovatno da ću ubrzo ostati trudna. Nekako... s njim mi je to sve normalno. Ne znam kako bi vam objasnila...

- Zato što smatrate da je pravi za vas i vašu djecu, zato vam izgleda normalno.

- Pretpostavljam...

- Šta vam se najviše sviđa u cijeloj ovoj situaciji kod njega?

- Kad se probudim i osjetim da sam u njegovom zagrljaju – odgovori Lena iskreno bez dileme.

- Onda mu pružite nešto, ohrabrite ga, nagradite.

- Znam da vas muči razlika u godinama, trebate pripaziti za jedno desetak godina kad on počne dolaziti u muške godine da budete na nivou. Vidim da ste jako dotjerani, znači držite do sebe, izgledate mlađe, ako tako bude i dalje mislim da neće biti problema. Ipak, gledajte da budete što bliže njemu, što zbog djece, što zbog žena koje ne gledaju je li oženjen ili nije. Ako ide na teren dalje, idite i vi s njim, ili ako može da radi na jednom mjestu.

Vi ste najbolje rješenje za njega bilo bi šteta da vam neka balavica pokvari sreću.

- Kako da mu sad pomognem? Razočaran je i prestrašen što uskoro ide. Vidim da se nekad snuždi i da ne želi da ide.

- Ponudite mu da mu dođete u posjetu, ako na primjer ima hotel u blizini otidite na dva tri dana kad ima manje posla, to će ga jako usrećiti. Vi gledajte da to budu dani kad možete ostati u drugom stanju pa će biti dupla korist.

Nakon dva dana rekla mu je da je bila kod psihologa. Gledao ju je začuđeno.

- Jesmo li mi slučaj za doktora?

- Dobar savjet uvijek dobro dođe.

- Šta ti je rekla?

- Problem je u meni, plašim se vezivanja. Nisam imala u stvari ljubavnu vezu i sad mi je teško da je započnem.

- Možemo li uspjeti po njoj?

- Već jesmo – reče mu nježno kad mu je prišla.

- Stvarno?

-Aha. Hoćeš da ja tebi dođem u posjetu? Bila bi u hotelu u blizini.

Zinuo je od čuda čuvši to.

- Ne želim da pomisliš da ćeš samo ti da daješ, ako smo zajedno u ovome oboje trebamo davati što više možemo. Neće mi biti teško. Tako ću paziti na tebe, a rekla mi je i da biram dane kad možemo začeti bebu pa da ti onda idem u posjetu.

Naravno, Elmir ko Elmir, tražio je da to odmah adekvatno proslave.

Ujutro bi ih Meliha „milo“ gledala. Leni je bilo neugodno, počela bi se vrpolti. On je izgledao sretno i zadovoljno, ne obraćajući pažnju što ga one posmatraju.

Majka je nju gledala skoro ne trećući i ne skidajući mio osmjeh sa lica. Lena pomisli da je sad gleda kao i njen sin, netremice, očiju punih obožavanja.

Nije ništa govorila ali je Lena vidjela da je jako sretna. Imala je osjećaj da će je svaki čas pomilovati po kosi ili licu. Nije mogla sakriti sreću što joj je Lena sad „prava snajka“ a što joj je dalo krila koja su je vodila drugoj želji – unučetu.

POGLAVLJE 24.

Dani su im brzo i lijepo prolazili. Otišao je jedan dan i u firmu da dobije raspored rada. Za petnaest dana trebao je početi raditi. Bilo joj je jako neobično, u kući je bila neka neprirodna mirnoća i tišina.

- Biće on dobro snajka, sad je sretan i zadovoljan pa će paziti – umirivala ju je Meliha vidjevši da je ćutljiva i zamišljena.

Osjetljivoj Leni se učinilo kso da je žena rekla zadovoljen a ne zadovoljan. Vrtila je glavom zabrinuto. Čuli su se telefonom kratko jer joj je rekao da je zauzet. Nestrpljivo je čekala da dođe kući.

Kad je došao ručala je s njim. Melihi je već bilo vrijeme za večeru, pa im se i ona pridružila. Bio je smiren i zadovoljan. Čak jako veseo i poletan. Primjetio je da su obje napete i da ga gledaju.

- Imam nešto lijepo da vam saopštım... Dobili smo nedavno za obnovu jedan stariji most nedaleko od Minhena. Još ću pregledati papire ali izgleda da bih ja mogao biti na tom poslu. Trebaće nam oko 6 mjeseci za popravku i sanaciju.

- Elmire, ako sam dobro shvatila ti bi bio kući... - reče Lena nesigurno.

- Tako je. Ne znam, ako sam vam dosadio da uzmem nešto dalje...

Leni je bilo neugodno da skoči sa stolice i vrisne od sreće. Čudili bi se njih dvoje. Reći će mu kasnije zašto je srećna. Spao joj je ogroman kamen sa srca.

- Pravo da ti kažem tek sad sam prodisala. Puca mi glava cijeli dan misleći šta će se desiti. Ne možeš da zamisliš koje je to olakšanje. Uvjerenam sam da još nisi potpuno spreman za velike napore. Izgubio si i kondiciju a još je i hladno. Treba ti nešto postepeno da polako povратиš ritam. Ovo je divno!

- U pravu je Lena sine! Ovo je veliki dar za tebe. I mi smo obje presretne...

- Ovo stvarno moramo proslaviti! - reče Lena ne mogavši se suzdržati nakon silnog olakšanja koje je osjetila.

Meliha, Vas sutra vodim u šoping da se počastimo i spremimo lijep ručak a za subotu ili nedjelju ćemo smisliti nešto ili ćemo izići negdje na večeru.

Kasnije, kad su bili sami, on je upita zašto se toliko obradovala tome. Mislio je da će jedva čekati da ima malo mira od njega.

- Elmire, imam dovoljno mira kad odeš na posao ali se bojim. Želim da još budeš kući da se potpuno oporaviš i opet uđeš u rutinu. Ne radiš duže vrijeme, fizički nisi aktivan, odvikao si se kacige... Vrlo sam srećna zbog ovih šest mjeseci. Vrlo, vrlo - reče mu ozbiljno ga gledajući i milujući po kosi. Sad mi je duša na mjestu i sve mi je potaman.

- Nisam ti dosadio? Pa žališ se da nemaš mira od mene...

- To ja samo onako... zafrkavam te. Ti si sad dio moga srca, volim kad si blizu i nisi mi ni malo težak. Šta naravno ne znači sad da možeš navaliti na mene i ne skidati se tri dana!

- Ih, ja baš pomislio... Rekoh kad si toliko srećna možda bi me i počastila... Al dobro, zadovoljan sam i ovim što mi daš?

- Pa nije ti valjda malo?!

- Pa nisam se baš ni preforsirao!

- I ne treba da pretjeruješ. Sve moraš polako, dok se potpuno ne oporaviš.

- Kako ću znati kad je previše ako ne probam?

- Elmire!

- Dobro, dobro. Ostaje jednom na dan. Kad me budeš odlučila častiti sa dva puta šokiraću se pa neću ni moći!

- Ne sikiraj se ništa! Teško će te ta buva ujesti...

Ipak, nekad bi se uspio dva puta ugurati u raspored u zadnjem minutu dvadeset i četvrtog časa. Onda bi krenuo mudrovati da je to pripalo u ona prošla dvadeset i četiri časa a da u iduća ima pravo ponovo da "dođe na red" dva puta.

- A mislim da znam i čemu se još raduješ...

- Da čujem...

- Pošto ću biti kući najvjerojatnije ćemo uspjeti i da uradimo prvo proširenje porodice...

- U pravu si, sad postoji mnogo veća mogućnost da uspijemo u ovih šest mjeseci. Ti ne želiš to?

- Pretpostavio sam da želiš da to što prije uspijemo. Želim i ja naravno! Al' bi prvo da se namirim ja... Da budeš još malo samo moja...

- Eh, ko može da zaboravi tvoje želje! Samo što ne nosiš neonski natpis na čelu!

- Ma nije tako... - durio se šaljivo.

- Istina je, želim Elmire, želim da budemo kompletni i onda da možemo konačno nakon svih muka da se opustimo i živimo kao normalan svijet.

- Pomoći ću ti koliko god mogu. Evo Meliha mi je danas dala četiri baklave, zdjelicu orasa, dvije velike drvene kašike meda i nekoliko ratluka. Pa sam ja za danas spreman...

- I naravno to sad udara u glavu...

- Aha...reče ljubeći je. Baš krenulo žestoko da djeluje...

Kad je došao u firmu oni su mu sami ponudili taj posao. Nije ga on uopšte tražio. Ali su kolege iz obzira zbog povrede izgleda to spremile za njega. Plus su čuli da mu je i žena doselila u Minhen pošto je završio kuću (tako je on njima rekao). Dobijali su i ranije takve poslove ali su ih prepuštali ljudima s porodicama. Da budu bliže kući. On je bio sam i mogao je da ide bilo gdje.

Poslije, dok su mirovali jedno uz drugo, Lena opet primjeti da je dobila malu modricu na ramenu.

- Elmire, imam jako osjetljivu kožu! Dovoljno da malo pritisneš, ostane mi modrica a ti si me svu oplavio! Imam i po vratu. Srećom, zima je pa nosim rolku. Jutros me tvoja majka zagledala pitajući šta mi je na vratu. Ne mogu hodati po kući zakopčana do grla.

- Dobro, dobro, još koji dan me pusti da se naviknem da nisi san pa ću se valjda onda stišati.

- Elmire, palo mi je nešto na pamet.

- Nadam se da nećeš predložiti da mi staviš lopticu u usta!

- Kakvu lopticu, šta pričaš?!

- Ništa, ništa bolje da ne znaš...

- Ovako... razmišljala sam da možda prodam stan u Štutgartu i da kupimo drugi dio kuće od tvog prijatelja ili bar da je iznajmimo.

- Pa je li nam tijesno?

- Nije, ali bi voljela da smo sami. Ja bi tamo mogla napraviti kancelariju, možda i ti svoju radnu sobu, plus bi mogli sobu za vježbanje uz terasu i mogli bi... jednu sobu... malo opremiti. Da nas Meliha ne sluša.

- Aaaa! U tom grmu leži zec! Ti bi da me juriš po kući a neugodno ti pred majkom...

- Bezobrazniče...

- Pa mogu ga pitati da vidim šta kaže.

- Mogli bi donji dio da iznajmimo nekoj mirnijoj firmi, samo da nisu po noći tu, a mi da zadržimo gornji.

- Baš si racionalna!

POGLAVLJE 25.

- Leno zašto ova televizija grmi? Ometa me – reče vrteći se oko nje. Pokušao je da joj se umili dok su odmarali gledajući neku utakmicu.

- Elmire moraš da se stišaš. Čudiće se komšije. Moram da pojačam televiziju da te “muzički pokrije”, da te ne čuje Meliha i komšiluk.

- Lako je to tebi reći. Ja sam čekao sedam godina...

- Misliće da smo divlji Balkanci pa da se parimo urličući...

On se slatko nasmija.

- E moja naivko, mi smo bubice prema njima! Mi se volimo pa to radimo! A oni rade s kim stignu!

- Elmire! Otkud ti to?

- Zaboravljaš da sam ja terenac, svašta vidim. Kad spojiš terence, pare i provod, dobiješ svašta!

- Žao mi je ako si vidio loše stvari.

- Nema veze, imao sam sreću da sam prvo sreo tebe. Da sam naučio, iako si moderna i samostalna žena, bolja si od mnogih koje “kao” poštuju neki moral i tradiciju. Ti si bila moja životna škola u svakom pogledu. Naučila si me kako izgleda poštena i odana žena, hrabra, velikog srca. Poslije me skoro ništa nije doticalo. Kad sam se zaposlio nakon odlaska od tebe stekao sam prijatelja Gorana, izbjeglica kao ti. I ja sam se njemu nekako dopao kao i tebi. Bio mi je dvije godine skoro kao otac ili stariji brat. Jednom sam ga čak pitao je li ga moja žena poslala da me čuva. Smijao se čovjek rekavši da te stvarno ne poznaje.

- Svašta tebi padne na pamet!

- Ne znam... Kud god sam dalje krenuo kao da me neka sila čuvala. Nešto što je poslato od tebe. Poslije sam zaključio da je možda burma.

- Oh... dragi... Stvarno umiješ da me dotakneš u srce kao malo ko...

- Čini mi se onoga trenutka kad sam pomogao Sanji da je Bog odlučio da me pogleda i nagradi. I da sam tako dobio tebe.

- Uh, sunce moje iskreno i divno - Lena nije mogla zaustaviti suze.

Razumio ju je. U moru ljudi, laži, problema, isplivali su kao dva sjajna bisera. I tako privukli jedno drugo.

- Lenoo... provirio je u radnu sobu i zovnuo je oklijevajući... - vidio je da je u poslu pa se dvoumio...

- Hmm... kaži - odgovori mu odsutno.

- Ne bi da ti smetam...

- Pri kraju sam. Za jedno desetak minuta sam gotova - podignu pogled sa kompjutera i upitno diže obrve. Nešto je htio.

- Skoro je devet, Meliha je otišla spavati. Ja sam mislio da ti malo budeš u blizini ja bi se okupao u velikoj kadi...

- U đakuziju?

- Aha - odgovori nevino.

- Hmm - Leni to bi znak za uzbunu.

Meliha je legla a on je izgleda nešto smislio...

- Ja ću sam, ne brini, samo ti obrati pažnju... znaš gdje sam, pa provjeri da se ne udavim.

- Dobro, kad završim posao javiću ti, nemoj prije toga da ulaziš. Zašto to nisi uradio po danu?

- Majka koristi ovo kupatilo, a mislio sam da čekam dok ti završiš posao. Nisam znao da ćeš ovako dugo.

- Dobro, možeš najviše dvadeset minuta, stavi onu mješavinu što smo kupili sa eteričnim uljem.

- Koliko? Cijelu bocu?

- Ne zaboga! Samo tri čepa na đakuzi! Na običnu kadu ide jedan čep. To je jako! Vrlo je skupo.

- Dobro, idem ja.

- Napuni do pola a kad uđeš dopunićeš i uključiti masažnu funkciju!

- A da ti dođeš i to pripremiš...Ti znaš bolje.

- Elmire!

- Dobro, samo kažem... zadirkirao ju je.

Kad je otišao ona se osmjehnu. Izgleda da je smislio sebi novu zabavu pa je htio to sad isprobati. Bio je jako dobar. Skoro cijelu noć do jutra je radila, onda s njima doručkovala, malo odspavala, ručala i cijelo popodne opet radila. Bilo je vrijeme da ga nagradi. I njoj će prijati da opusti mišiće.

Popela se u sobu. Bila je sigurna da će je pokušati uvući u kadu. Bolje da dobrovoljno odmah pristane nego da se još povrijede u klizavoj kadi. Posebno on. Treba mu staviti peškire oko glave i i gumu na dno kade.

Nije imala kupaći uz sebe pa obuče komplet veša koji je ličio na kupaći. Ako se nada da će biti u Evinom kostimu, ništa od toga... Bojala se da mala nepažnja može dovesti do nove povrede. Zagrнула se frotirski ogrtač.

- Elmire... - pozva ga tiho da ne probudi Melihu.

- Uđi, uđi u kadi sam.

Osmjehnula se. Nestaško jedan fini. To joj se sviđalo kod njega. Nije imao u sebi crtu sirovosti i vulgarnosti. Bio je fin, vjerovatno je bio na majku blage prirode a i bio je jedina pa nije imao s kim da se uči nestašlucima.

Kad je ušla pravila se da ne vidi kako joj se smješka i kako mu oči sjaje.

- Nisi stavio peškir pod glavu. Da ne udariš od taj tvrdi naslonjač. Jesi li stavio protivkliznu gumu na dno?

- Guma? Koja guma? Mislim da to nemamo u kući.

- Imamo, dušo imamo. Kupili smo kad i ovaj preparat za opuštanje mišića.

Ona izvadi iz ormara gumu i raspakova je.

- I ti si se spremila za kupanje? - upita nesigurno. Nije znao šta znači što je u bade mantilu. Je li moguće da ispod nema ništa? Uhvati ga gadna vrućina.

- Aha. Kad se ti okupaš idem i ja na tuširanje - mirno ga je zafrkavala.

- Ti ćeš se tuširati? - upita razočarano.

- Možda...

- Možda?

- Vidjeću...

- Opet me zafrkavaš jel' da?

- Aha. Od kad sam ušla...

- Leno! Znaš šta slijedi.. reče sav sretan. Baš je bio raspoložen da je kazni što ga zafrkava.

- Pretpostavljam... kazna. Hmm.. - reče značajno i polako se uhvati za pojas ogrtača. Moraš odlučiti ili ćeš me kazniti ili te zanima iznenađenje?

- Iznenenje? - upita sav radoznao.

- Aha. Imaš pet sekundi da odlučiš iznenađenje ili kazna?

- Iznenađenje! - ispali u prvoj sekundi.

- Dobro onda... - mirno do kraja razveže ogrtač i lagano ga razmaknu.

On razočarano uzdahnu kad vidje da je ipak obučena.

- Ovo je zamjena za kupaći...

- Pa mogla si i bez... - reče dureći se.

- Znači nećeš iznenađenje? Nećeš da se zajedno brčkamo?

- Ući ćeš tako u kadu? - upita sumnjičavo.

- Moram ovako dušo, iz bezbednosnih razloga, ne bi mrdnuli iz kade ko zna do kad, a ti još ne smiješ rizikovati.

- Ajde dođi, dobro je i tako, iznenađenje nije desetka, bar je neka osmica.

Ona se osmjehnu, skinu ogrtač pod njegovim budnim okom i lagano uđe u kadu. Polako je sjela pokraj njega. Gledali su se osmjehujući jedno drugom.

-Hoćeš da uključimo mjehuriće?

- Ajde, počasti me mjehurićima...

- Da ti operem leđa?

- Malo kasnije, sad ćemo se oboje opustiti desetak minuta. Važi?

- Ajde, važi.

Naslonili su se svako na svoje postolje za glavu i utonuli u opuštajuću tišinu. Čuo se samo zvuk vode iz masažnih otvora.

Nakon nekoliko minuta vodene masaže u tišini osjeti da ju je uzeo za ruku i isprepleo svoje prste sa njenim. Ona se malo nagnu prema njemu i nasloni mu glavu na rame. Još su nekoliko minuta tako uživali.

- Mislim da je dosta za danas, voda se hladi tiho mu reče.

Držao je zatvorene oči. Ona lagano pređe rukom preko njegovih grudi. To ga natjera da otvori oči. Smješio se gledajući je.

- Vidiš da sam opet bio u pravu. Sviđa nam se đakuzi. Za prvi put bio sam galantan a slijedeći put kad budeš htjela da uživaš sa mnom u đakuziju moraćeš da daš nešto zauzvrat.

- Već si se umislio, kupiću ja nama kupaće pa ćemo se ja i Meliha brčkati dok si ti na poslu.

On je onda zagrlji oko struka i naglo povuče k sebi. Smijali su se oboje dok nije krenuo da ja ljubi. Zagrlila ga je oko ramena dok ju je čvrsto držao uz sebe.

Poljubivši ga nježno po licu zaključio da dalje ne smiju.

- Dušo, moramo na suvo, za danas je dosta brčkanja.
- O ne! Kao da uživaš da mi kvariš zabavu!
- Elmire, evo idemo u sobu tamo ćemo nastaviti...
- Nije to isto...
- Kad ozdraviš obećavam da ću se brčkati s tobom u đakuziju.. i piće ćeš dobiti u đakuzi... i muziku.
- Obećavaš? Stvarno? Baš onako pravo ćemo uživati... do kraja?
- Obećavam... kad ozdraviš i Meliha bude kod Enesa.
- Dobro onda idemo se zajedno istuširati pa u krevet.
- Ne, ne zajedno. Ja ću tebe ovdje istuširati. Dok ispustim vodu iz đakuzija završiću i sa svojim tuširanjem.
- Pa to će trajati sat vremena!
- Neće, eto me za deset minuta.
- Ako ne dođeš tad, zvaću te pa ću probuditi Melihu. Pa ti vidi šta ćeš... I da znaš još si mi nešto dužna.
- Elmire, ja sam s tobom uvijek u nekim dugovima... Šta je sad u pitanju?

- Ići ćemo zajedno u Štuttgart nekoliko dana kad budu neki praznici. U onom stanu sam te zavolio i hoću da se i tamo volimo u tvom krevetu...i ormaru.

- Ormaru?! Strpaćeš me u ormar?

- Imam neke ideje šta ćemo da radimo u ormaru...

- A šta bi mi bez tvojih ideja? Propali načisto...

Kad je sredila sebe i kadu i došla u sobu zadovoljno je pružio ruke prema njoj da nastave gdje su stali...

Ujutro je imao nove ideje i novu temu za razgovor...

- Šta misliš hoće li prvo dijete biti dječak ili djevojčica?

- Ne znam. Ali kako si ti fin momak mislim da bi mogla biti djevojčica...

- Pa neka bude djevojčica... Pričaće njoj njen tata kako mu je bilo lijepo dok se ona stvarala.

- Pričaćeš joj? Blago njoj al' će biti dobro obaviještena! Bude li krenula da se dere zbog tvojih priča ti ćeš je smirivati.

- Neće, neće, voljeće ona svoga tatu... Pričaće njoj tata dok bude mala, kad odraste znaće i sama šta smo radili da bi se ona rodila.

- Nadam se da neće imati more od viška informacija.
- Neće, neće. Tata će njoj sve fino objasniti...
- E sad si me utješio...

POGLAVLJE 26.

Nakon nekoliko dana, krenuli su svi zajedno da obiđu Sanju prije nego počne raditi. Nedjelju dana su odlučili da je dosta da se zadrže...

Sanja je začuđeno gurala Elmira. Bila je jako zbunjena ova dva dana od kad su stigli. Pitala se je li to ona ista Lena koju ona poznaje.

- Elmire... pa je li ona ovakva tamo kod tebe?

- Kakva?

- Pa ovako...ovako pitoma - izleti joj kad nije mogla naći bolju riječ.

- Pa oduvijek je takva. Nije se ništa promjenila.

- Oduvijek ovakva? Pa ni ti nisi normalan!

- Pa vidiš li ti koliko se puta nasmijala! Ja sam izbrojala do sad šest puta!

- Aaa, to! Da sad je opuštenija, mnogo se češće smije, zadirkuje me, šali se. Kad dobijemo bebu biće još sretnija.

- Još će se opustiti? Ma ne mogu da vjerujem. Cijeli život je mirna i povučena kao robot. Jeste, ima smisao za humor, bolje reći ironiju, ali se rijetko šalila.

- Sanjo... Ona je starija od tebe, ti ne pamtiš kad je bila srećna. Dok si ti narasla, nevolje su već počele i ona se povukla u sebe. Izgleda da je vrijeme da ti nešto kažem.

- Šta? Ima još čuda?

- Ja u stvari od prvog dana znam kakva je ona...

- Ma od kojeg prvog dana?

- Od onog kad si me dovela njoj i kad se šokirala vidjevši da sam mlađi od nje.

- Pa šta si ti onda shvatio?

- Sjećaš se da sam ti spominjao ormar...

- Jaooo! Opet ti o ormaru!

- Sanjo, kad sam ušao u sobu i vidio njene stvari, krevet, kako je sve uredila... odmah mi je bilo jasno da niti je hladna, niti teška. Nego emotivna i nježna... Bilo mi je jasno da je ni ti ne poznaješ potpuno.

- Lena emotivna i nježna!!! Ma jel' moguće Elmire, majke ti? I ti si to shvatio od prvog dana?!

- Čim sam ušao u njenu sobu...

- Znaš šta, ako si rekao ono što mislim da sam upravo čula, popiću pola litre rakije da dođem sebi?! Hahaha... Emotivna i nježna! Da znaš kako umije da eksplodira! Bolje ti je da se čuvaš “njene strasti” ako je naljutiš!

- I to je tačno. Ali je takva i kad voli. Kako voli tebe? Odano, bez rezerve, daje ti sve što može! Ja nikad nisam uradio nešto što bi je naljutilo ili razočaralo, nisam joj lagao ni muljao, pa je prema meni jako dobra. Stroga je jedino kad je u pitanju moje zdravlje. Onda ne popušta. Ali ja razumijem da se brine i da je to za moje dobro.

- A tu si u pravu! Koga voli i brine o njemu...

- Koga god voli, voli na isti način, bezrezervno i iskreno do kraja. E, tako voli i mene.

- Moj Elmire, pa što mi to ranije ne reče? Da sam znala da vam mogu pomoći napravila bih svadbu! Nagovarao me muž, čovjek veseljak, htio bar na svojoj svadbi da se proveseli ali ja sam već bila trudna pa me nekako bila sramota. Ali da sam znala...

- Drugi dan sam već mislio da je savršena. Ali šta ćeš, bio sam mlad, u problemu, pa nisam bio siguran koliko je u pitanju moja mašta a koliko stvarnost. Sad se pokazalo Sanjo da je onaj prvi osjećaj bio potpuno tačan.

- Ne znam koliko ima žena na svijetu koje što više upoznaješ više ih voliš, ali je ona takva. Uvijek me oduševi nečim novim. Evo sad, ja se vratim kući misleći se šta će reći kad joj kažem da ću još šest mjeseci biti u Minhenu i skakati joj po glavi. Kad ono, ona sinula ko gradska jelka. Ja se čudom čudim. Ona se smije, kaže “ludice, naravno da želim da si kući, tako te mogu pričepiti i kontrolisati”...

- Ahahaha, to ti je rekla?

- Naravno, to mi je rekla u šali, ali prave razloge mi je rekla nasamo... da želi što više vremena da sam kući, da smo zajedno, da se upoznamo i napokon naviknemo da su sve nevolje iza nas. Nismo imali period zabavljanja, nismo stigli biti zajedno, pa je jako sretna zbog ovih šest mjeseci. I sad uživamo... samo da znaš kako uživamo.

- Znaš šta Elmire? Ja to moram doći vidjeti! Ma povešću novinare da to snime! Doduše nisi ni ti normalan od kad je poznaješ, a izgleda ni ona od kad je tebe zaboljelo. Dva, tri puta mi se učinilo da ti u glasu osjećam čudan prizvuk kad si pitao za nju ali sam mislila da umišljam!

- Dođi nam u posjetu, a kad bude trudna molio bih te da joj se nađeš...

- Ništa ne brini, ako treba ostavim muža i dolazim k vama!

- Kad se beba rodi onda može vaša majka da dođe pa da ona i Meliha uživaju u unučetu.

- Znači ozbiljno se spremate za bebu?

- Očekujemo svaki tren da se desi. Bili smo kod ljekara, ona zapela da idemo i da se ispregledamo. Rekao nam da smo zdravi, da sve radi savršeno i da ne treba da nam daje ništa dodatno. Bio sam više sretan zbog nje nego zbog sebe. Kad je zapela, prepao sam se, znaš kakva je. Da je bio ikakav problem ostavila bi me i rekla da tražim drugu. A sedam godina je nisam mogao zaboraviti. A nisam je dotakao, osim poljupca na vjenčanju. A koliko bi mi trebalo da je sad zaboravim kad nam je ovako lijepo. Propali bi oboje svako na svojoj strani. Umorio sam se, nemam snage. Opet sam se oporavio kao prije sedam godina. Svi su je prihvatili kao nešto normalno. Očekivao sam i ja mnogo veće reakcije. Mislim da ih je uvjerilo što sam je volio toliko dugo. Shvatili su da sam ozbiljan u vezi nje, i da želim i volim samo nju...

- I tako ti osvoji “neosvojivu Lenu” moj Elmire... Šta ti je život – uzdisala je Sanja. *Izgleda da za sve na ovom svijetu postoji šifra za otključavanje. Samo je treba pronaći...*